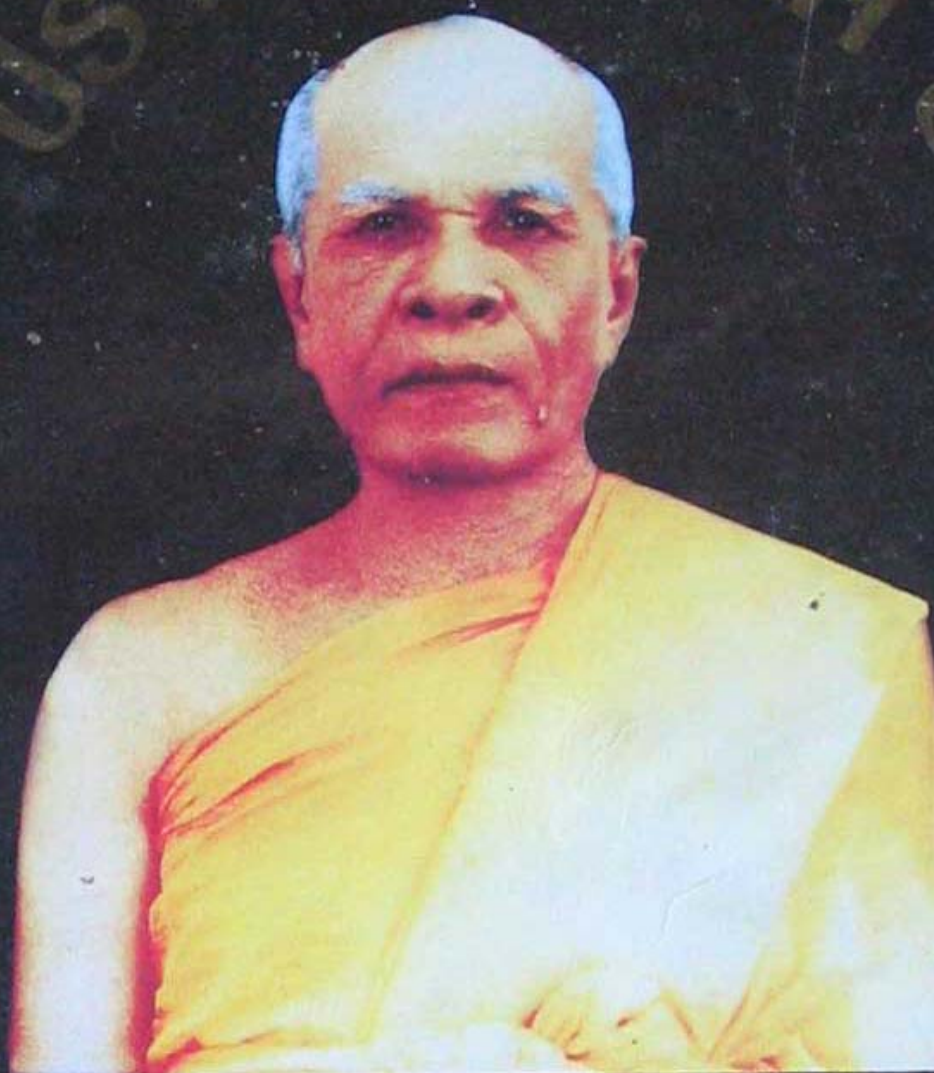

อภินิหาร
อภินิหาร

วิชาธรรมกายขั้นสูง

โดย.. นายการุณย์ บุญมาหงษ์
ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดฉะเชิงเทรา

ปราบมาร ภาค ๒

วิชาธรรมกายชั้นสูง

โดย.. นายการุณย์ บุญมานุช

ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

ถ้าเราปราบ
เรามีทางชนะ

ถ้าไม่ปราบ
มีแต่แพ้สถานเดียว

❖ คำนำพิมพ์ครั้งที่ ๒ ❖

หนังสือเล่มนี้ชื่อว่า “**ปราบมาร ภาค ๒**” พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๖ เพื่อบริการแก่ผู้เป็น วิชาธรรมกายชั้นสูง ต้องทำความเข้าใจให้ตรงกันก่อน ตำราเล่มนี้เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้น ลึกซึ้ง ใช้ความรู้อันลึกซึ้งนั้นมารบกับธาตุธรรมภาคกิเลส หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเรียกว่า “ปราบ มาร” งานปราบมารคือ เนื้อหาสำคัญของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เนื้อหาสาระสำคัญของหลวงพ่อที่ เกิดมาคราวนี้คือ มาปราบมาร หลวงพ่อได้ทำวิชาปราบมารมาตั้งแต่ต้น จนกระทั่งมรณภาพเมื่อปี ๒๕๐๒ ต่อจากนั้นงานปราบมารขาดตอนลงระยะหนึ่ง ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ทำวิชาปราบ มาร เมื่อปี ๒๕๒๗ ผลงานปราบมารเบื้องต้นได้เสนอไปแล้วคือหนังสือ “**ปราบมาร ภาค ๑**” พิมพ์ เมื่อปี ๒๕๓๓ และหนังสือ “**ปราบมาร ภาค ๓**” พิมพ์เมื่อปี ๒๕๓๙

โดยที่เนื้อหาสาระของเรื่องราวติดต่อเกี่ยวข้องกัน ท่านต้องอ่านหนังสือปราบมารทุกภาค จึงจะทราบเรื่อง

หนังสือปราบมาร ภาค ๑ และหนังสือปราบมาร ภาค ๒ ข้าพเจ้าจัดพิมพ์เอง ได้บริการ แก่ผู้มีบารมีธรรมหมดไปแล้ว บัดนี้ ปรากฏว่ามีผู้ต้องการเรียนรู้เรื่องลึกซึ้งเหล่านั้น **สำนักพิมพ์ เลียงเชียง** ขออนุญาตพิมพ์ ข้าพเจ้าอนุญาตแล้ว คือ เล่มที่ท่านถืออยู่ในมือขณะนี้ งานปราบมาร ภาค ๒ และงานปราบมาร ภาค ๓ ได้พิมพ์เสร็จไปแล้ว โปรดติดต่อได้ที่ **สำนักพิมพ์เลียงเชียง** ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ ๙ โทร. (๐๒) ๘๗๒-๙๘๙๘, ๘๗๒-๕๙๗๕-๙ (คุณณอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง ผู้จัดการ)

ที่เรียกว่ารบกัณในธาตุในธรรม ระหว่างธรรมภาคขาวกับธรรมภาคมารนั้น ใช้ความรู้ อะไรไปรบ จะต้องเรียนรู้เข้าใจถึงธรรมระดับไหน จึงจะเห็นตัวกิเลส เห็นตัวตนของกิเลส เห็นนิพพาน และภพของเขา เรื่องนี้ท่านต้องเรียนจนถึงขึ้นเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง จึงจะทราบเรื่องราว หากเป็น วิชาธรรมกายอ่อน ๆ ก็ยังใช้การไม่ได้ นอกจากความรู้ตามที่กล่าวนี้แล้ว ความรู้อื่นใช้ไม่ได้เลย ไม่ ว่าจะอยู่ถ้าอยู่ปรำร้อยปีแสนปี ความรู้นั้นใช้ไม่ได้ทั้งนั้น ใช้ได้ความรู้เดียวคือ ความรู้วิชาธรรมกาย และต้องเป็นความรู้ชั้นสูงด้วย

เรื่องราวของนิพพานก็ดี เรื่องราวของการรบการยึดอำนาจปกครอง ระหว่างธรรมภาค พระกับธรรมภาคมาร ที่กล่าวในหนังสือเล่มนี้ เป็นผลของการรบในขั้นตอนหนึ่งเท่านั้น ส่วนการรบ ในลำดับต่อมา โปรดติดตามหนังสือ “**ปราบมาร ภาค ๓**” และ “**ปราบมาร ภาค ๔**” ต่อไป งาน ปราบมารเป็นงานยาก ต้องใช้ความรู้สูง ยากที่ใครจะทำได้ ยากที่ใครจะรู้เห็น ข้าพเจ้าอดทนทำมา ก็ด้วยธาตุธรรมท่านขอรับรอง เป็นกุศลอันใหญ่เป็นบารมีสูง ขอให้ท่านรีบขวยขวายเถิด มีอะไรข้องใจ โปรดถามข้าพเจ้าได้เสมอ

(นายการุณย์ บุญมานุช)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๔

บ้านส่วนตัว ๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง

อ.เมืองจันทบุรี จ.จันทบุรี โทร. (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐

เพิ่มเติม: ๑. อ่านหนังสือของผู้แต่งคนเดียวกันได้ฟรีที่ <http://www.kayadham.org>

๒. Website ศูนย์ประสานงานการเผยแพร่วิชาธรรมกายที่ <http://www.wisdominside.org>

๓. พุดคุยสนทนา ตอบข้อสงสัยวิชาธรรมกายที่ <http://forum.wisdominside.org>

๔. ห้องเรียนวิชาธรรมกาย Online ในระบบ E-Learning ที่

<http://elearning.wisdominside.org>

❖ คำนำพิมพ์ครั้งที่ ๑ ❖

หนังสือ “ปราบมาร ภาค ๒” เป็นงานต่อจากหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” ชื่อหนังสือปราบมาร ภาค ๑ ได้พิมพ์ไปแล้วเมื่อปี ๒๕๓๓ โดยเหตุที่วิชาปราบมารเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง เป็นวิชาละเอียดลึกซึ้ง ยากที่จะเรียนรู้และเรียนรู้ได้ยาก การบรรยายความในหนังสือปราบมาร ภาค ๑ ไม่อาจกล่าวเรื่องราวให้ละเอียดได้ เพียงแต่พูดอย่างย่อด้วยเห็นว่ายังไม่ควรเปิดเผยมากนักเอง

บัดนี้ งานปราบมารได้ทำมาพอสมควรแล้ว หนังสือปราบมาร ภาค ๒ กล่าวได้มากกว่าเดิม หากเราดูเห็นกันเฉพาะนักทำวิชาธรรมกายขั้นสูง เรื่องก็จะละเอียดอยู่อย่างนั้น และก็จะลึบตลอดไป ส่งผลให้เราไม่รู้ ไม่ทราบเรื่องที่ควรรู้ควรศึกษา เรื่องราวที่ข้าพเจ้านำมาเสนอนี้ เป็นผลแห่งการปฏิบัติตามวิถีทางของวิชาธรรมกายขั้นสูง ดังนั้น หากข้าพเจ้าบรรยายเรื่องใด ไม่เป็นที่สบายอารมณ์ของท่าน ไม่ว่าจะด้วยเหตุใด โปรดให้อภัยด้วยเถิด

ข้าพเจ้ามีความหนักใจในการเขียน “ปราบมาร ภาค ๒” อยากนำวิชาการมากกล่าวทั้งหมด แต่ไม่อาจทำเช่นนั้น ได้ยินว่าหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” เป็นวิชาการเกินไป เปิดไปหน้าไหนมีแต่วิชาการ ทำให้อ่านไม่สนุก ข้าพเจ้ารับว่าเป็นเช่นนั้น ขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกายแล้ว ยากทั้งนั้น ข้าพเจ้าพยายามเขียนวิชาธรรมกายในหลายรูปแบบ ก็เพื่อทำความยากให้ง่ายขึ้น ต้องการให้วิชาธรรมกายเป็นสากล ใคร ๆ ก็เรียนได้ บัดนี้ โลงใจอยู่เรื่องหนึ่ง คือ เรียนแล้วต้องเห็นดวงธรรมและเห็นธรรมกายในเวลาไม่นาน เคยสอนนักเรียนชั้น ม.๖ เพียงคืนเดียวก็เห็นดวงธรรมและเห็นธรรมกายเกือบยกชั้นหรือยกชั้น ได้ทดลองสอนผู้บริหารระดับผู้ใหญ่ ต้องใช้เวลาเก็บตัวถึง ๓ คืน จึงจะทำได้ทั้งหมดทั้งรุ่น ในสมัยที่ข้าพเจ้าเรียนนั้น ใช้เวลาฝึก ๑๐ กว่าปี จึงจะเห็นดวงธรรมเป็นการเสียเวลามากเกินไป ยังมีหนังสือวิชาธรรมกายของหลวงพ่อดิปากน้ำอีก ๒ เล่ม คือ คู่มือสมาธิและวิชามรรคผลพิสดาร ข้าพเจ้ากำลังคิดทำคู่มืออยู่ ก็เพื่อจะทำความยากเป็นความง่ายขึ้นนั่นเอง

เรื่องยากที่สุด ไม่มีอะไรยากไปกว่านี้อีกแล้วในโลกนี้ ไม่ทราบว่า จะทำให้ง่ายได้อย่างไร ข้าพเจ้าสนใจจริง ๆ ก็คือ เรื่อง “ปราบมาร” หลวงพ่อดิปากน้ำมาคาดคั้นให้ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร ได้อัสนวนอนขอรับรองปฏิเสธสักเท่าไร หลวงพ่อไม่ฟังเลย ข้าพเจ้าจำต้องปราบมารตามที่หลวงพ่อสั่ง หากท่านอ่านหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” คงทราบเรื่องละเอียดแล้ว จนถึงขั้นนำผลงานปราบมารมาเขียน เสนอความรู้ แสดงความก้าวหน้าของการค้นคว้าวิชาธรรมกายขั้นสูง งานค้นคว้าวิชาธรรมกายขั้นสูง ทำติดต่อกันมา ไม่ได้หยุดเลยแม้แต่วันเดียว

แต่การเสนอความรู้และการเสนอเรื่องราวงานปราบมาร ไม่ใช่ทำง่าย ทำยากเกินกว่าที่เราคาดหมาย อย่างการพิมพ์หนังสือปราบมาร ภาค ๑ เมื่อปี ๒๕๓๓ นั้น คุณกิตติ เอี่ยมโสภาส ท่านไปช่วยจัดพิมพ์ให้ ปรากฏว่าภาพถ่ายการปราบมารในอินเดีย เกิดสูญหายไปทั้งหมด ทำให้การพิมพ์ล่าช้า ต่อมาค้นหภาพสำรองไปใช้แทน ดังที่ท่านเห็นในหนังสือปราบมาร ภาค ๑ นั้น มาถึงงานตรวจพิสูจน์ ซึ่งคุณกิตติ เอี่ยมโสภาส ไปตรวจเอง กำกับเอง ปรากฏว่าคนเรียงพิมพ์ก็ยังทำคลาดเคลื่อน เหตุการณ์เกือบเป็นปี กว่าหนังสือปราบมาร ภาค ๑ จำนวน ๒๐๐ เล่ม จะเสร็จได้ เหตุที่เป็นเช่นนั้น **มารเขาไม่ยอมให้เผยแพร่** จึงมักมีอุปสรรคนานาอยู่เรื่อย จะให้ดี หากพบคุณกิตติ เอี่ยมโสภาส ที่ใด ลองให้ท่านเล่าเรื่องได้ สรุปว่า เรื่องปราบมาร กว่าจะนำเสนอได้ มีแต่ความยุ่งยากแทบหมดกำลังใจ

กล่าวถึงเนื้อหาสาระของหนังสือปราบมาร ภาค ๒ ข้าพเจ้าหนักใจ ไม่ทราบว่าจะเขียนอย่างไร จึงจะถูกใจท่าน เนื้อหาปราบมารได้นามากแล้วไว้ในปราบมาร ภาค ๑ แล้ว ท่านที่สนใจอยากศึกษาเล่าเรียน โปรดไปค้นหาในหนังสือปราบมาร ภาค ๑ ดังนั้น เนื้อหาในปราบมาร ภาค ๒ กล่าววิชาการแต่น้อย มุ่งประเด็นเสนอผลงานเป็นสำคัญ เล่าเรื่องของเหตุการณ์ประกอบ เพื่อให้การอ่านเกิดความบันเทิงบ้าง ควรอ่านให้จบและอ่านหลายเที่ยว **สุดท้ายให้พิจารณาเป็นกัมมัญฐาน ว่าผลงานแต่ละอย่างที่ได้นั้น ทำได้ยาก ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันทั้งนั้น**

มีอยู่เรื่องหนึ่ง อยากเรียนให้ทราบเสียเลย คือ มีการเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม นั่นคือ พระพุทธเจ้าจักรพรรดิภาคปราบ ทรงพระนามว่า **“ตันปราบใหญ่”** ทรงเสด็จจากนิพพานมาช่วยข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร หลวงพ่อวัดปากน้ำ เลยถือจังหวะนี้เอง ถวายหน้าที่ปราบมารแก่องค์ตันปราบ ส่วนหลวงพ่อกของเราจะวางมือ ข้าพเจ้าทราบเข้า ถึงแก่วางให้อีกครั้งหนึ่ง หลวงพ่อทราบว่ข้าพเจ้าเสียใจมาก ถึงกับจะไม่ทำวิชา จึงลงมาปลอบใจว่า ถึงหลวงพ่อกวางมือ แต่หลวงพ่อกยังดูแลอยู่ พอข้าพเจ้าได้ฟังคำนี้ อารมณ์ของข้าพเจ้าคืนตัวทันที ทำวิชาต่อไป โปรดติดตามเรื่องราวในเล่มต่อไป ก็แปลว่า **ข้าพเจ้าตกที่นั่งลำบาก คือต้องปราบมารทั้งสมัยของหลวงพ่อกและสมัยขององค์ตันปราบ** ทำไมต้องเป็นเรา ตามตัวเองอยู่ทุกวัน ทำไมต้องเป็นเรา **ไม่ว่าจะเรื่องอะไร จะต้องข้าพเจ้าเป็นตัวละครอยู่ด้วยทุกเรื่อง** ทำไมดวงชะตาของเราจะต้องเป็นอย่างนี้ อยู่ทางโลก เขาก็บังคับ เมื่อมารับใช้ทำวิชาปราบมาร ยิ่งถูกบังคับหนักมือขึ้น ธาตุธรรมท่านมีงานใช้เรา แต่ละเรื่องล้วนแต่สาหัสสากรรจ์ทั้งนั้น หากท่านมีบทบาทหน้าที่อย่างข้าพเจ้าบ้าง ท่านจะคิดอย่างไร โปรดศึกษาและอ่านตามอัธยาศัยเถิด พบกันใหม่ใน ปราบมาร

(นายการุณย์ บุญมานุษ)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๖

บ้านสวนตัว ๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง ตำบลวัดใหม่

อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี โทร. (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐

พระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อดำ)

- ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย
- ผู้ค้นพบวิชาปราบมาร
- ผู้แรกเริ่มทำวิชาปราบมาร

หลวงพ่อดำให้เผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก เพื่อสันติจะเกิดมีแก่โลก

ดวงกายสิทธิ์ (ต้นปราบ)

กายสิทธิ์ดวงนี้ เป็นที่ประทับอาศัยของพระพุทธรูปเจ้าจักรพรรดิภาคปราบ
ทรงพระนามว่า “ต้นปราบใหญ่” พร้อมด้วยจักรพรรดิคู่พระทัย คือ “จักรพรรดิตรีภพ”
และ “จักรพรรดิตรีจักร” (หยกชมพู) และจักรพรรดิสำคัญอื่น ๆ เป็นกองทัพปราบมาร
หลวงพ่อดำมอบหน้าที่ปราบมารแก่องค์ต้นปราบใหญ่
(โปรดศึกษาเรื่องราวในเล่ม)

นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

- ผู้เขียน ปราบมาร ภาค ๑-๒-๓
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตร คู่มือสมภารของหลวงพ่อดปากน้ำ
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตร วิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อดปากน้ำ
- ผู้เขียน วิชาธรรมกายหลักสูตรต่าง ๆ

บ้านประวัติปราบมาร

บ้านหลังนี้เป็นบ้านพักผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี นายการุณย์ บุญมานุช
พักอยู่บ้านหลังนี้ เป็นสถานที่ปราบมารครั้งแรก ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๗-๒๕๓๐

บ้านประวัติประกาศเอกราชของราษฎร

บ้านส่วนตัวของนายการุณย์ บุญมานุช ใช้เป็นเวทีทำวิชาปราบมารตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ トラบปัจจุบัน
พระพุทธรองค์ทรงใช้บ้านหลังนี้ประกาศเอกราช เมื่อ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๕
และให้ถือว่าวันที่ ๒๗ ธันวาคม

นายการุณย์ บุญมานุษ สมัยที่เป็นศึกษานิการอำเภอ
มีเหตุที่จะต้องไปถวายความรู้วิชาธรรมกาย
แก่พระสงฆ์ตลอดเวลา ถือว่าเป็นปกติธุระ

นายการุณย์ บุญมานุษ เมื่อมีตำแหน่งราชการ
เป็นผู้ช่วยศึกษานิการจังหวัด มักต้องไปสอนวิชาธรรมกาย
แก่ผู้บริหาร ให้แก่กรมกองต่าง ๆ ตามแต่ใครจะเชิญ

❖ สารบัญ ❖

<u>เรื่อง</u>	<u>หน้า</u>
ปราบมาร ภาค ๒	
ผลงานปราบมาร ภาค ๑ กับภาค ๒ ต่างกันอย่างไร	๒
ผลงานภาค ๑	๓
การเดินทางเพื่อให้ไปสู่ดินพิพาน	๓
บนนิพานนั้นมีมารเต็มอัตรา	๔
ไปสู่ดินพิพานแล้วจึงจะมีงานทำ	๔
เมื่อเราไปสู่ดินพิพานแล้ว ภูตธรรมท่านจะบอกเราเองว่า จะให้ทำอะไร....	๕
งานพิจารณาทุกติภูมิ	๗
เรื่องการระลึกถึงผู้มีอุปการคุณเป็นเหตุสำคัญ	๗
ไปทูลถามต้นใหญ่ว่า ภูมิทุกดินนั้นมีมาอย่างไร	๘
พระพุทธองค์ทรงบอกว่า เรียนผูกแล้วต้องเรียนแก้	๙
จากนี้ไปพวกเราตายไปแล้ว ไปรายงานตัวที่ไหน	๑๐
งานพิจารณาสวรรค์ชั้น ๕ และ ชั้น ๖	๑๑
พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ ธรรมกายของพระองค์โตขึ้นกว่าเดิม	๑๓
การเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรมต่อมา	๑๓
ธาตุธรรม ๓ ฝ่าย	๑๔
การยึดอำนาจปกครองในธาตุในธรรม	๑๔
การรบนั้น เราบรบเพื่ออะไร	๑๔
งานแรกคือตามสมบัติของธาตุธรรมกลับได้หมด	๑๖
พระพุทธเจ้าของเรา มารเขาเอาไปซ่อนไว้	๑๙
พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ทั้งหมด	๑๙
ผลงานภาค ๒	
ดับตัวละครที่หลงพ้อต้องการ	๒๓
พระพุทธองค์นิพนธ์กายธรรมมีกายมนุษย์	๒๖
ใครเป็นผู้ทำให้ตาย	๒๘

เรื่อง

หน้า

กายมนุษย์นิพพานธรรมกาย ไม่เหมือนกายมนุษย์นิพพานเป็น	๒๘
งานสร้างอายตนะนิพพาน ภพอรूपพรหม ภพพรหม ภพทิพย์	๓๐
สรุปผลงานปราบมาร ภาค ๑ และผลงานปราบมาร ภาค ๒	๓๒
ยุคปราบมารสมัยของข้าพเจ้าทำอย่างไร	๓๓
ธาตุธรรมวางมืองานปราบมาร มอบงานปราบมารให้แก่ ต้นปราบใหญ่ทั้งหมด	๓๗
วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม	๓๘
วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันระลึกถึงต้นปราบ พี่น้องชาวโลกควรปฏิบัติ อย่างไรในวันนั้น	๔๐
กิจการของต้นปราบที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบอยู่	๔๑
เหตุใดเราจึงแพ้มารมาตลอด	๔๓

ภาควิชาการ

กายและดวงธรรมต้องใส	๕๐
อายตนะภายนอกเป็นเหตุว่าง	๕๑
การละสังโยชน์เป็นเพียงไม่ตอบอารมณ์ภายนอกเท่านั้น	๕๓
เรื่องบารมีคาบลูกคาบดอก	๕๔
วิชาสับกาย	๕๕
วิชาซ้อนกาย	๕๖
วิชาซ้อนสับทับทวี	๕๖
การบรรดัดละเอียด ใช้วิชาซ้อนสับทับทวีร่วมกัน	๕๗
วิชาตั้งธาตุประกอบธรรม	๕๙
ปราบมารสำคัญอย่างไร	๖๓

ประวัติของต้นปราบใหญ่

ตัดพ้อต่อว่าต้นปราบ	๗๑
งานปราบมารนั้นยากแสนเข็ญ	๗๕
เรื่องของนิพพาน	๗๖
เรื่องบารมี	๗๗

โอวาทของพระมงคลเทพมุนี

แฉล้ม อุศวรรค์ บันทีก

เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ ตรงกับวันศุกร์ แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ซึ่งคล้ายกับวัน
เกิดของเจ้าคุณหลวงพ่อกุศล เจ้าคุณหลวงพ่อกุศลเทศน์เป็นการให้โอวาท ดังนี้

ผู้เทศน์เกิดวันศุกร์ ปีกอก บวชมา ๕๐ พรรษา คั่นคว่ำธรรมะเรื่อยมา การออกธุดงค์ใจ
เป็นมรรคผล สงบ สมาธิ เป็นทาง รู้ว่าเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นปัญญา (ไม่ใช่ธรรม)

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพุทธรัตนะ ผู้เทศน์รู้จักเกือบ ๕๐ ปี (ตำราไม่มี) โดยการคั่นคว่ำทาง
ปฏิบัติ

ดีที่สุด คือ พระพุทธเจ้า แต่อ่อน

ชั่วที่สุด คือ มาร แข็งกว่าพระพุทธเจ้า

ผู้เทศน์มารู้ตัวเมื่อบวชแล้ว ว่าต้นธาตุ (คือ พระพุทธเจ้าองค์แรก ขณะนี้อยู่บนพระ
นิพพาน) ใช้ให้จิตมาเกิดเพื่อปราบมาร (ไม่ให้แก่ ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้ตาย) ถ้ามารไม่แพ้ ผู้เทศน์ยอม
ตายอยู่วัดปากน้ำ

มารปล่อยสายมาปกครองมนุษย์ มนุษย์ตกเป็นบ่าวเป็นธาตุของโลกะ โทสะ โมหะ ผล
คือ ความเสียหาย มีแก่ มีเจ็บ มีตาย เช่นสงครามที่แล้งมา เกิดจากโลกะ คือ ความโลภ เป็นเหตุให้
คนเจ็บ คนตาย

ลูกชายลูกหญิงมีโมหะ จึงหลงว่าตัวเก่งแล้ว พ่อแม่ว่าไม่ได้ มีโทสะ โมโหได้เถียง ไม่กลัว
เกรง

ที่เป็นเช่นนี้ เพราะนาย โลกะ โทสะ โมหะ เขาปกครอง เขาสั่งให้ทำเช่นนั้น เอาบ้านเมือง
มาล้อ เอาความเจ็บความตายมาให้ ปราบมารเหล่านี้ลงเสียได้ มนุษย์จะได้อยู่เย็นเป็นสุข เจ้าตัว
มารเหมือนผีเที่ยวสิงบังคับให้เป็นไปตามคำสั่งของเขา

เราต้องเข้าวิชาธรรมกายจึงรู้ เห็นได้หมด เพราะธาตุธรรมไม่เหมือนกัน

วัดปากน้ำช่วยเหลือแก่คนป่วยไข้ ให้หายไม่ต้องกินยา มารมณยอมให้ คนไข้ก็หาย แต่
มันไม่ยอมแพ้ มันแพ้หลอก ๆ (ตามวิสัยของมาร)

มนุษย์ชายหญิง เป็นพระก็มาก เป็นมารก็มาก

เป็นธรรมกาย ดูเป็น รักษาตัวได้ เราจับสายธรรมะเสีย เขาก็ไม่รบกัน เก็บสมบัติให้หมด
เก็บอาวุธให้หมดตามจุด เขาก็ไม่รบกัน (คำว่า จับ คำว่า เก็บ ในที่นี้หมายถึงวิชารบ ตามขั้นเชิง
ของวิชาธรรมกาย)

กวาดขันอย่างนี้ ๒๕ ปีแล้ว แยกพระ แยกมาร ไม่ให้ปนกัน ไม่ให้กระทบกัน ต่างฝ่ายต่างเป็นสุข (เหมือนกับการกระทบกระทั่งกันระหว่างประเทศต่อประเทศในโลกเรานี้)

จะให้สัญญา ไม่รังแกกัน ถ้าไม่ยอมก็เก็บฤทธิ์เสีย ที่ไม่ตกลงกัน เพราะเขาประลองฤทธิ์กัน

**ผู้เทศน์ปล่อยชีวิต ยอมตายมา ๒ คราว เพื่อถวายแก่พระพุทธเจ้า จึงได้พบ
“ธรรมกาย” ซึ่งวิชาธรรมกายนี้ พระพุทธเจ้าทรงเป็นเจ้าของ**

ชายหญิงผู้ปฏิบัติธรรมะ จนถึงบรรลुธรรมกายโคตรภู เท่ากับได้บวชข้างใน เป็นหญิงถือว่าได้บวชข้างใน หากเป็นชายที่บวชพระ ถือว่าบวชทั้งนอกและข้างใน เป็น ๒ ชั้น (คัดจากหนังสือเรื่องธรรมกาย หน้า ๓-๔ หนังสือเล่มนี้ พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไทยพาณิชย์การ สีลม พระนคร เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๓๙ โดยนางแฉล้ม อุสุภรัตน์ เป็นผู้จัดพิมพ์)

สรุปโอวาทของหลวงพ่อ

ดีที่สุด คือ พระพุทธเจ้า แต่อ่อน ชั่วที่สุด คือ มาร แข็งกว่า
พระพุทธเจ้า

หมายความว่า ฝ่ายดีคือ ฝ่ายพระที่ทำแต่กรรมดี ฝ่ายชั่วคือ ฝ่าย
มาร คือ ฝ่ายกิเลส ที่ทำแต่กรรมชั่ว พระพุทธเจ้าฝ่ายดีอ่อนกว่าพระพุทธเจ้า
ฝ่ายมาร ก็คือ พระพุทธเจ้าของเรา ผู้มารเขาไม่ได้ เขาเหนือกว่า เขาแข็งแรงกว่า

เมื่อฝ่ายมารเขาแข็งแรง เขาเป็นผู้ชนะ เขาเป็นผู้ปกครอง เขามาเป็น
ผู้บังคับพระพุทธเจ้าของเรา ส่งผลกระทบมาถึงพวกเราด้วย คือ เราก็ถูกมาร
บังคับ เราอยู่ใต้ปกครองของเขา เราจึงเดือดร้อน

เราไม่ยอม เราจึงทำวิชาผู้มาร เรียกว่า วิชาปราบมาร สมัยของหลวง
พ่อ หลวงพ่อกำนัลมาแล้ว บัดนี้ มาถึงยุคของเรา ธาตุธรรมท่านมาบังคับให้
ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร อันเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร
มาตลอด เพื่อความเป็นเอกราช แม้ไม่มีใครช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สู้ไม่ถอย ไม่
หยุดทำวิชาเลย แม้แต่วันเดียว

ผลงานการปราบมารของข้าพเจ้า ได้พิมพ์เผยแพร่ไปแล้ว เล่มแรก
คือ หนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” พิมพ์เมื่อปี ๒๕๓๓ เล่มที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้
คือ “ปราบมาร ภาค ๒” พิมพ์เมื่อปี ๒๕๓๖ วิชาปราบมารเป็นวิชาสำคัญ เป็น
เรื่องความเป็นความตาย เป็นเรื่องของเอกราช เป็นเรื่องสำคัญสุดยอด เป็น
งานทำยาก ในสากลโลกและในสากลธรรมนี้ ไม่มีอะไรยากไปกว่าปราบ
มารอีกแล้ว

ขอเชิญท่านอ่านให้จบตลอดเล่ม ล้วนแต่มีสาระสำคัญทั้งนั้น

เป้าหมาย หลวงพ่อคาดคั้นเอาแก่ข้าพเจ้าว่า ต้องให้ถึงขั้น ไม่ให้แก่ ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้ตาย ทำไม่ได้ตามที่สั่ง จะให้มาเกิดอีก ได้ยินหลวงพ่อบอกท่านสั่งแล้ว เราหุ้อ ตาตาย เหงื่อแตกทั้งตัว น้ำตาซึม ไม่รู้จะไปรับทุกข์แก่ใคร เพราะใคร เขาไม่รู้ด้วย พุดไปใครเขาจะเชื่อ ก็ได้แต่ให้กำลังใจตัวเอง รักษาตัวเอง ไม่ให้เจ็บไข้ เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ทำวิชาถวายแด่พระองค์ อย่าเพิ่งตายเลย งานปราบมารยังไม่เสร็จ

ทำไมต้องเป็นเรา ทำไมต้องเป็นเรา และทำไมต้องเป็นเรา ไม่รู้จะไปร้องเรียนเอาแก่ใคร อารมณ์อย่างนี้เกิดแก่ข้าพเจ้าบ่อยครั้ง แต่ก็ทำได้ กว่าจะมีผลงานมาเสนอได้ ต้องเอาชีวิตเข้าแลกทุกคืนวัน แต่ไม่มีใครรู้ มันไม่ง่าย มันยากทั้งนั้น

ดังนั้น ขอเชิญท่านอ่านให้เต็มอิมเถิด ขอให้ท่านเกิดความบันเทิงเกิดขอให้ท่านโชคดีเถิด

นายการุณย์ บุญมานุช
ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๖

ปราบมาร ภาค ๒

หนังสือ “ปราบมาร ภาค ๒” ควรมีเนื้อหาสาระอะไรบ้าง นี่คือการประเด็นที่เราจะกำหนดเป็นหลักสูตรสำหรับหนังสือเล่มนี้ พูดอย่างเข้าใจง่าย ก็ว่า หนังสือปราบมาร เล่ม ๒ จะพูดถึงอะไรบ้างนั่นเอง อะไรบ้างที่ควรเปิดเผย **ถึงเวลาแล้วหรือยังที่จะนำเรื่องกลับมาเปิดเผย** หากเปิดเผยไปแล้วจะได้อะไรจากความรู้นั้น การนำเรื่องไม่ควรเปิดเผยมากแล้ว ใครเขาจะคิดอย่างไรบ้าง เราจะวิจารณ์อย่างไรบ้าง นี่คือการขัดข้องที่เราจะพูดอะไรไม่ถนัด

การที่เราเขียนอะไรไม่เต็มความรู้ จะเกิดความไม่ชัดเจนในเนื้อหาทันที

จากหนังสือ “ปราบมาร” หรือหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” ที่พิมพ์จำหน่ายออกไปแล้วนั้น เป็นเนื้อหาวิชามากไป ไม่ชวนอ่าน เป็นวิชาการไปหมด ยิ่งอ่านยิ่งไม่รู้เรื่อง ข้าพเจ้ายอมรับว่าเป็นจริงตามนั้น เพราะได้บอกแล้วว่าเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง ไม่เหมาะแก่ผู้เป็นธรรมกายเบื้องต้น เพราะวิชารบหรือวิชาดับมารนั้น มีแต่ยาก ๆ ทั้งนั้น ยิ่งเรียนมากก็ยิ่งพบวิชาที่ยากยิ่งขึ้น เพราะถ้าเรามีความรู้น้อย เราไปปราบมารไม่ได้ มีแต่เขาปราบเรา เราเป็นฝ่ายถูกปราบ เรากลายเป็นฝ่ายถูกปกครอง ไม่ใช่เราปกครองเขา เขากลับเป็นฝ่ายปกครองเรา ดังนั้น หากเราไม่ยอมให้มารปกครอง เราต้องเรียนวิชายาก ๆ เพื่อเอาไปสู้กับมารเขา เพราะวิชาอ่อน ๆ สู้มารเขาไม่ได้

เมื่อสู้มารเข้าไม่ได้ จะเกิดอะไรขึ้น และส่งผลกระทบต่อมนุษยโลกอย่างไร

เรื่องนี้ ผู้เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงทราบเป็นอย่างดี ทุกข์ร้อนเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า ไม่ว่าโลกไหนเดือดร้อนทั้งนั้น ไม่ว่าภพอะไรเดือดร้อนทั้งนั้น เหตุนี้เองธาตุธรรมให้หลวงพ่อดัดปากน้ำลงมาเกิดเพื่อมาทำวิชาปราบมาร พลรบของหลวงพ่อดัดปากน้ำใหญ่หลวงนัก ในขั้นต้นหลวงพ่อดัดปากน้ำก่อน ค้นวิชาธรรมกาย **พบวิชาอัสภักขญาณขั้นสูง** พลรบเรียนวิชาเสร็จแล้วรบทันที ปราบมารทันที เป็นเวลาเกินกว่า ๓๒ ปี จนกระทั่งหลวงพ่อดัดปากน้ำงานปราบมารของหลวงพ่อดัดปากน้ำยังไม่ไปไหนเลย เพิ่งมาเริ่มต้นไว้แค่นั้น ศิษย์ของหลวงพ่อดัดปากน้ำที่เรื่องวิชา วายชนม์ไปเกือบหมดแล้ว เหลืออยู่บ้างก็สู้ความชรา บ้างก็แยกไปอยู่กับลูกหลาน ที่หลงเหลืออยู่ดัดปากน้ำก็น้อยเต็มที ทำให้งานปราบมารขาดตอนอยู่ระยะหนึ่ง ช่วงที่ขาดตอนนี้เกิดความเสียหายมาก มารมันกำเริบเลิບสานขึ้น มีกำลังขึ้น มีอำนาจขึ้น เหมือนหนึ่งไม่ได้ทำวิชาปราบ

ข้าพเจ้ามารับช่วงงานปราบมารจากหลวงพ่อดัดปากน้ำ ในวันเข้าพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ นับแต่นั้นนั้นจนถึงปัจจุบัน แม้วันเดียวก็ไม่หยุด ทำวิชามาตลอด ตัดงานสังคม ตัดภารกิจส่วนตัว ตัดงานราชการ เอาแค่นี้ เพื่อให้มีเวลาทำวิชา หากเราหลงราชการมากไป จะมีผลกระทบการทำวิชาทันที คือ ไม่มีเวลาทำวิชา ดังนั้น จึงต้องสละทั้งหมด จะเอาเวลาไปทำมาหากินไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น เรา

จะไม่มีเวลาทำวิชา เราอาจมีสตางค์ เพราะเราทำงาน แต่เราจะเสียหายทางธรรม จึงต้องเลือกเอาว่า จะเอาธรรมหรือเอาราชการ หรือจะเอาความรวย จะต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเลือกเอาหลายอย่างไม่ได้ หากอ่านปราบมาร ภาค ๑ ท่านจะทราบละเอียดกว่านี้

การที่ธาตุธรรมทรงตั้งความหวังแก่ข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าไม่อาจรับได้ เพราะข้าพเจ้าไม่มีกำลังเลย ไม่มีกำลังรบ ไม่มีกองเสบียง ไม่มีผู้บำรุง ไม่มีพลรบ มีอยู่ก็แต่เราผู้เดียว คือ นายการุณย์ บุญมานุษ คนนี้เท่านั้น ตั้งแต่ไม่จิ้มฟันจนถึงเรีอรบ ก็นายการุณย์ บุญมานุษ คนนี้ หลวงพ่อมีศิษย์ทั่วโลก แต่จะหากำลังใจมาช่วยงานข้าพเจ้าแม้เพียงคนเดียวก็ไม่ได้ เอาจานปราบมารมาให้ทำ แต่หากคนมีน้ำใจแก่ข้าพเจ้าสักคนเดียวไม่ได้ นี่คือ บรรยากาศของการปราบมาร มารเขาดลบันดาลให้เป็นอย่างนั้น เขาทำได้ทุกอย่าง คนจนเขาก็เปิดสมบัติให้ แม้ชีวิตก่อนเดียว เขาสามารถให้คนฮือฮาทั่วประเทศได้ ถามว่าจะไปไหนกัน เขายกออกไปหาวิทยุเฉพาะ ถามว่าวิทยุเฉพาะคืออะไร เขายกออกไปดูเอง ข้าพเจ้าไปดูแล้ว ปรากฏว่ามีชีวิตหนึ่งกองอยู่ในแอ่งน้ำใหญ่ เขากินกันคนละ ๑ จอก ก็เลยหายป่วยไข้ ความเป็นไปได้มีมาก เพราะชีวิตคือ หล้า ยาเขียวโบราณของเรา ประกอบด้วยพืช ๕ อย่าง ใครเป็นไข้กินยาเขียวก็หายได้ ต้องการจะชี้ให้เห็นว่า **มารมันหาเหตุให้ฮือฮาได้ทั้งนั้น ขอให้เขาได้ช่อง** เขาจะถือเอาเหตุนั้นทันที ทั้งนี้ เพื่อจะเบนความสนใจจากความถูกให้เห็นเป็นความไม่ถูก และให้ความผิดเป็นความถูก เช่น ให้เห็นว่า ไอ้ชิกอยู่ยงคงกระพัน คนเลยบูชาไอ้ชิก เป็นต้น นี่คือ อานุภาพของมาร

ดังนั้น ปราบมาร ภาค ๒ จะพยายามตัดวิชาการออก ถือว่าปราบมาร ภาค ๑ กล่าวไว้พอสมควรแล้ว เล่มปราบมาร ภาค ๒ จะพยายามบรรยายผลงาน และเหตุการณ์ของแต่ละผลงาน เลือกเอาแต่ที่ควรทราบเท่านั้น เรื่องใดที่ยังไม่สมควรเปิดเผย จะงดไว้ก่อน

ข้อที่ควรทำความเข้าใจกันก็คือ ข้าพเจ้าได้บันทึกเหตุการณ์และโน้ตความรู้ไว้อย่างครบถ้วน ขณะนี้มี ๑๓ เล่ม สมุดเบอร์ ๒ มีหลายท่านแจ้งเป็นจดหมายมาว่า อยากอ่านสมุดบันทึกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินดีถ้าพิสูจน์ได้ว่า ท่านเป็นนักค้นคว้า เป็นนักศึกษาเพื่อความรู้แจ้ง หากสนใจเพียงเพื่อสนุกคุยกันเล่น ต้องขอประทานโทษด้วย ข้อมูลทั้งปวงที่ทำไว้นี้ เพื่อเป็นข้อมูลให้พิสูจน์กันต่อไป

ผลงานปราบมาร ภาค ๑ กับภาค ๒ ต่างกันอย่างไร

ผลงานภาค ๑ กับผลงานภาค ๒ มีความเกี่ยวข้องกัน คือ ต้องเกิดผลงานภาค ๑ เสียก่อน แล้วส่งผลให้เกิดผลงานภาค ๒ และเมื่อได้ผลงานภาค ๒ แล้ว ก็จะได้งานภาคอื่นตามมา ดังจะได้กล่าวต่อไป

❖ ผลงานภาค ๑ ❖

ผลงานการปราบมารตามที่พิมพ์ไปแล้ว เป็นการรบดุเดือดเกือบเป็นเกือบตาย จนอยู่จนตาย แทบเอาชีวิตไม่รอด ยังจำได้อยู่ มารเขาระเบิดแรงเหลือเกิน เสียงปืนใหญ่ที่ว่าดังนั้น เบากว่าเสียงระเบิดของมาร ร้ายกาจปานนี้ จะมีอะไรเหลือ ต่อให้วิเศษแค่ไหนก็ต้องแยกสลายทั้งนั้น **ธรรมกายของฝ่ายเรามีเท่าไร หากไม่มีกายมนุษย์รองรับ เป็นอันตรายมาก** กลับไปอ่าน “ปราบมาร ภาค ๑” ก็พอทราบ โปรดติดตามหาอ่าน

งานนี้เราได้ มีดังต่อไปนี้

๑. การเดินวิชาเพื่อให้ไปสู่ตนิพพาน

๒. การพิจารณาทุกคติภูมิ

๓. การพิจารณาสวรรค์ชั้น ๕ และชั้น ๖

๔. พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ ทำให้ธรรมกายโตขึ้น

การเดินวิชาเพื่อให้ไปสู่ตนิพพาน

การเดินวิชาเพื่อให้ไปสู่ตนิพพานนั้น เป็นความปรารถนาของเราทุกคน แต่เรามักทำได้แค่ครั้ง ๆ กลาง ๆ แล้วเราก็ออกใจแล้ว นับเป็นความเข้าใจผิดอย่างไม่น่าอภัยให้ จะว่าดีก็ได้จะว่าร้ายก็ถูก

ที่ว่าดี คือ ท่านแจ้งนิพพาน ได้ไปรู้ได้ไปเห็นมาพอสมควร เกิดบุญเกิดบารมีแก่ท่าน

ที่ว่าร้ายก็คือ ท่านไม่ไปสู่ตนิพพานปกครอง ย่อมอยู่ใต้ปกครองของมารตลอดไป จะลงมาสร้างบารมีธรรมสักปานใด ก็ชาติ ก็ภพ ก็อยู่ใต้ปกครองของมารเขาอยู่ดี เพราะมารที่ละเอียดสกัดการเดินวิชาของเรา ทำให้เราเดินวิชาไม่ไปสู่ตนิพพานได้ มารเขาหัวเราะทันที มีอย่างนี้อ่า มาลูบคมเขาเลย มีอีกเท่าไร เขาก็ไม่กลัว

ข้าพเจ้าจึงย้านัก **ขอให้ไปสู่ตนิพพานให้จงได้** ไม่มีใครฟังเสียงเราเลย

มารเขารู้ล่วงหน้า ว่าเราจะลงมาเกิดปราบเขา เขาเล่นเกมเราก่อนแล้ว ก่อนเข้าสู่ครรรจ์มารดา เขาก็เล่นเกม พอเข้าสู่ครรรจ์มารดา เขาก็กระหน่ำ กว่าจะรอดจากทารกสู่วัยโต มีใครบ้างปกติสมบูรณ์ ถูกกลับเพศเป็นหญิงกันเป็นแถว พอโตขึ้นหน่อยก็รับเคราะห์กรรมสารพัด กว่าจะมาถึงหลวงพ่อกว่าจะเป็นวิชา ต่างอมพระรามด้วยกันทั้งนั้น อย่างแม่ชีณอม อาสวีย์ ท่านเป็นสตรีรูปงาม ถูกน้ำมันพรายแต่ครั้งเป็นสาว คุ่มดีคุ่มร้าย หลวงพ่อกันแก้ไขด้วยวิชาธรรมกาย จึงสู่ความเป็นปกติ

● **บนนิพพานนั้นมีมารเต็มอัตรา**

ไม่ว่านิพพานธรรมกายหรือนิพพานเป็น ธรรมภาคมารยึดปกครองทั้งนั้น คือ เขาซ้อนกายของพระองค์ ข้างนอกขาว ข้างในไม่ขาว เราไม่รู้ไปถามความรู้ ไม่ทรงตอบ เพราะมารมันบังคับอยู่ ทรงตอบไม่ได้

นิพพานที่ยาบ คือ นิพพานเบื้องต้น เราดับมารพวกนี้ดับไป มารละเอียดจากนิพพานสูงลงมาแทรกอีก วนเวียนอยู่อย่างนี้ ไล่กันไม่จน

ใครช่วยใคร ทำได้ยาก นิพพานใครก็ของใคร ไปมาหาสู่กันไม่ได้ ไปเรียนความรู้กันไม่ได้ มารเขาสกัดไว้หมด

ตามที่กล่าวนี้ คือ บรรยาภาศเดิม

ต่อเมื่อเราเข้าไป คำนวณไป จากหายาไปหาละเอียดเรื่อยไป ไม่ถอยหลัง ไม่นานเลย เราจะไปสูदनิพพานทั้งหมด เมื่อเราไปสุดละเอียดแล้ว ถือว่าเป็นชัยชนะอันใหญ่ยิ่งและยิ่งใหญ่ บารมีงามตรงนี้เอง

● **ไปสูदनิพพานแล้วจึงจะมีงานทำ**

ความยากลำบากกว่าจะรบเพื่อไปให้สูदनิพพานนั้น อย่าให้เล่าเลย อีกก็วันก็พูดไม่จบ มาจับประเด็นของเรื่องก่อน ว่าประเด็นสำคัญอยู่ที่อะไร ตราบใดที่ยังไปไม่สูदनิพพาน ไม่ว่าก็ชาติก็ภพ งานสะสางธาตุธรรมจะเริ่มไม่ได้ เพราะเราไม่ได้ข้อมูลอะไร เมื่อเราไม่ได้ข้อมูล เราก็ไม่รู้จะทำงานอะไร เราคงได้แต่อารมณ์นิโรธ ซึ่งมารเขาไม่ขัดขวาง เราปล่อยให้ท่านทำนิโรธอย่างตามใจชอบ เราก็ว่าเราจะสังโยชน์ได้แล้ว เข้านิพพานได้แล้ว ได้มรรคผลนิพพานแล้ว กาลก่อนไม่มีปัญหาแต่เดี๋ยวนี้มีปัญหา

ปัญหาที่ว่านี่คืออะไร ท่านอยากทราบ ปัญหาที่ว่านี่คือ มารยึดอำนาจปกครองหมดแล้ว ธรรมฝ่ายสัมมาทิฏฐิ ถูกธรรมฝ่ายมิจฉาทิฏฐิ ยึดอำนาจปกครองโดยสิ้นเชิง เมื่อนิพพานถูกยึดอำนาจแล้วรูปพรหม พรหม ทิพย์ มนุษย์โลก จักรพรรดิ กายสิทธิ์ ถูกยึดไปด้วย ส่งผลให้เดือดร้อนทั่วไป ธาตุธรรมแก้ไขโดยอาราธนาหลวงพ่ วัดปากน้ำให้มาเกิด เพื่อทำวิชาปราบมารดังที่เราท่านทราบกันแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวละเอียด

การที่ให้มาเกิดก็คือ ต้องการให้มีกายมนุษย์ ถ้าไม่มีกายมนุษย์แล้ว ผู้เขาไม่ได้เลย ไม่ว่าใครทั้งนั้น กองทัพธรรมของหลวงพ่กริธาตุพลงมาใหญ่หลวงนัก มีทั้งนักรบ ผู้บำรุงและภาคผู้เลี้ยง ฉะนั้น ท่านจะเห็นว่า หลวงพ่วัดปากน้ำมีศิษย์ทั่วโลก ใครเห็นหลวงพ่เป็นต้องเคารพ รัก เชื้อฟุ้ง เกรงกลัว พอเอ่ยชื่อหลวงพ่ เราสยบกันทั้งนคร เพราะหลวงพ่มีบารมีธรรมสูง เพียง

พิสดารกายมนุษย์ละเอียดคือ กายผืนเพียงกายเดียวเท่านั้น กายนั้นก็ลงมาเกิด แต่กายธรรมอยู่ในนิพพาน คอยดูแลกายมนุษย์ของหลวงพ่อกับที่มากเกิดในโลก

พอหลวงพ่อดั้นวิชาธรรมกายได้ สหชาติโยธาท่านทั้งหมด ไม่ว่าจะไปเกิดที่ใด ต่างมุ่งตรงไปหาหลวงพ่อกันหมด ไม่ว่าจะอยู่จังหวัดใด ไม่ว่าจะหญิงไม่ว่าชาย ต้องไปหาหลวงพ่อกันนั้น เหมือนมีอะไรบังคับใจ เมื่อพบหลวงพ่อกันแล้ว สหชาติโยธาที่เป็นนักรบจะเป็นวิชาธรรมกายทันที ส่วนพวกบำรุงจะศรัทธาหาเงินไปสนับสนุนกิจการของหลวงพ่อ ไปช่วยเลี้ยงพระ ไปช่วยสร้างเสนาสนะ สหชาติโยธาที่เผยแพร่ ก็ทำหน้าที่เผยแพร่วิชาธรรมกาย ดังที่เราท่านเห็นอยู่ในบัดนี้

งานปราบมารของหลวงพ่อ ระดมสรรพกำลังทุกสถาน ตั้งเวร ๖ เวร ทำวิชาปราบกันมา กว่า ๓๐ ปี วินาทีเดียวก็ไม่ได้หยุด ปรากฏว่างานปราบมารของหลวงพ่อบุกเบิกมาไม่น้อยทีเดียว การที่ได้งานเพียงแค่นั้น ก็เพราะว่ามันยากเกินกว่าที่ธาตุธรรมได้คิดไว้ ข้าพเจ้ามารับช่วงงานของหลวงพ่อ จึงทราบมา งานยังไม่ไปถึงไหน จำได้ว่าครั้งที่แม่ชีถนอม อาสวีย์ ยังไม่ตาย ได้พูดแก่ข้าพเจ้าว่า **“ศึกษา หลวงพ่อเรามาแต่รังแต่น แต่ครั้งอยู่วัดปากน้ำ อยากพูดคำนี้แก่หลวงพ่อก็ดูไม่ได้พูด ก็ได้พูดกับศึกษา วันนี้”** คำนี้ ข้าพเจ้าไม่ลืม ไม่ทราบว่าแม่ชีพูดกับเราทำไม เพราะเราไม่รู้เรื่อง ข้าพเจ้ามีเวรกรรมอะไรไม่ทราบ ศิษย์หลวงพ่อดับฮ้องแต่ มักพูดอะไรฝากข้าพเจ้าไว้มาก เห็นเราเป็นอะไรไป โดยเฉพาะหลวงปู่ชัว โสภาโส พูดฝากไว้มาก ศิษย์ฮ้องเต้ของหลวงพ่อกันแล้ว วันนี้พิสูจน์อะไรกันไปแล้ว หากท่านเหล่านั้นไม่บอกไว้ เราจะต้องสืบรู้สืบญาณทัสสนะต่อไปอีก เพื่อไปหาข้อมูล เพราะไม่มีข้อมูลแล้ว เราทำอะไรไม่ได้

● เมื่อเราไปสู่นิพพานแล้ว ธาตุธรรมท่านจะบอกเราเองว่าจะให้ทำอะไร

เคยย้าแล้วย้าอีก ว่าต้องเดินวิชาไปให้สู่นิพพาน แม้การไปนั้นจะลำบาก เราต้องอดทน มารเขาจะไม่ยอมให้ท่านเดินวิชาอย่างสะดวก เขาสกัดกั้นท่านทุกวิถีทางและทุกสถาน

ท่านต้องรบได้ด้วย รบไม่ชนะ ก็ไปไม่ได้ คงไปได้แค่นิพพานอ่อน ๆ

แล้วท่านก็มาดีใจจนดับเต็น หากเรียนอย่างนี้ อีกร้อยชาติก็ไม่ได้ความอะไร

เรียนแบบนี้ ทำให้มารมันรู้เชิงเรา มีอีกเท่าไรก็แพ้เขาทั้งนั้น ข้าพเจ้าผู้หนึ่งจะไม่ให้บารมี เพราะท่านเรียนอย่างเพ้อฝัน เรียนอย่างไร้กฎเกณฑ์ เรียนเพื่อมาคุยไม้ไผ่อดว ไม่มีประโยชน์ ขอให้เลิกวิธีเช่นนั้น

ขอให้เข้านิพพานแบบยอมตายกันเลย รบเป็นรบ เราเกิดมาเพื่อตายอยู่แล้ว เรื่องตายเรื่องเล็ก เพราะเราตายมาแล้ว นับชาติไม่ถ้วน ไปกลัวกันทำไม ธาตุธรรมท่านให้มาเกิดแล้วทำให้ธาตุธรรมผิดหวัง เราจะมองพระองค์ไม่เต็มตา พระองค์จะเสียพระทัยขนาดไหน สงมาก็คน ก็เป็น

เหยื่อเงิน เป็นเหยื่อลาภยศ เป็นเหยื่อคำยอ กันหมด ถ้าเป็นลักษณะนี้ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านพูดว่า เสียข้าวสุก

ฉะนั้น จึงขอร้องให้เรียนจริง เราไม่สามารถนำอาหารทิพย์ไปถวายพระพุทธรูปได้ เราไม่สามารถทำให้เพื่อนร่วมโลกของเราเห็นธรรมกายได้ แค่นี้ก็อายไม่รู้จะอายอย่างไรแล้ว บ่งถึงว่าหมดฝีมือ แค่นี้ก็ทำไม่ได้ ข้าพเจ้าอายมาก บอกถึงว่า ไม่ตั้งใจศึกษา ไม่ตั้งใจค้นคว้า น่าเสียใจมาก แต่ละท่านที่ไปสูدنิพพาน ภาตุธรรมท่านจะบอกปัญหาว่ามีปัญหาอะไรบ้าง ปัญหาที่นั่นอยู่ที่ไหน

เหตุใดจึงให้เราเกิด มาเกิดคราวนี้ จะให้ทำงานอะไร มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องทำ เรื่องบารมีไม่ต้องพูดกันอีกแล้ว เรื่องเล็กน้อย เรื่องซี้ผง ระดับนี้แล้ว เขาไม่พูดกันแล้ว เสียเวลาเปล่า ๆ

ขอเล่าสักนิด ว่าเมื่อไปสูدنิพพานแล้ว มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น

ต้นใหญ่ คือ องค์ที่ให้หลวงพ่อกับมาเกิด ประชุมธาตุธรรมทั้งหมด ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น เราก็อ้างว่า พระองค์ประชุมกันนี้เรื่องอะไร มีสาระอะไรบ้าง คราวนี้เรื่องจะแดงออกมาทีละเรื่องสองเรื่อง สรุปเป็นเรื่องปราบมาร **“เหมาให้เราแก้ไขทั้งหมด”** เรายังฟังพระองค์รับสั่ง เราก็อ้างไม่รู้เรื่อง เพราะญาณทัสสนะของเราไม่ทันพระองค์เลย เราก็ต้องมาหาหลวงพ่อดปากน้ำ ถามหลวงพ่อไปทีละเรื่อง หลวงพ่อจะบอกแต่เพียงเค้าเงื่อน เราไม่เข้าใจอีก เข้านิโรธไปถามต้นใหญ่อีก ขอเรียนก่อนว่า ต้นใหญ่ท่านเป็นผู้ปกครองใหญ่ ปกครองนิพพานทั้งหมด นิพพานเป็นก็มีต้นนิพพานเป็น เป็นผู้ปกครองนิพพานเป็น ส่วนต้นใหญ่ทรงปกครองนิพพานกายธรรมทั้งหมด

กล่าวถึงต้นใหญ่ เวลาเราติดขัดอะไร ไปทูลถามที่ไร ก็รับสั่งให้คิดเอง

ถ้าดับมารไม่ชนะ จะทรงสั่งดำหนิ แต่ถ้าชนะแล้ว ทรงดีพระทัย ถึงกับรับสั่งเป็นยาหอมตลอดเวลา **“ให้ศึกษาฯ ไปเกิด ไม่ผิดหวัง ได้งานเกินเป้าหมาย”** เราได้ยินเข้าก็หน้าบาน หลวงพ่อเราก็อ้างเล่นปะไร เราไปหาหลวงพ่อบ้าง หลวงพ่อก็สาทิบไปอีก **“มันดีแค่ศึกษาฯ เมื่อไร กระทบมาถึงหลวงพ่อดด้วย”** หลวงพ่อดีพระทัยด้วย หากท่านได้ดูบันทึกเหตุการณ์ ขณะนี้รวมได้ ๑๓ เล่ม สมุดเบอร์ ๒ จะทราบทันทีว่า ภาตุธรรมท่านเก่ง หลอกให้เราทำวิชาปราบมารถวายมาได้ตลอด มีลูกเล่นแพรวพราว ต้องดูบันทึก

แต่ที่เจียวจ้าวเราก็มี อย่างเมื่อเร็ว ๆ นี้ ข้าพเจ้าโดนขนานใหญ่ เข้าอย่างแรง ไม่ทราบว่าจะเดินวิชาอย่างไร ทรงโกรธมาก **“ดูศึกษาฯ มันเดินวิชาซี วิชาปกครองเขาทำอย่างนี้หรือ”** ลั่นทีเดียว เราต้องตั้งสติใหม่ เราต้องมีอะไรไม่ถูกต้อง นึกเช่นนั้น เลยล้าดับวิชาใหม่ พอทำถูกก็รับสั่ง **“จำไว้ซี”** รอดไป คิดว่าโดนอีกแล้ว

เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็เหมือนกัน ธาตุธรรมได้มาประชุมพร้อมกัน พอเราไปถึงเท่านั้น ต้นใหญ่ทรงรับสั่งพิชิตอีก “ศึกษา ะมาก็ดีแล้ว ทรงชี้พระหัตถ์ไปรอบ ๆ ถ้ามารดัดไม่หมด ข้าจะให้ไปเกิดกันหมดนี้แหละ” หลวงพ่อเราก็ออยู่ในที่นั่นด้วย ต่างมองหน้าซึ่งกันและกัน เราก็ว่าเราทำวิชาทุกวัน งานเราก้าวหน้า เหตุใดมีรับสั่งอย่างนั้น เกินรู้เกินญาณทัสสนะของเรา เราก็เฉย ๆ ว่างกลับมาหาหลวงพ่อกับ หลวงพ่อรับสั่งว่า “ทุกเรื่องต้องเสร็จในยุคของศึกษา ฯ” พอหลวงพ่อกำชับ เราต้องคิดวิชาอีก เวลาเย็นต้องไปวิ่งออกกำลังกาย กลับบ้านรีบอาบน้ำ รีบนอนพัก ทานข้าวเย็นแล้วเดินวิชาทันที ถ้าไม่ทำอย่างนี้ กำลังกายไม่ดี ส่งผลถึงนิโรธด้วย ต้องทำให้กายมนุษย์มีอนามัยสมบูรณ์เข้าไว้ ดูแลกายมนุษย์ให้ดี เพราะมีผลต่อการเดินวิชา สมัยหลวงพ่อรบ หลวงพ่อออกกำลังอย่างเราไม่ได้ เพราะเป็นพระร่างกายอ่อนไป จะด้วยเหตุใด มีผลกระทบต่องานทางวิชาทันที

ขอยุติเรื่องไปสู่ตนิพพานแค่นี้ก่อน

● งานพิจารณาทุกติภูมิ

เป็นผลงานตั้งแต่ปราบมาร ภาค ๑ วันนี้จะเล่าให้ฟังบ้าง แต่เปิดเผยมากไม่ได้ เอาเพียงแค่พอลำดับความได้ ดังนี้

ทุกติภูมิ ก็คือ ภูมิแห่งทุกติ คือ ภูมิหรือภพที่ให้ความทุกข์สถานเดียว หาความสุขสักนิดไม่ได้เลย

ที่มาของเรื่อง ก็คือ เวลาบูชาข้าวพระ จำคำของแม่ชีทองสุข ส้มแดงบั้งไว้ ท่านเคยเล่าว่าท่านชอบไปเที่ยววนรอก เรื่องนี้ระลึกจำขึ้นได้ ระลึกได้ ใคร ๆ ก็นึกได้ แต่ไม่มีปัญญาไปพิจารณา เพราะเราไม่มีความรู้ ได้แต่ฟังคำของแม่ชีไว้เท่านั้น

● เรื่องการระลึกถึงผู้มีอุปการคุณเป็นเหตุสำคัญ

ใครจะอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าระลึกถึงผู้มีพระคุณอย่างเนื่อง ๆ ระลึกถึงเพื่อนที่ให้ข้าพเจ้าดูแลชีวิต เพราะทำเลขไม่ได้ ครูเขาจะดี เพื่อนเขาให้ดูทุกข้อ เรารอดจากการถูกตี บัดนี้ เพื่อนคนนั้นตายไปแล้ว ระลึกถึงเพื่อนสาว เธอสวย เราชอบไปจูนจ้านต่อเธอ บัดนี้เธอตายไปแล้ว ระลึกถึงผู้มีอุปการคุณที่ช่วยให้เราอยู่รอดมาจนถึงวันนี้ มั่นคิดไปเอง โดยเราไม่ตั้งใจ

เมื่อเราบูชาข้าวพระเสร็จ ก็ลองไปท่งวนรอก อเวจี โลกัณฑ์ แต่แรกมองไม่เห็น เมื่อไม่เห็นก็ไม่เจออะไร เพียรทำอยู่แต่อย่างนั้น เป็นเดือนและปี ภูมิเหล่านี้มีชื่อเป็นบาป เราจำไม่ได้ แต่หลวงพ่อบอกท่านจำได้หมด

ต่อมาญาณทัสสนะดีขึ้น พอที่จะเห็นอะไรบ้าง เพียรตามหาคนของเรา ไปพบในชุมต้ง ๆ ส่วนใหญ่อยู่ชุมต้ง ๆ ก็นำกายเขามาอยู่สรวรค์ชั้น ๑ สอนให้ทำภาวนา อีก ๒ วันไปดูใหม่ เพื่อนตกไปที่เดิมอีกแล้ว เราก็ช่วยขึ้นมาอีก ทำอยู่อย่างนั้น กว่าที่จะสำเร็จแต่ละราย ดูว่ามันเหนื่อยอ่อนและยากเย็น ไม่อยากทำ แต่อดนึกถึงเขาเหล่านั้นไม่ได้

กาลต่อมาเราเก่งขึ้น แก่กายของเขาให้ใสเสียก่อน แล้วบังคับให้ทำภาวนา คราวนี้ง่ายขึ้น คราวนี้นำอาหารไปจ่าย เขาได้กิน เราต้องคุมอยู่จนกว่าเขาจะอิ่มไปอิ่มหนึ่ง แล้วเราก็กลับ

● ไปทูลถามต้นใหญ่ว่าภูมิทุกตินั้นมีมาอย่างไร

ช่วงที่ไปทูลถามต้นใหญ่นั้น ปราบมารได้มากแล้ว ถึงขั้นชำนาญ แต่ยังไม่รู้เรื่องนรก อเวจี โลกกันต์ เราไม่รู้เรื่องเพียง ฐู ๆ ปลา ๆ เท่านั้น แต่การช่วยผู้มีอุปการคุณ จำได้ว่าทำได้มากแล้ว โดยพระมหาเถรอุปคุตมาช่วยด้วย

จำได้ว่า ทูลถามพระองค์ว่า “แต่ครั้งพระองค์ไปตรัสรู้เป็นสัพพัญญูในโลกนั้น เรื่องทุกติภูมิมีอยู่อย่างไร” ทรงตอบว่า “เห็นมีอยู่อย่างนั้น” ทูลถามต่อไปว่า “มีใครไปแตะต้องบ้างไหม” ทรงตอบว่า “ไม่มี เห็นหลวงพ่อกำลังคิดอยู่ แต่ไม่ทันทำอะไรกรรมภาพเสียก่อน จะมาถามทำไม มันเรื่องของศึกษา ฯ” ว่าแล้วเขี้ยว เราถามอะไร เป็นโดนกระหนาบทุกที่ไป ไปถามวิชาที่ทรงตอบว่าไปคิดเอง ทำอะไรไม่สำเร็จจะทรงกริ้วและได้เบียดเราทันที

เป็นเวรกรรมของข้าพเจ้าแท้ ๆ มารับใช้ทางธรรม ก็ถูกธาตุธรรมบังคับ เพราะทรงถือว่า เป็นผู้สั่งให้เรามาเกิด พูดอย่างนักเลงก็ว่า ทรงเป็นลูกพี่เรา อย่ามาดื้อต่อชนหน้าเลย ขึ้นดื้อ เดียวเจอดี

จำได้ว่า เมื่อวันแรกที่สั่งให้ทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้าปฏิเสธ แม้หลวงพ่อกำลังเอง ข้าพเจ้าก็ไม่รับคำ เหตุการณ์มาถึงครูอาจารย์ของข้าพเจ้ามาทั้งหมด เราดีใจว่า ครูของเราต้องมาช่วยเรา เพราะเราวิชาอ่อน ท่านต้องมาช่วยคัดค้าน เพราะท่านก็รู้ว่าเราไม่เป็นวิชา เราเรียนเพียงสมัครเล่นเท่านั้น ที่ไหนได้ เราขาดการณผิด ครูของข้าพเจ้าที่ตายไปแล้ว ท่านมาช่วยธาตุธรรมสนับสนุน ไม่ได้มาค้าน เราเคืองและเสียใจ ร้องไห้ในนิโรธ

เพียงเท่านั้นเอง ต้นใหญ่เสด็จมา ตอนนั้นเรายังไม่รู้ว่า ต้นใหญ่เป็นผู้สั่งเรามาเกิด เรายังไม่รู้อะไรทั้งนั้น ทรงรับสั่งรุนแรงมาก “เมื่อธาตุธรรมอยู่ไม่ได้ ศึกษาฯ ก็อยู่ไม่ได้เหมือนกัน” เจ็บกันหมด เหตุการณ์ไม่ดีเสียแล้ว เพราะเราคนเดียวหรือนี้ ข้าพเจ้าได้แต่เสียใจและร้องไห้ เพราะเรารู้อยู่แก่ใจว่า มีใครชนะมารบ้าง ไม่มี และยังไม่มีความชนะมารเลย ข้าพเจ้าเก่งแค่ไหนถึงได้มารับธาตุธรรมปราบมาร นี่คือเหตุผลของข้าพเจ้า ไม่ใช่เราดื้อ

ต้นใหญ่องค์นี้แหละสำคัญที่สุด ทรงเป็นผู้ปกครองใหญ่

เล่าเรื่องนรกต่อไปดีกว่า เรื่องของต้นใหญ่ยังมีอีกมากมาย เกี่ยวข้องตอนใด จะเล่าให้ฟัง ความคิดที่เราจะไปแตะต้องภูมิล่านั้น เราไม่เคยคิด เพราะเกินปัญญาเสียแล้ว ที่ไปพูดถามธาตุธรรม ก็เป็นเรื่องที่เราอยากรู้เท่านั้น เหตุการณ์ผ่านมาเป็นปี

วันหนึ่ง เกิดระลึกขึ้นมามีอย่างไรไม่ทราบ ภูมิล่านั้นเป็นเครื่องมือมาร เป็นที่คุมขังพวกเรา ทำไมจะต้องให้มารมาปกครองเรา เมื่อเราประพาศผัสผัส ผิดธรรม ทำไมพวกสัมมาทิฐิไม่ลงโทษกันเอง ไปให้มารมันเกี่ยวข้องกับเราทำไม ภูมิล่านั้น หากเราไปสู่ จะด้วยเหตุใด โอกาสเกิดแทบไม่มีเลย เขาจึงพูดกันว่า แผ่นดินยังพูดไม่ได้ ตราบใด เราก็กังมาเกิดไม่ได้ตราบนั้น ทำให้สัตว์โลกเนิ่นช้ามรรคมลนิพพาน

การช่วยสมาชิกในภูมินั้น ข้าพเจ้าทำมาตลอด ไม่เลิกกิจการนี้ เป็นเดือนเป็นปี โชคดีที่ไม่มีใครขัดขวาง ไม่ทราบเป็นเพราะอะไร แม้จนบัดนี้ก็ยังไม่ทราบเหตุผล เหตุใดจึงไม่มีใครขัดขวาง ข้าพเจ้า

วันอะไรจำไม่ได้เสียแล้ว ต้องเปิดอ่านบันทึกว่าอยู่เล่มใด วันนั้นมันกล้ำขึ้นมามีอย่างไรไม่ทราบ เราตั้งเครื่องเข้า เอาเครื่องของเจ้านี้แหละ แลบลั่นเข้าไป มันดับง่ายดาย ยังประหลาดใจ จวบจนวันนี้ จับตัวละครผู้ปกครองเครื่องมาดับให้หมด เมื่อผู้ปกครองเครื่องถูกดับ เครื่องของภพทำงานไม่มีประสิทธิภาพ เรื่องมีเท่านี้เอง มันยากตรงเรื่องของสมาชิกที่อยู่ในภพนั้นว่าเราจะทำอย่างไรต่อไป ปัญหาอยู่ตรงนี้

ต้นใหญ่และหลวงพ่อกิ่งทองดีพระทัยมาก รับสั่งว่า “ศึกษา คนนี้ใช้ได้”

พระพุทธองค์ทรงบอกว่า เรียนผูกแล้วต้องเรียนแก้

เหตุการณ์ความวุ่นวายวันนั้น อยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้า จำไม่ลืม

พอเสร็จงานแล้ว เราเหนื่อย พักนิโรธเสียที ได้ให้ลูกสาวคือ ลูกกล้วย (น.ส. วิลาวัลย์ บุญมานุษ ขณะนี้ เป็นนักศึกษาปีที่ ๔ มหาวิทยาลัยมหิดล สาขาพยาบาล) ปีนั้นเธอยังเป็นเด็กเล็ก ให้ไปเฝ้าพระพุทธองค์ และให้ไปหาแม่ชีถนอม (ตอนนั้นแม่ชีถนอมตายแล้ว) เพื่อถามเรื่องราว

ลูกกล้วยกลับมาบอกว่า ไปหาพระพุทธองค์แล้ว ทรงรับสั่งให้พ่อรีบแก้ไข เรียนผูกแล้วต้องเรียนแก้ ให้ไปดูแลเดี๋ยวนี้ และแม่ชีถนอมก็บอกแก่ลูกกล้วยไปว่า ให้พ่อรีบไปแก้ไขเพราะมันวุ่นวายมากแล้ว

ที่ว่าวุ่นวายก็คือ เรื่องสมาชิกในภพนรก สมาชิกในภพอเวจี และสมาชิกในภพโลกันต์ จะเอาเขาเหล่านั้นไปไว้ที่ไหน และจะอย่างไรต่อไป จัดระบบปกครองกันอย่างไรต่อไป

ข้าพเจ้าไปดูเหตุการณ์ ก็ยุติว่า เอาเขาทั้งหมดเหล่านี้ไปไว้ดินเขาพระสุเมรุทั้งหมด สมาชิกนรกมอบให้สวรรณคูแล สมาชิกอเวจีมอบให้พรหมคูแล และสมาชิกโลกันต์มอบให้อรูป

พรหมคุณแล จากนั้น เขาก็ทำโทษลงทัณฑ์กันตามโทษานุโทษ แต่ว่าพวกเราลงโทษกันเอง ไม่ใช่ให้มารมันมาปกครอง อย่างที่เคยเป็นมาแล้ว

นี่คือผลงานปราบมาร ภาค ๑

จากนี้ไปพวกเราตายไปแล้วไปรายงานตัวที่ไหน

นับแต่วันนั้น จวบจนวันนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ไปดูแลอีกเลย เพราะไม่ว่างนั่นเอง

แต่ก่อนนี้ เมื่อพวกเราตาย เราจะต้องไปพบยมบาล เขามีเจ้าหน้าที่มาไต่สวนผู้ตาย เมื่อท่านอยู่ในมนุษยโลกนั้น ท่านสร้างกุศลผลบุญอะไรบ้าง ท่านสร้างบาปกรรมอันใด แล้วเขาก็ตัดสิน แล้วเขาก็โยนเราลงไปในนรก บางท่านไปอเวจี บางท่านไปถึงโลกันต์ นั้นเป็นเรื่องของมารเขา ใครทำดีพระปกครอง ใครทำผิดคำสอนของพระ มารเขาปกครอง วิธีปกครองก็คือ นำไปลงนรกนั่นเอง

บัดนี้ ไม่อย่างนั้นแล้ว ท่านต้องไปพบพนักงานของภาคสัมมาทิฐิ เขาก็ตัดสิน เขาก็ลงโทษ คือ พวกเราลงโทษกันเอง

เขาอาจถามท่านว่า รู้จัก “นายการุณย์ บุญมานุษ” หรือไม่

ท่านตอบว่า “ไม่รู้จัก” ประมาทมาก ที่ไม่รู้จักผู้ปฏิบัติ ควรเพิ่มโทษ

หากตอบว่า “รู้จัก” เขาคงถามต่อไปว่า “ได้ช่วยอุปการะหรือช่วยกิจการของนายการุณย์ บุญมานุษ บ้างหรือไม่” หากตอบว่า ไม่เคย แปลว่า งดเว้นสิ่งไม่ควรเว้น เขาจะพิจารณาอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ทราบ สุดแต่เขาเถิด ข้าพเจ้าไม่รู้ด้วยแล้ว

แต่ท่านที่ช่วยกิจการของข้าพเจ้า เขารู้กันทั้งนั้น ท่านอาจโชคดี และข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านโชคดีแน่นอน

ส่วนรายที่ข้าพเจ้าต้องยุ่งด้วย เกี่ยวกับการตายของท่าน โชคดีสถานเดียว อย่างการมรณภาพของท่านเจ้าคุณพระราชสาครมุนี เจ้าคณะจังหวัดสมุทรสาคร ข้าพเจ้าต้องยุ่งด้วย เพราะท่านช่วยข้าพเจ้าเผยแพร่วิชาธรรมกาย ตลอดเวลาที่พระเดชพระคุณมีชีวิตอยู่ในโลก

กล่าวถึงท่านทั้งหลายที่ช่วยอาจารย์อื่นเผยแพร่วิชาธรรมกาย ก็ขอให้อาจารย์ท่านนั้นพิจารณา อย่าให้ข้าพเจ้าไปยุ่งด้วยเลย เพราะไม่รู้จักกัน และข้าพเจ้าไม่ทราบว่า ท่านตายเมื่อไรด้วย จะให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบนั้นก็ยากที่จะกล่าว ทางที่ดีควรรู้จักกันต่อนก่อนตาย ข้าพเจ้าจะได้จำท่านได้ ไม่ว่าท่านจะไปทำความดีที่ไหน ข้าพเจ้าช่วยทั้งนั้น ไม่จำเป็นต้องเจาะจงแก่ข้าพเจ้า ศาสนาของพระพุทธองค์อยู่ที่ใด การเผยแพร่วิชาธรรมกายมีที่ไหน ข้าพเจ้าอนุโมทนาทั้งนั้น ข้าพเจ้าช่วยทั้งนั้น ไม่เว้นแม้แต่คนเดียว

แต่ขอกล่าวไว้สักคำเถิด เรื่องการช่วยคนตายให้ไปสู่สุคติภูมินั้น มันไม่ง่าย มันยากและยากมากด้วย

ข้าพเจ้ากล่าวคำนี้ออกมาได้ ข้าพเจ้าสบายใจมาก จะได้ไม่ต้องว่าต่อชานกันเมื่อตายไปแล้ว

ขอจบผลงานพิจารณาทุกคติภูมิไว้แค่นี้ อย่าให้มากไปกว่านี้เลย กล่าวถึงเพียงนี้ก็ว่ามากแล้ว

นี่คือผลงานปราบมาร กล่าวไว้ในหนังสือปราบมาร ภาค ๑ ซึ่งพิมพ์แจกจ่ายไปนานแล้วโปรดค้นหาอ่าน

งานพิจารณาสวรรค์ชั้น ๕ และชั้น ๖

ผลงานนี้ได้กล่าวไว้แล้วในหนังสือปราบมาร ภาค ๑ แต่ยังไม่ได้อธิบาย วันนี้จะอธิบายอีกที

เมื่อเสร็จงานทุกคติภูมิ ก็มาพบว่า เหตุใดสมัยก่อนพม่ากับไทยรบรากันอยู่เรื่อย ทราบขึ้นมาอย่างไรไม่ทราบได้ จึงค้นคว้าดู ก็ทราบว่า แอบแฝงตัวมาพักอยู่สวรรค์ชั้น ๕ และชั้น ๖ นี่เอง จะว่ามารก็ไม่ใช่จะว่าพระก็ไม่เชิง ขึ้นเอาไว้จะสร้างปัญหาหนหลัง จึงทำวิชาดับทั้งหมด ยังจำเหตุการณ์ได้บ้าง คราวนั้นลูกกล้วยยังเล็กอยู่ ให้เข้าธรรมกายไปถามหลวงพ่อกว่า เมื่อคืนนี้มีเหตุการณ์อะไร หลวงพ่อตอบแก่ลูกว่า **“เมื่อคืนนี้ พ่อเขาดับเทวดา”** ลูกก็มารายงานอย่างที หลวงพ่อกำนวณว่า แปลว่าถูกต้อง ต้องตรวจสอบความถูกต้องทุกคราวไป

ลูกสาวของข้าพเจ้าสันทนต์เรื่องญาณทัสสนะ ก่อนที่อุบาสิกากณอม อาสวีย์ จะวายชนม์ได้พาไปให้แม่ชีตรวจสอบ แม่ชียืนยันว่ามีญาณทัสสนะเทียมแม่ชีทีเดียว ตอนนั้นเธอยังเล็ก ตอนนีโตเป็นสาวแล้ว ปีนักษัตรเรียนจบปริญญา และจะทำราชการปีหน้า ญาณทัสสนะอย่างลูกกล้วยนี้ เราสอนมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ก็เพิ่งพบเธอคนนี้ แต่อย่างอื่นไม่เป็นเลย ไม่เอาใจใส่ ไม่เรียน จะเรียนก็ต้องจ้าง ครึ่งเป็นเด็กอย่างไร โตเป็นสาวแล้วก็อย่างนั้น ทุกครั้งต้องมีรางวัล ไปฟังหลวงพ่อบ่อยครั้งแล้ว ขอให้เรียนเสียทีเถิด เธอก็ยังไม่เอาใจใส่อยู่ดี เข้าธรรมกายไปฟังประชุม จะนำเรื่องราวมาบอกอย่างละเอียด แม้พระพุทธรูปทรงนันทาเรา ยังนำเรื่องมาบอกเราได้ เข้าธรรมกายไปนิพพาน ไปถามต้นใหญ่ ต้นนิพพานเป็น อย่างนี้เธอชำนาญ อย่างอื่นไม่รู้เรื่อง ทำไม่ได้ เพราะไม่เรียน เธอเกิดมาไม่พบหลวงพ่อ ไม่เคยเห็นหลวงพ่อ แต่เวลาจะสอบ ไท่ทวงไกลมาบอก ให้เราบอกหลวงพ่อด้วยทุกทีไป

งานปราบมารที่เป็นไปได้ เธอมีส่วนอยู่มาก ในเรื่องสืบรู้สืบญาณทัสสนะ หากไม่มีเธอ เราไม่รู้จะทำอย่างไรเหมือนกัน **เพราะการวินิจฉัยบางเรื่อง ต้องให้ได้ความแน่ชัดจากธาตุธรรมก่อนเสมอไป เราทำตามลำพังคนเดียวไม่ได้ จะมาฟังรู้ฟังญาณทัสสนะของเราคนเดียวไม่ได้** เวลาคำนวณบารมีเธอเอาด้วย ไม่ได้ก็ไปไว้วางยธาตุธรรม หนูต้องได้ด้วย ถึงหนูไม่ได้

ทำวิชา แต่พ่อก็มาใช้หนู ให้หนูมาหาพระองค์ ให้หนูมาถามเรื่องราวจากพระองค์แล้วไปบอกพ่อ ถ้าหนูไม่ได้บารมีด้วย วันหลังหนูจะไม่ช่วยพ่อบูชาข้าวพระ หลวงพ่อจะได้อด เออ หลวงพ่อจะให้ ดู มันเถียงหลวงพ่อ มันจะเอาชนะหลวงพ่อให้ได้ ให้อพอกกับไอ้ลูกมันพอกกัน ก็มันพอกลูกกัน นำมาแล้ว ได้หมด

วันหนึ่ง จำไม่ได้แล้ว ไม่ทราบว่าเป็นปีไหน เราคารามไปว่า กลัวจะเข้าธรรมกายไปหาหลวง พ่อ เธอไม่ได้ทำวิชานานแล้ว อารมณ์ฟุ้งหมด เราว่าไปอย่างนั้น ทำไมวันนั้นช่างดีใจหาย เธอเข้า ธรรมกายไปหาหลวงพ่อ กลับมารายงานว่า พ่อใช้ให้มากราบหลวงพ่อ เออ เอ็งมาก็ดีแล้ว หนูไม่รู้ หรือ พ่อเขาแก่จะให้ศพหลวงพ่อฟื้น ทำท่าจะฟื้นหลายหนแล้ว มันขบเหลี่ยมอะไรอยู่ไม่รู้ แล้วหนูก็ ไปหาต้นใหญ่ ทูลต่อต้นใหญ่ว่า แอบหลวงพ่อมา ไม่ให้หลวงพ่อรู้ จะมาถามพระองค์ว่า เรื่องของ พ่อที่แก่ศพหลวงพ่อนั้น เป็นไปได้ได้อย่างไร มันฝืนธรรมชาติ หนูรู้ไหม หลวงพ่อท่านมีความรู้ทาง ธรรม มีทางเป็นไปได้ ถ้าเราไปทำแก่นที่ไม่มีความรู้ อย่างนั้นอย่าไปทำเลย มันฝืนธรรมชาติอย่าง ที่หนูว่า แล้วเธอก็นำเรื่องมาแล้ว ตามที่บรรยายมานี้ เราอย่าเชื่อเป็นอันขาด เราต้องเข้าธรรมกาย ไปถามพระองค์ทันที ว่าทรงรับสั่งไปกับลูกอย่างนั้นใช่หรือไม่ หากยืนยัน เราจึงฟัง **ความรู้เด็กอย่า เชื่อ มารมันหลอกได้ ไม่ว่าใคร เราต้องคุม จะให้เขาทำอะไร เราต้องคุม ขนาดเราคุม มารมันยัง หลอกได้ เด็กเป็นธรรมกายง่าย ร้อยทั้งร้อย แต่เราต้องคุม เพราะเด็กไม่มีเรื่องคิดมากเหมือน ผู้ใหญ่ อารมณ์เด็กดัดง่ายกว่าผู้ใหญ่ แต่เด็กไม่รู้ค่าวิชา เหมือนไก่ได้พลอย ดังนั้น การสอนเด็ก ต้องใช้ความพยายามมาก ต้องเลี้ยงดูจากเด็กจนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่ ธรรมจึงจะทรงตัว ไม่หาย ไม่เลือน บางคนไปสอนวิชาสูงแก่เด็ก เป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่ง อย่างมากแค่ ๑๘ กาย ให้ทำ อนุโลมปฏิโลมไป แค่นั้นพอแล้ว **อย่าได้ไปเชื่อรู้เชื่อยุณของเด็ก เพราะมารมันพาไปได้****

กลับมาพูดเรื่องดับเทวดาชั้น ๕ ชั้น ๖ กันต่อ เพราะเรื่องมันโยงกัน ถ้ามว่าเชื่อมโยงกัน อย่างไร

เอาไว้พูดกันตอนที่ดับตัวละครสำคัญที่หลวงพ่อต้องประสงค์จะดีกว่า สารสำคัญก็คือ ว่า ใครก็ตามที่บารมีคาบลูกคาบดอก จะเป็นมารก็ไม่ไ้จะเป็นพระก็ไม่เชิง เป็นปัญหาใหญ่อีก ปัญหาหนึ่ง

ขอจบเรื่องพิจารณาสวรรค์ชั้น ๕ ชั้น ๖ แค่นี้

● พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ ธรรมกายของพระองค์โตขึ้นกว่าเดิม

เป็นผลงานตั้งแต่ปราบมาร ภาค ๑ คาบเกี่ยวกับภาค ๒ ขอล่าารวมกันไปเลย เรื่องของเรื่องก็มีอยู่ว่า การรบในระดับนิพพานต้องกระทำติดต่อกันมา เว้นไม่ได้เลย เพราะมารเข้าไปยึดอำนาจปกครองในนิพพาน การรบทุกสมัยมา เป็นการรบในระดับนิพพานทั้งสิ้น แม้ข้าพเจ้าก็ต้องทำอย่างนั้น

ความเดิมมีอยู่ว่า แต่เดิมนั้นไม่มีการกระทบกระทั่งกันระหว่างมารกับพระ ต่างฝ่ายต่างอยู่ ต่างฝ่ายต่างไม่กระทบกระทั่งกัน ต่อมาธรรมภาคพระถูกยึดอำนาจก่อน โดยมารไม่ยอมให้ผู้ใดมรรคผลเข้านิพพานโดยกายมนุษย์ เพราะการเข้านิพพานโดยกายมนุษย์ที่เราเรียกว่า นิพพานเป็นนั่น (สอุปาทิเสสนิพพาน) พระพุทธเจ้ามีฤทธิ์เดชมาก เกรงว่าอำนาจปกครองของตนจะต้องสูญเสีย ไม่วันใดก็วันใด

เขาจึงมาตั้งกติกาใหม่ ให้เข้านิพพานโดยธรรมกายเท่านั้น คือ ให้กายมนุษย์ตายเสียก่อน แล้วให้ธรรมกายเข้านิพพาน นิพพานธรรมกายนี้ หลวงพ่อท่านเรียกว่า นิพพานตาย (อนุปาทิเสสนิพพาน)

● การเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรมต่อมา

ก่อนนี้มีแต่นิพพานเป็น ผู้คนสมัยนั้นเป็นสุข เพราะพระปกครอง แม้การคลอเคลียก็เหมือนอย่างเราถ่ายอุจจาระ ต่อมามารเข้ายึดอำนาจปกครอง เข้านิพพานได้เพียงธรรมกาย ผู้คนเดือดร้อน อย่างที่เราเห็นในทุกวันนี้ แม้คลอดบุตรถึงกับต้องผ่าท้อง เหตุเพราะมารปกครองนั่นเอง

หลวงพ่อท่านเล่าว่า นิพพานเป็นท่านมีกายมนุษย์ มีความแข็งแรงประดุจปุ้มมีกระดูก ส่วนนิพพานธรรมกาย ไม่แข็งแรงประดุจปุ้ม

ธรรมภาคมารแข็งแกร่งกว่าธรรมภาคพระ พุติให้ง่ายก็คือ พระแพ้มาร นิพพานเป็นของเรา มีจำนวนน้อย นิพพานธรรมกายของเรามีมาก เหตุที่เรามีนิพพานเป็นน้อยนี้เอง จึงสู้เขาไม่ได้

นิพพานมีจำนวนเท่าไร มีมากกว่าเมล็ดทรายในห้อมมหาสมุทรทั้ง ๔ คำว่า มหาสมุทร ไม่ได้หมายความว่า มหาสมุทรในภูมิศาสตร์ที่เราเรียน แต่เป็นมหาสมุทรอยู่รอบเขาพระสุเมรุ ชื่อ **ปิตสาคร ขีรสาคร ผลึกสาคร และนิลสาคร**

● ธาตุธรรม ๓ ฝ่าย

ธรรมภาคพระมีธรรมกายสีขาว ธรรมภาคมารมีธรรมกายสีดำ ธรรมภาคกลางคือบุญก็ไม่ใช่มารก็ไม่เชิง มีธรรมกายสีตะกั่วและมีสีนํ้านา

ธรรม ๓ ฝ่าย มีความเห็นไม่ตรงกัน พระบอกว่าทำบุญไม่ทำบาป ทำใจให้ใส จึงจะเป็นสุข มารเขาว่าต้องทำบาป ทำใจให้ขุ่น จึงเป็นสุข ส่วนธรรมภาคกลางบอกว่า ทำทั้งบุญทั้งบาปจึงจะดี

พระปกครองส่งผลให้เป็นสุข มารปกครองส่งผลให้เดือดร้อน ภาคกลางปกครองมีสุขระคนทุกข์ปนกันไป

ต่างฝ่ายต่างมีพระพุทธเจ้า ต่างฝ่ายต่างมีอำนาจปกครองในสัตว์โลก

ธรรมภาคพระเห็นธรรมภาคมารปกครองสัตว์โลก สัตว์โลกมีแต่เดือดร้อน รบราฆ่าแกงของแพง ฝนไม่ตก เกิดสงคราม ฯลฯ พระก็ลงมาช่วย แต่ถูกภาคมารเขาขัดขวาง พระไม่ยอมเพราะมนุษย์เดือดร้อนเหลือเกิน การยึดอำนาจปกครองจึงมีมาแต่บัดนั้น ก็ปุโรหิตชาติแล้วก็ไม่รู้

● การยึดอำนาจปกครองในธาตุในธรรม

ธรรมภาคมารยึดหมด เวลาเราฝึกเจริญภาวนา อารธนาให้พระองค์มาบังเกิดในกาย วาจา ใจ ของเรานั้น พระองค์ลงมาได้บ้าง ไม่ได้บ้าง เหตุที่ไม่ได้ เพราะมารเขาขัดขวาง

เมื่อเราฝึกธรรมกายเป็นแล้ว เราฝึกเข้านิพพาน เห็นธรรมกายของพระองค์ขาว เรากราบที่ไหนได้ กายละเอียดของพระองค์ถูกมารซ้อนกายอยู่ ข้างนอกเราเห็นขาว แต่ข้างในไม่ขาว หลวงพ่อท่านพูด เป็นคำทางวิชาธรรมกายว่า มารเขาเียบ อาบ ปนเป็น สวมซ้อน ร้อยไล่ ทำให้พระองค์หมดกำลัง ไปไหนมาไหนไม่ได้ จากนิพพานหายาบจะไปเรียนความรู้ นิพพานละเอียดไม่ได้ ไปมาหาสู่กันไม่ได้ อ่านปราบมาร ภาค ๑ จะทราบละเอียด

● การรบนั่นเรารบเพื่ออะไร

เพื่อเอาเอกราชของเราคืนมา การอยู่ใต้ปกครองของเขาก็เหมือนประเทศราชที่เราเห็นในโลก มีอะไรเขาก็เอาไปหมด เป็นเมืองขึ้นของเขาแล้ว ไม่มีอะไรเหลือทั้งนั้น ประเทศราชสูญเสียหมดทั้งสิ้น

แต่เอกราชในทางธรรมยิ่งกว่านั้น พระพุทธองค์ทรงสร้างบารมีมาแล้วนับชาติไม่ถ้วนกว่าจะได้ดวงบารมีเป็นพระพุทธเจ้า แปลว่า เหน็ดเหนื่อยปานใด เมื่อถูกภาคมารปกครอง มารเขา

ก็มาแย่งเอาไปหมด ดวงบุญ ดวงบารมี ดวงรัศมี ดวงกำลัง ดวงฤทธิ์ ดวงอำนาจ ดวงสิทธิ ดวงสิทธิ์ เนิบขาด ดวงสมบัติ ดวงคุณสมบัติ ดวงความสำเร็จ มารเขามาเอาไปเกือบหมด เหมือนหนึ่งเรา แพ้สงคราม ผู้แพ้คือเชลย ต้องถูกเขาบังคับ สมบัติของผู้แพ้ ผู้ชนะกวาดเอาไป เหมือนกรุงศรีอยุธยาแพ้พม่า พม่าเขาก็กวาดเอาทรัพย์สินของเราไป

เมื่อพระพุทธองค์เป็นอย่างนี้ กลับมาดูพวกเราบ้าง ทิพย์ พรหม อรูปพรหม จักรพรรดิ กายสิทธิ์ มนุษย์โลก แทบไม่มีอะไรเหลือ ที่มีค้างอยู่บ้างก็เป็นกากเป็นเดน เป็นอย่างนี้ทั้งหมดทุกโลกและทุกภพ แต่เราไม่รู้ ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ วนไป ๆ และไปเห็นเข้า อะไรหนอดวงขาว ๆ ทำไมมารเขามิได้ ธาตุธรรมท่านบอกเราจึงรู้ เราใจหายเลย **“ศึกษา จะต้องไปติดตามเอาคืนมาให้ได้ทั้งหมด”** ธาตุธรรมท่านสั่ง เราก็มานั่งคิด นึก ตรอง ว่าเราจะรบโดยใช้วิชาอะไร ใครจะบอกวิชาเรา เมื่อไรเราจึงจะชนะ ถ้าไม่ชนะ เราก็ตกเป็นเมืองขึ้นของมาร

นี่คือภารกิจของข้าพเจ้า นี่คือน้ำที่ของข้าพเจ้า

“ศึกษา ระวังอย่าให้แพ้ ถ้าศึกษา ชนะ ก็ชนะกันหมด ถ้าศึกษา แพ้ ก็แพ้กันหมด” หลวงพ่อท่านกำชับอย่างนี้ **“ความหวังของหลวงพ่อยู่ที่ศึกษา คนเดียว”** หลวงพ่อรับสั่งอย่างนี้ ข้าพเจ้าน้ำตาไหล มันไหลของมันเอง ข้าพเจ้าเป็นชาย ไม่ใช่คนขี้แย ทำไมหลวงพ่อดังความหวังแก่เรา เราเป็นคนมีกิเลส เราไม่มีความรู้อะไร เสียงของหลวงพ่อก้องอยู่ในหู ตั้งใจทำวิชาถวาย ไม่ทิ้งธุระ ราชการก็ตัด ส่วนตัวก็ตัด งานสังคมตัดหมด รายได้อันจะพึงมี เนื่องจากเราไม่มีฐานะตัดออกด้วย สู้กันให้สุด ๆ ไปเลย เอาชีวิตเป็นเดิมพันกันแล้ว กลัวหลวงพ่จะเสียพระทัย กลัวหลวงพ่จะผิดหวัง ตั้งใจทำวิชาถวายแก่พระองค์ จะเอาชีวิตบูชาพระองค์ เกิดมาชาตินี้ไม่มีอะไรกับเขา จะเอาเงินก็ไม่พอ จะเอาสมบัติก็ไม่มี มีแต่เงินเดือนที่เลี้ยงชีพ ตราบเท่าทุกวันนี้ อย่ากระนั้นเลย จะขอเอาชีวิตบูชาพระองค์

ผมคนเดียวนี้แหละสู้มารทั้งปวงได้ ถ้าผมตายก็แปลว่า ผมแพ้เขา ถ้าผมไม่ตาย ก็แปลว่าผมชนะ

กำลังใจมาจากไหนไม่ทราบ มันคิดอย่างนี้ แต่ไม่บอกลูกเมีย กลัวเขาเป็นห่วง ที่เคยต่อล้อต่อเถียงกับพระองค์นั้น วันหลังเราจะกล่าวอุจจโยโทษต่อพระองค์ เพื่อให้พระองค์ตีพระทัย

การรบดำเนินมาด้วยดี ถ้าจะให้ดี ต้องเปิดอ่านบันทึก สารที่จะกล่าวต่อไปนี้ เลือกลงแต่ที่ควรเปิดเผยเท่านั้น

● งานแรก คือ ตามสมบัติของธาตุธรรมกลับได้หมด

การเดินวิชา เดินอย่างไร ใช้วิชาอะไร ท่านต้องอ่านปราบมาร ภาค ๑ มายุติว่า กว่าจะไป สุนิพพาน เราก็เกือบตาย ร้ายที่สุดคือ ไปสุนิพพาน จำได้ว่า จะตายก็ไม่ตาย มันกระสับกระส่าย จะอ้วกก็ไม่อ้วก หัวใจเต้นช้าลง ๆ หรือลง ๆ เรื่อย ๆ จึงทราบว่าคนใกล้ตายมีใจลักษณะนี้ สติมันดี ตรงที่ท่องวิชาเรื่อย ได้น้ำลิ้มหลัง จำได้อย่างแต่ลิ้มไป ๕ อย่าง ใจที่หรื้นนั้นก็หรือลงเรื่อยไป อ้อ ! เรา นี่ตายแล้ว เพราะใจไม่เต้นไปครู่หนึ่ง สักพักความทรงจำแน่นขึ้น ลำดับวิชาดีขึ้น จนที่สุดวิชาเราเร็ว เป็นจักรผันโดยอัตโนมัติ ธาตุธรรมเฮโลเหมือนที่เห็นวันขึ้นปีใหม่ จึงหยุดเดินวิชา ทูลถามพระองค์ ว่า ทรงดีพระทัยอะไรหรือครับ เราพูดอย่างนั้น ทรงตอบว่า ก็ดีใจกันหมดนิพพาน ที่ศึกษาฯ ขณะ ไม่ว่านิพพานไหนทรงดีพระทัยกันทั้งนั้น

เหตุการณ์แรก ๆ เป็นอย่างนี้

ต่อมาชนะติดต่อกันมา ชักไม่ดีใจแล้ว เห็นเป็นเรื่องธรรมดา

เวลามารระเบิด เสียงปืนใหญ่นั้นเบาไป ไม่ว่าจะอะไรแตกสลายทั้งนั้น ดีแต่เรามีกาย มนุษย์รองรับ หากมีแต่กายธรรม มีเท่าไรก็ไม่เหลือ เราจึงได้ความรู้ทุกวัน ความรู้อย่างเราไม่เคยทราบ ก็ได้รู้ได้ทราบวันนี้ ดังนั้น **ความรู้ที่นำมาเขียนไว้ในปราบมาร ภาค ๑ นั้นสำคัญ มาก กว่าจะรวมได้แค่นั้น รบกันไม่รู้ก็ปี**

รู้แล้ว เห็นแล้ว ต้องรีบบันทึก เราก็ถือว่าเราทรงจำดี เตียวมาเขียนก็ได้ ที่ไหนได้ เราคิดว่าจำได้นั้น ลิ้มเกือบหมด มารมันเก่งจริง ๆ มันมาลบเลือนความรู้เราเกือบหมด จำมาได้เพียง อย่างสองอย่างเท่านั้น

เหตุนี้เอง เราจึงทราบว่า ความรู้ดี ๆ ของพระศาสดาสุนิพพานไปโดยวิธีนี้ โดยเฉพาะวิชา อาสวัชฌญาณค่อย ๆ กร่อนไป ในที่สุดสูญไปเลย ตัวอย่างง่าย ๆ ก็คือ เรื่องธรรมกายนี้ อันเป็น วิชาที่พระองค์ทรงบรรจุในวันวิสาขบูชา ปฏิบัติการและวิธีการก็คือ อานาปานัสสติ ได้แก่การ กำหนดลมหายใจ คือ กำหนดว่าลมหายใจไปหยุดอยู่ตรงไหน แล้วเอาใจไปนั่งอยู่ตรงนั้น ไม่ต้อง มาพุดลมเข้า โคลมออก เหตุที่เรามาทำแบบพุดลมเข้า โคลมออก ก็เป็นเพราะความรู้ของเรากร่อน ไป อย่างที่เล่ามานั้น **นี่คือมารเขามาบ้ายเบนวิชาของพระองค์ แต่นั่นมาพวกเราไม่เห็น ธรรมกายกันอีกเลย**

กล่าวถึงหลวงพ่อบ้าง หลวงพ่อก็เรียนพุทโธมาแล้ว เพราะสมัยที่หลวงพ่เรียน ยังไม่มีอาจารย์ใดตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายเลย วันที่หลวงพ่อตัดสินใจยอมตาย ไม่เห็นธรรมของ พระศาสดาแล้ว ขอให้ตายไปเถิด อยู่ไปก็เปลืองข้าวสูกชาวบ้าน หลวงพ่อท่านปฏิบัติลมนี่แหละ แต่หลวงพ่ท่านโชคดี โชคดีตรงไหน ระหว่างกำหนดนั้น ถ้ามลหายใจเข้ากับลมหายใจออกเท่ากัน เมื่อไร จะเห็นดวงปฐมมรรคแว็บหนึ่ง พอเห็นดวงปฐมมรรคแล้ว หลวงพ่อนั่งอยู่กับดวงธรรมนั้น ไม่

ส่งใจมารับลมออกโธที่ปลายจมูกอีกต่อไป จึงจับหลักได้ว่า ที่สุดแห่งลมหายใจเข้าก็คือ ศูนย์กลาง
กายนั้นเอง ต้องว่าหลวงพ่ót่านโชคดี เรื่องนี้เป็นเรื่องของวาสนาบารมี หลวงพ่อเข้าถึงธรรมกาย
ในที่สุดก็เข้าถึงกรุวิชา พวกเราเลยโชคดีตามหลวงพ่อไปด้วย ถ้าไม่มีหลวงพ่อ เราก็พิจารณาตาม
ตามที่เกจิอาจารย์เขาสอนอยู่อย่างนั้น ตามที่บรรยายนี้ ต้องการชี้ให้เห็นว่า **มารเขาชอบเหลียว
กับเรานิดเดียวเท่านั้น แล้ววิชาของเราจึงพลาดตลอดชีวิต** ข้าพเจ้าได้บรรยายไว้แล้วใน
หนังสือ “อภินิหารหลวงพ่อดัดปากน้ำ” โปรดติดตามหาอ่านต่อไป

ขอเข้าเรื่องสำคัญเสียที เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อไปตามดวงบารมีทั้งปวงมาได้แล้ว ข้าพเจ้าทำ
อย่างไรต่อไป เมื่อได้มาแล้ว ต้องนำดวงทั้งปวงนั้น มาดับอธิษฐานถอนปาฏิหาริย์เสียก่อน ทำให้
สะอาดก่อน ดวงบุญทั้งปวงนั้นเป็นของพระศาสดา จักรพรรดิ กายสิทธิ์ อรูปพรหม พรหม ทิพย์
และของพวกเราหมดทั้งโลกนี้ เราไม่รู้เรื่อง แต่ธาตุธรรม ท่านทราบเป็นอันดี ถวายให้แก่หลวงพ่
อดัดปากน้ำนั้นแหละ แล้วหลวงพ่อก็ถวายไปตามนิพพานต่างๆ คั้นแก่ผู้เป็นเจ้าของที่มารเขามา
ระเบิด ย่อย แยก ไปนั้น ไปตามมาได้แล้ว ทรงดีพระทัยมาก ข้าพเจ้าได้บารมีงามสามตำลึงตรงนี้
เอง ธาตุธรรมทรงยกย่องชมเชยสารพัด เรายังบียาหมอนนั้นไว้เป็นกำลังใจทำวิชาต่อไป

ส่วนดวงบุญของจักรพรรดิ กายสิทธิ์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม และของมนุษย์โลก ไม่
ทราบว่าจะทรงทำอะไรต่อไป หากอยากทราบ โปรดเข้าธรรมกายไปตามหลวงพ่อดัดปากน้ำเอาเอง
แม้ของข้าพเจ้าเอง ก็ไม่ทราบว่าหลวงพ่ทำอะไรต่อไป เราจะนำมาเก็บไว้ที่ศูนย์กลางกายไม่ได้
เพราะมารยังดับไม่หมด เดี่ยวมันมาแย่งเอาไปอีก เราต้องฝากธนาคราไว้อีกก่อน มี ๒ ธนาคร คือ
ธนาครหลวงพ่และธนาครตันใหญ่ แม้พระพุทธรองค์คือ พระสมณโคดม ยังไม่ยอมรักษาบารมี
ให้เรา เรื่องยากนัก วิชาละเอียดนัก ต่อไปนี้ เหตุการณ์จะอย่างไรต่อไปอีก ข้าพเจ้าตอบไม่ได้
ทั้งนั้น

เห็นหรือยัง ว่ามารมันร้ายขนาดไหน

พอเราไปรู้ไปเห็นเข้า จึงเพิ่งถึง “บางอ้อ” อุทานออกมาว่า ออมน้อยนี้เองหรือ กว่าจจะ
เห็นได้ก็สายเกินแก้แล้ว เป็นเพราะหลวงพ่ลงมาเกิดซ้ำไปนั่นเอง เกิดความเสียหายมาก บางเรื่อง
เราไปเห็นเข้า ขึ้นไปกราบทูลต่อตันใหญ่ (ผู้ชี้ให้หลวงพ่มาเกิด) หลวงพ่อดัดปากน้ำ นั้นเราไม่
กวนแล้ว เพราะหลวงพ่โดนเฝ้างาน รับละอยู่แล้ว น่าสงสารมาก ถ้าท่านทำวิชาและไปรู้เห็นอย่าง
ข้าพเจ้า ท่านก็ต้องมีความคิดอย่างข้าพเจ้าเหมือนกัน ทูลต่อตันใหญ่ว่า “ทำไม เรื่องนี้จึงไม่แก้กัน
ปล่อยไว้ทำไม” ทรงตอบว่า “ศิษษาฯ มาพูดทำไม มันเป็นหน้าที่ของศิษษาฯ เห็นอะไรไม่ดีก็แก้ไป
จะถามทำไม” โดนกระหนาบมาอย่างนี้ทุกทีไป เวลาติดขัดทางวิชา ไปทูลถามว่าจะทำอย่างไร
“ไปคิดเอง” เราก็ถอยออกมา ไปถามแม่ชีณอม อาสวีย์ (อยู่ชั้นดุสิต) “ความรู้้อย่างนี้ใครไปรู้กับ
ศิษษาฯ ไม่ได้ ศิษษาฯ ต้องคิดเอง” เกิดมาเป็นนายการุณย์ บุญมานุช ก็อย่างนี้เอง ดวงชะตาของ
เราตกที่นั่งอย่างนี้มาตลอด ที่พึ่งสุดท้าย เราก็ไปหาหลวงพ่ของเรา หยุดให้ดี นิ่งให้ดี ทูลถาม

หลวงพ่ หลวงพ่ไม่ตะเพิดเรา “ไม่ว่ามารระดับไหน ผู้ศึกษาฯ ไม่ได้ทั้งนั้น ค่อย ๆ คิดวิชาไป บางรุ่นไม่ต้องวิชาสูง แต่บางรุ่นต้องให้ละเอียด ข้อสำคัญ เห็น จำ คิด รู้ อย่าให้พรากจากกัน จังหวะที่เราปะทะกัน เห็น จำ คิด รู้ ของเรามากจะพราก แปลว่า มารเขาอดละเอียดเข้ามาแล้ว ระวังให้ดี” หลวงพ่บอกมาอย่างนี้ ก็ยังดี เราต้องจำความรู้ไว้

เวลานี้การรบ วิชาเก่าไม่ได้เลย เราต้องเอาวิชาใหม่ไปสู้ แม้ถึงกระนั้น ก็ยังดับมารไม่หมด

การปราบมาร ยากอยู่อย่างเดียว คือ ไปตามไม่พบ คำนวนเท่าไร ไม่พบตัวตน ถ้าพบ มีเท่าไรไม่เหลือ ขอให้พบอย่างเดียว ที่สุดแห่งมารอยู่ตรงไหน ปัญหาอยู่ตรงนี้

ขอเล่าอีกนิดเถิด คือ เรื่องปรับทุกข์กัน กล่าวถึงต้นใหญ่ ทรงเป็นผู้ปกครองใหญ่ รับผิดชอบในนิพพานทั้งหมด ไม่ว่าอดีต ปัจจุบัน และอนาคต มีนิพพานอีกเท่าไร ก็ทรงปกครองทั้งหมด มีความรับผิดชอบมาก พูดอย่างเราก็คือ เป็นสมภารใหญ่นั่นเอง ภูมิรู้ พระเนตรเจ็บป่วย อาหารการฉัน การศึกษาเล่าเรียน อุปมาแล้วก็คืออย่างนี้ ภูมิก็คือนิพพาน เจ็บป่วยก็คือมารบกวน อาหารการฉัน ถ้าเราไม่สังเกตเพียง พระองค์ก็อาศัยบารมีของพระองค์เอง การศึกษาเล่าเรียนก็คือ คิดวิชามาสู้กับมาร วันหนึ่งทรงถามข้าพเจ้าว่า ผลไม้ไม่เคยรู้จัก เขาเรียกอะไร เราก็ตอบ น้ำผึ้ง ขวดนี้ตรึงพไปหามาหรือ ตรึงพหมายถึง จักรพรรดิของข้าพเจ้า มีคนเขาเอาน้ำผึ้งมาให้ เราก็ตอบ นำมาบูชาพระองค์ เมื่อสองสามวันมานี้ เสด็จมาที่บ้านโดยกายมนุษย์ เราดีใจจนเนื้อเต้น ต้นใหญ่ ทรงมาให้กำลังใจ เรานีโรหิตเหตุการณื ทรงเสด็จมาที่ต้นปราบ (ต้นปราบเป็นพระพุทธรูปเจ้าฝ่าย จักรพรรดิ ลงมาจากนิพพาน ประทับอยู่ในดวงจักรพรรดิตรึงพ) มาดูบ้านของข้าพเจ้า “ตรึงพ เมื่อไรนายเขาจะสร้างบ้านจะได้ให้คนเขามาฝึกที่นี่ ที่อื่นฝึกไม่เป็น” ฟังได้แค่นี้ ไม่ทราบตรึงพตอบอย่างไร จากนั้น ก็ทรงคุยกับต้นปราบ ซึ่งเราไม่รู้เรื่อง รุ่งขึ้นลูกกล้วยกลับมา ให้ลูกไปทูลถามว่า เสด็จมาบ้านเราหรือ ทรงมีธุระอะไร ลูกเขาก็ไปตามที่สั่ง “พอหนูไปถึง ก็ทูลถามว่า พระองค์เสด็จไปบ้านหนูหรือ ไปธุระอะไร เห็นพ่อบ่นให้ฟัง” ทรงตอบว่า “ก็ใช้นะซี ไปไม่ได้หรือไง มีใครห้ามข้าหรืออย่างไร” พ่อบอกว่าดีใจที่พระองค์เสด็จโดยกายมนุษย์ด้วย “ก็ใช้นะซี พระพุทธรูปเจ้าของเรามีกายมนุษย์แล้ว รู้ไหม มัวแต่ดูทีวีอยู่นั่นแหละ ไปดูบ้านของพ่อเขา ไปคุยกับต้นปราบท่านด้วย ไม่ไปไม่ได้ ต้องไป ต้นปราบมีคุณต่อธาตุธรรม” ถ้ารับสั่งอย่างนี้ แปลว่า อารมณ์ดี หากรับสั่งเป็นการเป็นงาน แปลว่า ไม่สนุกแล้ว จะต้องทำวิชากวาดขันกันเป็นการใหญ่ ทุกครั้งที่พระองค์เสด็จ เราต้องได้เงินใช้ทุกครั้ง ไม่ใคร่ก็ใคร่จากกรุงเทพฯ ฯ ขึ้นไปเยี่ยม แล้วเขาก็จะให้สวดมนต์ไว้ใช้โดยเสนาหา ทรงทราบเป็นอย่างดีว่า มารมันขัดขวางข้าพเจ้าทุกวิถีทาง ถึงกับพระองค์ต้องลงไปหาเงินให้เราใช้ โดยพระองค์เอง พิจารณาเหตุเกิดท่านทั้งหลาย ชีวิตของคนทำวิชาปราบมารเป็นอย่างนี้ มีความอึดอัดเป็นเจ้าเรือน เราต้องอดทน หากเราไม่อดทน อะไรจะเกิดขึ้นแก่ธาตุธรรมของเรา ท่านคงทราบอย่างกระจ่างชัดแล้ว

งานติดตามสมบัติของธาตุธรรม ตามที่กล่าวนั้น ต้องใช้เวลาเป็นปี ต้องรบให้ชนะ ชนะแล้วจึงพบว่า อะไรของเราไปอยู่ที่ไหนบ้าง กว่าที่จะชนะมารมาได้แต่ละขั้นตอน กว่าที่จะดับเขาได้แต่ละรุ่น ต้องเอาชีวิตของเราเข้าแลกทั้งนั้น บางครั้งเราไม่อยากทำ เพราะกลัวตาย แต่ธาตุธรรมท่านไม่ยอม เราก็ต้องทำตามทีบรยายมานี้

● พระพุทธเจ้าของเรา มารเขาเอาไปซ่อนไว้

ขอเล่าอีกหน่อยหนึ่ง รบไป ๆ เป็นว่างไปหมด ไปพบพระพุทธองค์อยู่ในนิพพานละเอียดถามพระองค์ว่า “รู้จักหลวงพ่อดีปากน้ำไหม” ทรงตอบว่าไม่รู้ ถามว่าหลวงพ่อดีไปปราบมาร พระองค์ทราบไหม ทรงตอบว่าไม่ทราบ ถามว่าพระองค์มาอยู่ที่นี้ทำไม ทรงตอบว่า มารเอามาซ่อนไว้ มีใครมาถึงพระองค์บ้าง ทรงตอบว่า ไม่มี มีข้าพเจ้าเท่านั้นที่มาถึงพระองค์ได้ ทรงตอบขอบคุณและถามว่าเรียนมาอย่างไร เรียนกับใคร ก็ทูลท่านไป ทรงกล่าวซึ่งจำได้ว่า ทำไมอาจารย์มาไม่ถึงท่าน เป็นอาจารย์ได้อย่างไร ทำไมให้ลูกศิษย์มาถึงก่อน เหนือปราบมารได้ ทรงพยากรณ์ทันที เมื่อทำวิชาปกป้องพระองค์แล้ว เรายืบมารายงานหลวงพ่อดี หลวงพ่อดีตกใจ

เหตุการณ์อย่างนี้ พบบ่อย ๆ เดียวนี้ตามได้ครบถ้วนแล้ว ยังอยู่แต่เราจะดับมารได้หมดจริงหรือไม่เท่านั้น เรื่องนี้หลวงพ่อดีเคยรับสั่ง **“ต้องปราบให้หมด อย่าให้เหลือ ถ้าหลงเหลืออยู่ มันจะเอาไอ้ที่หลงเหลือนั้นมาปกครอง แล้วจะให้ใครปราบ”** คำนี้เองเราจำไม่ลืม ฝีมือปราบมารหาไม่ได้อีกแล้ว จะไปหาที่ไหน มันจวนใจตรงนี้ คู่กันเรื่องอื่นต่อไปดีกว่า เรื่องเดิมคุยกันไม่สนุกแล้ว

● พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ทั้งหมด

งานดับอบายภูมิผ่านไปแล้ว มาถึงงานตามสมบัติ ต่อมาทั้งงานรวมธาตุธรรม มารเขาไปซ่อนไว้ที่ใด ต้องไปตามมา มารเขาไปดับไว้ที่ไหน ต้องไปดับอธิษฐานถอนปาฏิหาริย์ให้พ้น แล้วอาราธนากลับมาได้ทั้งหมด แค่นี้เราก็นิดขึ้นคอ

ถามว่า งานที่กล่าวนี ใช้เวลาเดินวิชาก็ปี จำไม่ได้ว่ากี่ปี แต่ปีนี้เข้าปีที่ ๑๐ แล้ว

อย่าว่า ๑๐ ปีเลย ยกมาเพียงเรื่องเดียว ใช้เวลาชาติหนึ่ง เราก็ตบยอม ขอให้ทำให้ได้เถิด

ถามว่า ตามที่บรรยายรายการต่าง ๆ มานี้ เป็นไปได้หรือ ตอบว่า ถ้าเราทำไม่ได้แล้วเอาอะไรมาเขียน อยู่ดี ๆ จะมาเขียนยอมเขียนไม่ได้ ไม่ว่าใครทั้งนั้น

ขอกล่าวอีกงานหนึ่ง งานสะสมธาตุธรรมดำเนินมาถึงจุดนี้แล้ว ต่อไปนี้จะทำอะไรตอบไม่ได้ทั้งนั้น เรื่องข้างหน้าเรารู้ไม่ได้ ไปถามธาตุธรรมท่าน ทรงตอบไม่ได้ ข้าพเจ้าเพียรถามเข้า

เย็น เพราะทองพยากรณ์แล้วว่า รววันนี้เสร็จแล้วถือว่าเสร็จงาน ที่ไหนได้ เติมนวิชาที่ไร พบมารอีกจนได้ พยากรณ์ก็คลาดเคลื่อนไป

การรบในธาตุในธรรม ไม่มีกติกากา ไม่มีวันประกาศพักรบ ไม่มีการสงบศึก

แต่เมื่อรบไป ๆ แล้วมีอะไรเกิดขึ้น เราก็บันทึกเหตุการณ์ไว้ เรื่องก็มีเท่านี้

แต่การรบขั้นตอนนี้ เป็นอย่างไรไม่ทราบ พอมารุ่นนี้ดับ ได้อาราธนาพระพุทธรองค์ทั้งหมดไปตรัสรู้ใหม่ ในอดีต ปัจจุบัน อนาคต มีเท่าไร อาราธนาทั้งหมด เคยประสูติที่ใด เคยตรัสรู้ที่ใด เคยแสดงธรรมที่ใด เคยปรินิพพานที่ใด ทองไปตรัสรู้ที่ตรงนั้น โกลาหลดีจริง ในวันนั้น อรูปพรหม พรหม และสวรรค์ชั้นดุสิต ต้องลงมาดูแลพระองค์ จะว่าสนุกก็สนุก เพราะไม่เคยเห็นเหตุการณ์อย่างนี้ ทองเสด็จมาในโลก ต้องไปนั่งทำภาวนาใหม่ เมื่อเสร็จงานตอนนี้แล้ว จึงกลับเข้านิพพาน

กล่าวถึงนิพพานธรรมกาย ทองมีธรรมกายโตขึ้น เดิมหน้าตัก ๒๐ วา ก็โตขึ้นกว่าเดิม **มีกติกาดังนี้ เดิมตรัสรู้ได้ ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นรหาคตรัสรู้ได้อีก ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นรห ธรรมกายของพระองค์โตขึ้นไปอีก ๒๐ วา ยิ่งตรัสรู้ได้มาก ธรรมกายก็ยิ่งโตขึ้นไปอีก อันนี้เป็นความรู้ใหม่** เราไม่ได้คิดมาก่อน เป็นเหตุบังเอิญแท้ ๆ พวกเราเข้านิพพาน ตกใจตาม ๆ กัน ทำอะไร พระพุทธเจ้ามีธรรมกายโตนัก

เราจึงได้ความรู้ว่า การที่ตรัสรู้ได้เพียง ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นรหนั้น เป็นเพราะมารเขาสกัดกั้น จึงตรัสรู้ได้แค่นั้น ตรัสรู้เพียงแค่นี้ ยังสู้มารเขาไม่ได้ ต้องตรัสรู้ไปให้มากกว่านั้น อย่างพระสมณโคดม ทองเห็นวิชาอิทธิบาทภาวนา ส่งผลให้กายมนุษย์มีอายุยืนเป็นกัปกัลป์ ได้ไปแสดงอุบายให้พระอานนท์อาราธนาในที่ต่าง ๆ ๑๖ ตำบล พระอานนท์ก็ไม่อาราธนา พบครบกิจโสฬส สิบหก พระอานนท์นึกได้ กล่าวอาราธนา พระพุทธเจ้าจึงทรงรับอาราธนาไม่ได้ เพราะผิดพุทธประเพณี พอพระพุทธองค์ทรงเห็นวิชาดี มารไม่ยอมแล้ว จะให้นิพพานอย่างเดียว เอาโรคมาใส่ให้เพื่อให้ตายเร็ว ๆ มีเหตุผลว่า **เมื่อเห็นวิชาละเอียดขึ้น จะเป็นสื่อให้ไปเห็นวิชาที่เขาทรงมานัสต์วโลก ไปเห็นวิชาปกครองของเขาเข้า แล้วจะมาคิดสู้กับเขาหนหลัง คือ คิดรบกับเขา** อย่างที่ข้าพเจ้ารบกับเขาในทุกวันนี้ ในที่สุดพระพุทธองค์ก็อาพาธ และเข้านิพพานในที่สุด เรื่องมันอย่างนี้

กลับมาเรื่องตรัสรู้กันต่อไป ท่านอยากถามว่า ต้องตรัสรู้แค่ไหนจึงจะชนะมาร ข้อนี้ตอบไม่ได้ ต้องให้งานปราบมารของข้าพเจ้ายุติเสียก่อน จึงจะตอบได้ในตอนนั้น ท่านอย่าเพิ่งเชื่อข้าพเจ้า ควรเข้าธรรมกายไปทูลถามพระพุทธเจ้าในนิพพานดูก็ได้ เพราะท่านก็เป็นธรรมกายเหมือนข้าพเจ้า ท่านมีสิทธิตรวจสอบความถูกต้องทุกเรื่องที่ข้าพเจ้านำมากล่าวทั้งหมด

ผลพลอยได้จากการทำวิชาจนเป็นเหตุให้พระพุทธองค์เสด็จไปตรัสรู้ใหม่ในโลก ส่งผลให้ตัวข้าพเจ้ามีธรรมกายโตขึ้นด้วย ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไรเหมือนกัน การที่ธรรมกายของข้าพเจ้า

โตขึ้นนี้เอง ทำให้ข้าพเจ้าสามารถนำอาหารทิพย์ขึ้นไปบูชาพระองค์ได้ถึงนิพพาน หากธรรมกายของเราเล็กเพียง ๒๐ วา แม้สอนภาวนา ก็ไม่อาจให้เขาเห็นธรรมได้ อยากบูชาข้าวทิพย์ก็ยากที่จะทำ เพราะมารเขาขวางได้ เขาสกัดได้นั่นเอง

ท่านสอนให้เขาเห็นธรรมกาย ท่านทำได้ แต่มีผู้เห็นกันน้อย

ท่านอยากบูชาพระพุทธองค์ ชอบแล้ว อยากให้ทำ แต่ว่าจะถึงพระองค์หรือ นี่คือปัญหา พระองค์ทรงอยากให้ไปถึงท่าน ไม่มีใครไม่ยอม อยากให้ถึงกันทั้งนั้น เพราะเป็นบุญใหญ่เป็นกุศลใหญ่ พระพุทธองค์จะได้มีกำลัง

เรื่องการสอนภวานาก็ดี เรื่องการบูชาข้าวพระก็ดี ข้าพเจ้าทำมาแต่ไหนแต่ไร

แต่ไม่ได้เรื่องสักอย่าง สอนเขา เขาก็ทำไม่เป็น เราเพียงได้ชื่อว่าเผยแพร่ บุญทานนั้นได้แน่ พอมาถึงเรื่องบูชาข้าวพระ ทำมาแล้วก็จริง ไม่ถึงพระองค์ *ความรู้มาแจ่มแจ้งเอาเมื่อปี ๒๕๒๗ คือปีที่เริ่มทำวิชาปราบมาร ที่เราทำมาก่อน ๆ นั้น* ไม่ถึงเลย มารมันหลอกเรา เราเห็นธรรมกายชั้นอาหาร เราว่าถึงพระองค์ ครั้นมาถึงยุคที่เรามีความรู้ตรวจสอบ ที่ไหนได้ ทำให้มารมันกินแท้ ๆ ข้างนอกขาว แต่ข้างในไม่ขาว วิธีของมารก็คือ เขาไปหยุดนิ่งที่ดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ ของพระพุทธองค์ เพราะเขาชะ เขาจึงทำได้ หลักวิชาก็มีอยู่ว่า เห็น จำ คิด รู้ ๔ อย่างนี้ รวมกันเป็น ๑ ใจ และ ๑ ใจนี้เป็น ๑ กาย ฉะนั้น หากเขาจะให้ เป็นรูปร่างของใคร เขาก็ไปเอาเห็น จำ คิด รู้ ของผู้นั้นมาทำ เราศรัทธาใคร เรานับถือใคร เขาก็จะไปทำแก่คนที่เราศรัทธานั้น เช่น เราเคารพหลวงพ่อดาวปลาน้ำ เราชะลิกถึงพระพุทธองค์ เขาก็จำแลงเป็นหลวงพ่อดาวปลาน้ำ เป็นพระพุทธองค์ มาให้เราเห็น ท่านอย่าได้เชื่อ **เขาดัมเราโดยวิธีนี้มานานแล้ว ไม่รู้จักชาติก็ภพมาแล้ว** ข้าพเจ้าเพิ่งมาทราบตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง ก่อนนี้ไม่รู้เรื่อง เห็นหลวงพ่อดาวปลาน้ำ เห็นพระพุทธเจ้าก็ชื่นใจ ที่ไหนได้ เรามากราบมารเข้าให้แล้ว มารเขาเป็นเจ้าโลกเจ้าธรรม เขาเป็นผู้ปกครอง เขาทำได้ ตามวิธีที่กล่าวนั้น เขาหากินโดยวิธีนี้ เขาจึงยืนยงมาได้ ฉะนั้น จึงขอให้ทราบไว้

อีกเรื่องหนึ่ง ก็คือเวลาพวกเรตาย เขามาหุ้มเคลือบใจของผู้ตาย เราจะเห็นผู้ตายที่ศพของเขา เขาก็เชื่อว่านี่คือ ญาติของเขา เวลาเราเอาข้าวและน้ำไปไหว้ศพ เขาก็กินเรียบร้อย **เรื่องการเซ่นไหว้บรรพบุรุษที่เราทำกันทุกวันนี้ บรรพบุรุษไม่ได้กินเลย เขากินเรียบ โดยที่เราไม่รู้ ตามที่กล่าวมาแล้ว เป็นการไปให้กำลังมาร อยากให้เลิกเหลือเกิน แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะเป็นประเพณีขึ้นแล้ว** เป็นความเชื่อเกิดขึ้นแล้ว หากเราคิดถึงบรรพบุรุษ ควรนำอาหารนั้นไปถวายพระสงฆ์ พระสงฆ์รับแล้ว เรากรวดน้ำ นี่แหละถึงบรรพบุรุษของท่านแน่

เรื่องตายแล้วไม่เผา ควรได้แก่พระอริยเจ้าเท่านั้น ส่วนพวกเรตายแล้ว นำศพไปเก็บไว้ที่อวงซุ้ย ก่อนที่เราตาย เขาก็เชื่ออย่างนั้น เพราะเชื่อสืบกันต่อมา ครั้นตายไปจริง ความเชื่อของผู้ตาย เปลี่ยนไปทันที เขาเป็นห่วงร่างของเขา เขาอยากให้เผา แต่เขามาแจ้งแก่เราไม่ได้ มาร

เขาสักดักัน เพราะวิธีนั้นช่วยให้เขามีลาภอันโอชะ เขาอยู่ได้โดยวิธีนี้ เป็นการช่วยให้มารเขามีกำลังเท่า ๆ

ทำไมข้าพเจ้าจึงรู้ การทำวิชาปราบมารนั้น คือ การทำวิชากำจัดกิเลสนั่นเอง กิเลสเขาก็มีที่อยู่อาศัย มี กาย ใจ จิต วิญญาณ เหมือนเรานี้แหละ มีสมบัติ มีอาหารหล่อเลี้ยง มีนิพพาน มีภพ มีพระพุทธรเจ้า การทำลายล้าง คือ การกำจัดซึ่งกันและกัน เรากำจัดเขา เขาก็กำจัดเรา เรากวาดล้างสมบัติเขา เขาก็เล่นงานเรา ใครมีกำลังดีกว่าคนนั้นเป็นผู้ชนะ เขารู้เรา เรารู้เขา เหตุนี้เอง ความรู้จึงแจ่มออกมา ตามที่บรรยายนี้

บางครั้งข้าพเจ้าท้อแท้ใจ อาหารที่เตรียมบูชาพระศาสดากับอาหารที่เขาเตรียมไปเช่น ไห้ว เทียบกันไม่ได้เลย อาหารเช่นไห้วมีแต่อย่างด้อย่างแพ่งทั้งนั้น ทำไมพระศาสดาจึงฉันของดี ๆ ไม่ได้หรือ เราคิด ถ้าบรรพบุรุษได้กิน ข้าพเจ้าไม่ว่าเลย ข้าพเจ้าอนุโมทนา ที่แท้ญาติของเราไม่ได้กินเลย มารมันกินทั้งนั้น เราจะพูดก็ไม่กล้า ใครเขาจะเชื่อ แต่วันนี้ขอพูดหน่อยเถิดครับ ท่านให้ข้าพเจ้าปราบมาร แต่มีหลายท่านไปให้กำลังมาร มันน่าเจ็บใจ ถึงจะเจ็บใจก็ไม่ได้อะไร เพราะเขาไม่รู้ เราต้องให้อภัยคนที่เขาไม่รู้

ท่านอยากพิสูจน์ความรู้ตามที่ข้าพเจ้าบรรยาย เรื่องนี้ไม่ยาก อยู่เฉย ๆ แล้วจะให้มีความรู้ย่อมเป็นไปได้ ถ้าอยากรู้ต้องเรียน ต้องฝึกให้เป็นธรรมกาย เป็นเครื่อง ๆ กลาง ๆ ก็ยังรู้ไม่ได้ ต้องให้ถึงขั้นแก่กล้าจึงจะรู้จึงจะเห็น เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ไปหาข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะให้บริการ ขอรับรองว่าต้องเรียนจริง ต้องใช้เวลาบ้าง เพื่อให้โอกาสแก่ตนเอง แต่ถ้าจะเรียนเล่น ๆ ข้าพเจ้าไม่พิจารณา โปรดไปหาอาจารย์อื่นเถิด ก็เพราะเรียนเล่น ๆ กันอย่างนี้ หลอกให้ข้าพเจ้าไปสอนเกือบทั่วประเทศ ใช้ข้าพเจ้าตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ยังไม่มีใครเก่งเป็นที่พอใจของข้าพเจ้าเลย ในที่สุดท่านก็มาใช้นายการุณย์ บุญมานุช คนนี้ทุกเรื่อง สอนก็นายการุณย์ บุญมานุช ปราบมารก็นายการุณย์ บุญมานุช แต่งตำราก็นายการุณย์ บุญมานุช จนบัดนี้ นายการุณย์ บุญมานุช อายุมากแล้ว

ขอจบผลงานปราบมาร ภาค ๑ แค่นี้

❖ ผลงานภาค ๒ ❖

เมื่อได้ผลงานภาค ๑ แล้ว ผลงานภาค ๒ ติดตามมาทันที ผลงานภาค ๒ นี้ เข้มข้นมาก เราไม่คิดว่า เราจะทำได้ แต่ก็ทำได้ อย่างที่เราไม่เคยคิด ไม่ทราบล่วงหน้าว่าจะทำอะไรได้บ้าง เพราะการเดินวิชาแต่ละวัน ไม่ทราบว่าเราจะพบอะไรบ้าง และจะได้อะไรบ้าง จ้องอยู่แต่ว่า ต้องค้นคว้าหามาให้พบ ถ้าไม่พบก็แปลว่า คว้าน้ำเหลว ถือคติว่าทำวิชานี้ หากพบมาร ถือว่าเป็นลาภอันประเสริฐ วันใดไม่พบมาร ถือว่างานล้มเหลว

บรรยากาศการรบต่างกับการรบภาค ๑ อย่างฟ้ากับดินที่เดียว ภาค ๑ เป็นภาคเป็นตายเท่ากัน มารระเบิดเสียงดังกว่าปืนใหญ่ กว่าจะชนะแต่ละครั้ง เกือบเป็นเกือบตาย จวนอยู่จวนตาย แต่ก็ไม่ตายจริง เพียงแต่ทำท่าจะตาย วิชาที่ใช้รบภาค ๑ หยาบกว่าภาค ๒ วิชาภาค ๒ ละเอียดกว่า ใช้วิชาสูง มีผลงานควรกล่าวดังนี้

๑. **ดับตัวละครสำคัญที่หลงพ้อต้องการ**
๒. **นิพพานธรรมกายมีกายมนุษย์**
๓. **การเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม**
๔. **ธาตุธรรมประกาศวันเอกราช**
๕. **การสร้างภพนิพพาน สร้างภพทิพย์ สร้างภพพรหม สร้างภพอรูปพรหม**

🔴 ดับตัวละครที่หลงพ้อต้องการ

การกล่าวถึงเรื่องนี้ จะพูดละเอียดไม่ได้ เพราะไม่กล้า คงพูดได้อย่างพอเข้าใจโดยสังเขปเท่านั้น เรื่องก็มีอยู่ว่า แม่ชีณอม อาสวีย์ พุดให้ฟัง แต่ครั้งข้าพเจ้าเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง พ.ศ. ๒๕๑๔-๒๕๒๓ ระหว่างนั้นเรียนวิชาธรรมกายกับท่าน เพราะบ้านของท่านเป็นสำนักวิปัสสนา อยู่ข้างวัดทองคั้ง อำเภอเมืองอ่างทอง การไปราชการในจังหวัด รถประจำทางจะต้องผ่านหน้าบ้านแม่ชี ดังนั้น แม่ชีกับข้าพเจ้าอยู่ไม่ไกลกัน รดยนตึงเพียง ๕ นาทีก็ถึง

แม่ชีเล่าว่า หลวงพ่อลงมาเกิดคราวนี้ มีวัตถุประสงค์สำคัญอย่างเดียว คือมาจับตัวละครที่ว่านี้ ถือว่าเป็นตัวละครสำคัญของธรรมภาคมาร ทำวิชาเท่าไรยังไม่พบตัวละครที่ว่านี้สักที บัดนี้ หลวงพ่อของเราก็มรณภาพไปแล้ว นักรบชั้นหวักะทิ คือ ศิษย์เอกของหลวงพ่อก็แยกกันไป ต่างคนต่างไป ที่อยู่วัดปากน้ำจวนจะสุดท้ายก็คือ แม่ชีญาณิ ศิริโหวาร และแม่ชีปุก แม่ชีณอมเล่าว่า ตัวละครสำคัญที่หลวงพ่อดำเนินการ ยังค้นไม่พบตราบเท่าทุกวันนี้

ข้าพเจ้าได้แต่ฟัง ฟังแล้วก็ไม่เชื่อ เมื่อไม่เชื่อแล้วก็ไม่สนใจ ลืมเรื่องราวไปเลยเรื่องนี้รู้กัน
ในหมู่ศิษย์ธรรมกายระดับแก่กล้าของหลวงพ่อก็เพราะท่านทำวิชาด้วยกัน ทางต้องทราบตรงกัน แต่
คนภายนอกไม่ทราบ ยิ่งหาแนวทางอย่างข้าพเจ้า ยิ่งไม่รู้เอาทีเดียว ถึงแม้ชี้ถนนอมพุด เรายังไม่เชื่อ

มันจะเป็นเพราะอะไรข้าพเจ้าไม่ทราบ การทำวิชาของข้าพเจ้าเกิดมาพบตัวละครสำคัญ
เข้าให้ เป็นเหตุการณ์จำได้ติดตา (ไม่ทราบว่าไปบันทึกเหตุการณ์ไว้ในเล่มใด) อยู่บนนิพพาน
นั่นเอง ไม่ได้อยู่ที่ไหน อยู่ในว้างนั้น คำนวณให้ละเอียดเข้าไป พอว่างหายบั้นขึ้นมาพบทันที เมื่อพบ
ข้าพเจ้าไม่รีรอให้เสียเวลา ทำวิชาดับทันที เขาไม่สู้ข้าพเจ้า และดับลงอย่างง่ายดาย ไปถามหลวง
พ่อบว่า “ทำไมเขาไม่สู้ผม” หลวงพ่อตอบว่า “ผู้ศึกษา ได้อย่างไร เพราะศึกษา มีบารมีมากกว่า
เขา”

ข้าพเจ้าดีใจ ว่าต่อไปนี่เราหมดหน้าที่แล้ว ขอเที่ยวเล่นกับเพื่อนฝูงบ้างเกิด

ที่ว่าดีใจ ไม่ได้หมายความว่า ข้าพเจ้าเก่ง ที่สามารถดับตัวละครสำคัญได้ ดีใจเพราะเรา
จะเลิกทำวิชาปราบมาร เพราะตรากตรำมานานแล้ว ไม่ได้หลับนอน มัวแต่เข้านิโรธคั่นหามาร ไม่
ต้องทำอะไรทั้งนั้น เอาแต่นั่งหลับตาสถานเดียว งานการไม่ได้ทำกับเขา ภรรยาเขาทำคนเดียว เรา
เอาแต่นั่งหลับตา ต่อไปนี้เราหมดหน้าที่แล้ว เราจะสบายแล้ว คิดอย่างนี้

ที่ไหนได้ ดีใจชั่วไก่อะพือปีก ยังไม่ทันได้เที่ยว เพียงแต่นอนพักผ่อนเท่านั้น พอตื่นขึ้นมา
พบมารุ่นใหม่อีกแล้ว ก็ต้องทำวิชาต่อไปอีก ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ยังไม่ได้หยุดเลยแม้แต่วัน
เดียว

การที่หลวงพ่อดูปากน้ำมาเกิดคราวนี้ ต้องการมาพบตัวละครท่านนี้ ถือว่าเป็นงาน
ใหญ่ของธาตุธรรม เป็นหัวใจของงาน แต่หลวงพ่อมองแค่เดียวหรือ ต้องพูดว่ามากันหมดนคร
ทีเดียว เรียกว่าเป็นทัพสหชาติโยธา ทุกคนมีหน้าที่ ทุกคนมีบทบาท ทุกคนมีงานทำ แต่เป็นงาน
ทางวิชาธรรมกาย หลวงพ่อมีลูกศิษย์ทั่วโลก ก็แปลว่า คนทั้งโลกต้องมาอยู่กับงานของหลวงพ่อ
ทั้งหมด นี่คือ ข้อมูลที่เราท่านปฏิเสธไม่ได้

บัดนี้ หลวงพ่อกลับไปแล้ว นักปราชญ์สำคัญกลับเกือบหมดแล้ว ทั้งไว้แต่ศิษย์ปลายแถว
คือ ข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้ารับคนเดียว ให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบคนเดียว ให้ข้าพเจ้าทำงานยาก ๆ
ตลอดเวลา ที่รออยู่ ไม่เคยมีใครให้กำลังใจ ไม่คิดที่ดีไปอย่าง ถ้าคิดขึ้นมา มันน่าเข้าใจ นี่คือ ชะตา
ชีวิตของ นายการุณย์ บุญมานุษ ขนนานแท้ดั้งเดิม

ความน้อยเนื้อต่ำใจอย่างนี้ เกิดมีแก่ข้าพเจ้าหลายครั้ง งานปราบมารเป็นงานใหญ่ เป็น
งานส่วนรวม เป็นภาระแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดไม่ออก บอกไม่ได้ จำต้องก้มหน้าสู้ต่อไป บางครั้ง
เกิดความท้อแท้เอาจาก ๆ รู้กันหมดทั่วธาตุทั้งธรรม ทิพย์ พรหม อรูปพรหม จักรพรรดิ กายสิทธิ์
รู้กันหมด แต่ในโลกนี้ไม่มีใครรู้เลย ไม่มีใครเห็นความสำคัญ ไม่มีใครช่วย ไม่มีใครอุปถัมภ์ แต่มา
คิดว่า ความเป็นเอกราชของธาตุธรรมอยู่เหนือสิ่งอื่นใด ใครไม่รู้แต่พระศาสดารู้ ทิพย์

พรหม อรูปพรหม เขารู้ ความน้อยเนื้อต่ำใจก็หมดไป ดูแต่ท่านเจ้าคุณพระราชาสาครมุนี เจ้าคณะจังหวัดสมุทรสาคร ท่านเป็นธรรมกาย ซึ่งเป็นพวกของเราแท้ ๆ บอกว่าไม่รู้เรื่องของศึกษา มารู้เอาตอนตายนี้เอง หากเพื่อคนอื่นพูดอย่างนี้บ้าง มารู้เอาตอนตาย ขอโทษต่อศึกษา ด้วยที่ไม่ได้ช่วยงานอะไรของศึกษา เลย ไม่รู้เรื่องของศึกษา เลยจริง ๆ แล้วเราจะว่าอย่างไร ตามสะดวกเถิดท่านเอ๋ย ไม่ได้ว่าอะไร แต่วันนั้นจะต้องได้อายกันบ้าง วันนั้นคงมีการเสียใจกันบ้าง

กลับมาพูดถึงเรื่องสำคัญสุดยอดกันดีกว่า ตัวละครที่ถูกดับไปนั้น ถือว่าหมดภารกิจของหลวงพ่อกแล้ว ถือว่าเสร็จงานปราบมารของหลวงพ่อกแล้ว เมื่อดับต้นภาคมารกายมนุษย์ได้แล้ว ต้องถือว่าจบเรื่อง

เอาเข้าจริง เรื่องยุติเพียงนั้นไม่ได้ เกินรู้เกินญาณทัสสนะของหลวงพ่อก เกินความรู้ของธาตุธรรมท่านแล้ว อย่าไปโกรธท่านเลย มารยังมีอีกมากนัก แต่มันละเอียดเกินความรู้ที่พระศาสดาจะบอกเราแล้ว หากเราเลิกทำวิชา มันจะเอาธาตุธรรมที่เราไม่รู้ไม่เห็นมาปกครอง เราจะหมดหนทางแก้ด้วยประการทั้งปวง นี่คือเรื่องหนักใจ ได้ถามหลวงพ่อกว่า “หลวงพ่อกครับ เท่าที่รับมา เครื่องมือมารคือ ทุกคติภูมิ เราก็จัดการไปแล้ว ดวงบุญที่มารมาระเบิดเอาไป เราก็ตามมาแล้ว ตัวละครสำคัญคือ ต้นบาปกายมนุษย์ เราก็ดับไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ งานปราบมารน่าจะยุติ” หลวงพ่อกท่านตอบอย่างนี้ครับ “ศึกษา พุดมานี้ถูกต้องแล้ว แต่เรายังไม่รู้ว่ไอ้ที่ละเอียด ๆ นั้น มันซ่อนตัวอยู่ที่ไหน ขอบขำยมีเพียงไรเรายังไม่รู้” หลวงพ่อกท่านว่ามาอย่างนี้ เรารู้ทันที่ว่า เราต้องรอบต่อ ยังหยุดไม่ได้ แต่หลวงพ่อกท่านยืนยันว่า “ทุกเรื่องต้องเสร็จในยุคของศึกษา ฯ” หากเป็นจริงอย่างหลวงพ่อกว่า เราก็จิตดีร้อยซ่งทีเดียว ท่านอย่าเพิ่งดีใจ นั้นเป็นความเห็นของหลวงพ่อก ที่ท่านมีความเชื่ออย่างนั้น “เออ ! ศึกษาฯ ต้องแก้ศพของหลวงพ่อกให้ฟื้นด้วย” เราได้ยินคำนี้เราก็น้ำมีดแล้ว คือ หลวงพ่อกท่านให้เราหมดทุกเรื่อง แต่หลวงพ่อกท่านมีวิธีใช้คน คือ ให้ยาหอมเราอยู่เรื่อย การรบกวนหนึ่ง ต้องเปิดดูบันทึกว่าอยู่เล่มใด พอครบชนะ ธรรมกายหลวงพ่อกยื่นขึ้นประกาศก้องทีเดียว “เราเป็นหนี้ศึกษาฯ กันทั้งหมด” อีกคราวหนึ่ง “ที่รบชนะงวดนี้ได้ จะให้รางวัลเป็นเงินกี่ฟ้าครอบก็ไม่คุ้ม” หากท่านสนใจ โปรดไปดูบันทึก ข้าพเจ้าจดไว้เป็นสมุดเบอร์ ๒ ถึงเล่มที่ ๑๓ แล้ว

ยาหอมทั้งปวง ข้าพเจ้าไม่สนใจ ทราบว่าหลวงพ่อกท่านหลอกใช้ ท่านให้กำลังใจ เราก็รับต่อไป แต่มาคิดถึงคราวนั้น ที่ว่า “เป็นหนี้ศึกษาฯ กันทั้งหมด” ข้าพเจ้าไม่สบายใจเลย จึงเข้าธรรมกายไปตามแม่ชีถนอม อาสวโรย (แม่ชีตายไปแล้ว ขณะนี้อยู่ชั้นดุสิต) ถามแม่ชีว่า ทำไมธาตุธรรมท่านว่าอย่างนั้น แม่ชีตอบว่า “ก็ถูกละซี เป็นหนี้บุญคุณแก่ศึกษาฯ กันทั้งนั้น รวมถึงฉันด้วย ถ้าศึกษาฯ ดับมารรุ่นนี้ไม่ลง ไม่รู้มันจะอาละวาดไปแค่ไหน ธาตุธรรมท่านทราบดีกว่าเรา” แม่ชีพูดอย่างนั้น หนี้ที่ว่านี้ได้แก่อะไร คนอื่นเราจะไม่ว่าอะไร แต่เกจิอาจารย์ไม่รู้จักข้าพเจ้า ว่าข้าพเจ้าทำงานอะไร หากท่านถามข้าพเจ้าว่ามีความคิดอย่างไร ข้าพเจ้าขอตอบว่า เราทำวิชาถวายพระ

พุทธองค์อยู่แล้ว เราช่วยทิพย์ พรหม อรูปพรหม อยู่แล้ว จักรพรรดิ และกษัตริย์ เราช่วยอยู่แล้ว มนุษย์โลกเท่านั้นที่เขาไม่รู้ เราไปว่าเขาก็ไม่ถูก เพราะวิชาของเราไปถึงหมดทุกภพ ทุกจักรวาล ไม่เว้นเลย วิชาปกครองไปทั่ว ไม่เว้นใคร ถือว่าอยู่ในปกครองของเราทั้งนั้น ธาตุธรรมท่านตัดสินใจ ข้าพเจ้าไม่ได้ตัดสินใจ อีกใจหนึ่งก็อยากให้เกจิอาจารย์พูดเหตุขัดข้องให้ฟัง

งานดับตัวละครสำคัญผ่านไปแล้ว แต่การบ้านที่ข้าพเจ้าคิดไม่เลิกคืออะไร

ตัวละครท่านนี้ ข้าพเจ้าออกชื่อไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่เชื่อ แต่มันเป็นไปแล้ว ดังนั้น ใครที่มีลักษณะเดียวกันนี้ จำทำอย่างไรต่อไป นี่คือการบ้านที่เราคิดไม่ตก ใครที่สร้างบารมีคาบลูกคาบดอก อันตายมาก เพราะจะต้องถูกมารพลิกธาตุธรรม กลับไปเป็นธรรมภาคมารแน่ ๆ แล้วเราจะต้องมาปราบกันอยู่อย่างนี้ จะมีวันจบสิ้นหรือ อาจารย์ดัง ๆ ในประเทศของเราทำไมเรียนวิชาอย่างนั้น ทำไมสอนกันอย่างนั้น ทำไมได้เงินมาอย่างนั้น ถ้ามารหนุนใคร เขาผู้นั้นรวยทันที รวยอย่างบอกใคร ดังเดี๋ยวนี้ โด่งเดี๋ยวนี้ มีศิษย์มาสู่ไม่ขาดระยะ ทำอะไรขลังทั้งนั้น แต่ก่อนเราไม่ทราบ มาทราบเอาในตอนที่เราทำวิชาปราบมารนี้เอง มารมันทำได้สารพัด มันเก่งถึงขนาดนั้นทีเดียว

ระยะนี้ อาจารย์ดัง ๆ ตายกันมาก พอตายไปแล้ว จะทราบเรื่องทั้งหมด เรื่องต่าง ๆ จะเปิดเผยกันหมด ท่านที่คาบลูกคาบดอกจะหนาว ๆ ร้อน ๆ ท่านที่เป็นสัมมาทิฐิสุบายใจทุกสถาน

กล่าวถึงเกจิอาจารย์ที่วิชาไม่เป็นสัมมาทิฐิ อย่างนี้ไม่มีปัญหา ตัดสินง่าย ประเภทคาบลูกคาบดอกนั้นยากมาก พระพุทธองค์จะให้ดวงบารมีหรือไม่ ถ้าให้ไป เดี่ยวมารก็ลั่นธาตุธรรม แล้วเราก็ต้องมาปราบกันอยู่อย่างนี้

ยังจำได้ไม่ลืม วันที่ดับตัวละครสำคัญ แม่ชีถนอม อาสวโรจน์ ท่านพูดว่า “ศึกษาฯ เราปราบพวกเดียวกันเสียแล้ว” ข้าพเจ้าจำไม่ลืม

นี่แหละ ท่านทั้งหลาย **จะเรียนวิชาก็ต้องพิจารณา จะสร้างบารมีก็ต้องเรียนรู้** มีเงินแล้วก็ทุ่มเข้าไป ท่านก็คิดว่าท่านได้บุญ แต่แล้วเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ ที่เราขอแค่หมื่นบาท เพื่อนขัดข้อง แต่อาจารย์อย่างนั้นปรารภ เพื่อนทุ่มให้เป็นล้าน

เรื่องดับตัวละครสำคัญ ขอจบแค่นี้ก่อน

พระพุทธองค์นิพพานธรรมกายมีกายมนุษย์

เป็นผลพวงมาจากพระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ แล้วทรงมีธรรมกายโตขึ้น ตามที่กล่าวแล้ว ต่อมางานเดินวิชาปราบมารทำติดต่อกันมาไม่ขาดระยะ คือ วิชาซ้อนสับทับทวิของหลวงพ่อก และวิชาต่อแวน ต่อกลิ้ง สองญาณทัสสนะ ทำไปรอบไป ตามเนื้อของวิชา นิพพานเป็นมีเท่าไร นิพพานธรรมกายมีเท่าไร นำมารวมกันหมด แล้วเดินวิชาซ้อนสับทับทวิ นี่คือ วิชาอย่างย่อ ทำอยู่เป็นปี

ผลที่ได้ คือ นิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์ แต่นิพพานเป็นมีพระวรกายใสยิ่งขึ้น

เราทราบแล้วว่า นิพพานเป็นอยู่สูงกว่านิพพานธรรมกาย นิพพานเป็นมีพระวรกายเหมือนพระสงฆ์ คือ ไม่มีเกศบัวตูม ส่วนนิพพานธรรมกายนั้น เป็นธรรมกายทั้งหมด

หลวงพ่อดำอธิบายไว้ ว่านิพพานเป็นแข็งแรงประดุจปฐมีกระดอง แต่นิพพานธรรมกายไม่แข็งแรงเหมือนปูนี้ม คือ ไม่มีกระดอง สรุปแล้วนิพพานเป็นแข็งแรง แต่นิพพานธรรมกายไม่แข็งแรง เพราะนิพพานธรรมกายไม่มีกายมนุษย์ นั่นเอง

การเข้านิพพานของเราแต่เดิมนั้น เข้าโดยกายมนุษย์ คือ กายที่เรากำลังอ่านอยู่ขณะนี้ ครั้งนั้นพอเราเป็นธรรมกายแล้ว เราก็ฝึกละสังโยชน์ พอละได้ กายมนุษย์ก็เบาและใสยิ่งขึ้น กระดูกใสเป็นแก้วทีเดียว แล้วก็หายแว็บเข้านิพพานไปเลย นิพพานที่ไปนี้ หลวงพ่อดำเรียกว่า นิพพานเป็น คือ ไม่ต้องตาย เข้านิพพานกันอย่างนี้เป็น ๆ นี้ แต่ว่าต้องสร้างดวงบารมีกันมากมายนัก

ต่อมา มารเขาไม่ยอม เขาบอกว่าพระพุทธเจ้านิพพานเป็นมีฤทธิ์เดชมาก ให้เข้านิพพานด้วยธรรมกายเท่านั้น จากนั้นมา เราก็เข้านิพพานโดยธรรมกาย คือ กายมนุษย์ตายเสียก่อนแล้วเอาธรรมกายเข้านิพพาน หลวงพ่อดำเรียกนิพพานธรรมกายว่า นิพพานตาย

นิพพานธรรมกายเอากายไปไม่ได้กายเดียวคือ กายมนุษย์ เพราะตาย ต้องเอาไปเผากระดูกของกายมนุษย์ เราเรียกว่าพระธาตุบ้าง พระบรมสารีริกธาตุบ้าง กระดูกของพระพุทธเจ้าเราเรียก พระบรมสารีริกธาตุ ส่วนกระดูกของพระสาวกเรียก พระธาตุ กระดูกก็คือ ธาตุ ๖ ธาตุ ดิน น้ำ ไฟ ลม อากาศธาตุ วิญญาณธาตุ ธาตุเหล่านี้ หากนำมารวมกันเข้า แล้วเอาใจใส่ลงไป ก็จะเป็นกายขึ้น นี่คือ วิชาการ หากธาตุเป็นกาย ก็ต้องเป็นกายเป็น คือ มีความรู้สึก แต่ถ้ากายตาย ใจไม่อยู่ทันที ไม่อยู่ปกครองกาย เพราะกายมันตาย ถามว่าใจไปไหน ใจไปอาศัยอยู่กับกายมนุษย์ละเอียด คือ กายฝืนนั่นเอง กายฝืนจะไปไหนก็ไป เพราะกายมนุษย์ตายแล้ว หากเป็นธรรมกายใจก็ไปอยู่กับธรรมกาย กายฝืนก็ไปอยู่กับธรรมกาย ธรรมกายจะไปไหน ธรรมกายก็ไปอยู่บ้านของพระองค์ บ้านของพระองค์ก็คือ นิพพาน เป็นธรรมกายระดับไหน ก็ต้องไปอยู่บ้านระดับนั้น เช่นเป็นธรรมกายพระโสดา ก็ต้องไปอยู่นิพพานของพระโสดา หากเป็นธรรมกายพระอรหันต์ก็เข้าอายตนะนิพพานไปเลย

กล่าวถึงกระดูกหรือ พระบรมสารีริกธาตุของพระศาสดา แยกออกเป็นเม็ด ๆ อยู่ที่โน่นบ้าง ที่นี้บ้าง เมื่อถึงโอกาสอันควร จะมารวมกันเป็นธรรมกายองค์หนึ่ง แล้วก็เข้านิพพาน เรียกว่า ธาตุนิพพาน คือ กระดูกเข้านิพพานนั่นเอง ตามความคิดของข้าพเจ้า ต้องเอากระดูกทั้งหมดนี้ ซ้อนเข้าไปที่ศูนย์กลางกายฝืนของพระองค์ และนำเอากายฝืนของพระองค์ไปไว้ที่ศูนย์กลางกายพระธาตุ เติมนิวาเป็นอนุโลมปฏิโลม เพื่อให้กายพระธาตุ นั้นมีเนื้อหนังขึ้นมาให้ได้ หากมีเนื้อหนังขึ้นมาได้ ก็แปลว่า พระองค์มีกายมนุษย์แล้ว การปล่อยให้กายพระธาตุเป็นธรรมกายอยู่อย่างนั้นไม่มีประโยชน์ เพราะไม่มีฤทธิ์ พอมารคือ ธรรมกายดำมากระทบ ผู้เขาไม่ได้ มีเท่าไรเขาก็มาดับ

ได้หมด แม้ธรรมกายตัวจริงยังแพ้เขา เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ที่เราเพียรปราบทุกวันนี้ ก็คือ พวก ธรรมกายดำและพวกกายดำทั้งหลาย

● ใครเป็นผู้ทำให้ตาย

ตามที่กล่าวแล้วว่า กายประกอบด้วยธาตุ ๖ หากเอาใจใส่เข้าไปด้วย ก็เป็นกายที่มีใจ ครอบ แต่การที่ธาตุ ๖ ตาย ก็แปลว่า กายเป็นศพ คือ ตาย มาพูดกันว่า **ใครทำให้ตาย ตอบว่า ทุกข์กับสมุทัยเป็นผู้ทำให้ตาย**

ถามว่าทุกข์กับสมุทัยนั้นอยู่ที่ไหน ตอบว่า อยู่ที่ใจของสัตว์โลก ทุกข์และสมุทัยเกิดจาก อะไร เกิดจากกรรมของเราอย่างหนึ่ง เกิดจากธรรมชาติมาส่งมาอีกอย่างหนึ่ง

หากเล่นฟุตบอล ทุกข์คือ คนยิงเข้าประตู (ผู้กระทำการ) สมุทัยคือ เพื่อนร่วมทีมที่ส่งลูก มาให้ (ผู้ส่งวิชา) ถามว่าส่งอะไร ส่งแก่ เจ็บ ตาย นั่นเอง ระดับไหน ระดับกิเลสमार ชันธमार มัจจุราชมาร จนในที่สุด กายถึงแก่ความตาย ที่ว่าเราปราบมาร ก็คือ จับตัวทุกข์ สมุทัย กิเลสमार ชันธमार มัจจุราชมาร มาดับ แต่ยังทำไม่หมดนั่นเอง

เมื่อเราทำบาป มารเขาสร้างดวงทุกข์และดวงสมุทัยที่ใจของเราทันที โดยนำดวงทุกข์ และสมุทัยนั้นมาสร้างนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ทันที เราทำอีก เขาก็ทำอีก เป็นดวงดำ เรียกว่าทำใน อายตนะภายใน ส่วนในอายตนะภายนอก เขามีทุกข์และสมุทัยระดับผู้ปกครองไว้อีก มีกิเลสमार ชันธमार มัจจุราชมารเป็นผู้ปกครอง ถึงเวลาเขาก็ส่งวิชามาทันที คือ ส่ง แก่ เจ็บ ตาย อายตนะ ภายในก็รับงานมาทำอีก ทำงานรับส่งกันอย่างนี้ งานของเขามีประสิทธิภาพมาก คือไม่ว่าใครต้อง ตายทั้งนั้น ไม่รอดเลยแม้แต่รายเดียว เกิดเท่าไร ตายเท่านั้น มีเท่าไรก็ไม่เหลือ

● กายมนุษย์นิพพานธรรมกาย ไม่เหมือนกายมนุษย์นิพพานเป็น

กายมนุษย์นิพพานเป็นเหมือนกายมนุษย์อย่างเราๆ ต่างจากเราก็คือ เป็นพระสงฆ์และ ใสเป็นแก้ว

ส่วนกายมนุษย์ของนิพพานธรรมกาย ไม่เป็นอย่างนั้น ได้ไปทูลถามต้นใหญ่ว่า กายนี้ แข็งแรงเท่ากับกายมนุษย์ของนิพพานเป็นหรือไม่ ทรงตอบว่า เป็นกายมนุษย์ของนิพพาน ไม่ใช่ กายมนุษย์อย่างเรา เพราะเหมือนกันหมด เราเลยเรียกพระนามไม่ถูก เท่าที่เห็นไม่มีลงพุงเลย แปลกแท้ ๆ วันที่ทราบก็คือ เมื่อเร็ว ๆ นี้ ตอนกลางคืน นอนพักผ่อน ว่าจะทำวิชาตอนดึก จังตริกนี้ก วิชาดู เห็นพระสมณโคดม เสด็จมาที่บ้าน ทรงมาเยี่ยม “ต้นปราบ” มาโดยกายมนุษย์ เราเห็น ผิดปกติ จึงรีบออกจากที่นอน ให้ลูกกล้วยเข้าธรรมกายไปทูลถามต้นใหญ่ทันที ว่า เรื่องราวอย่างไร

กันแน่ ลูกกลับมารายงานว่า “พอหนูไปถึง ต้นใหญ่รับสั่งว่า ข้าว่าแล้ว เดียวศึกษาฯ จะต้องให้ลูก มาสอบสวน ไปบอกแก่พ่อเขา พระสมณโคดมไปบ้านของหนูนั้นถูกต้องแล้ว ไปโดยกายมนุษย์ เพราะพระสมณโคดมเพิ่งทำได้ เมื่อนิพพานพระสมณโคดมทำได้แล้ว แปลว่า นิพพานอื่นทำได้หมดแล้ว เพราะนิพพานพระสมณโคดมเป็นนิพพานล่างสุด แต่กายมนุษย์ที่ว่าเป็นกายมนุษย์ของนิพพาน ไม่ใช่กายมนุษย์อย่างคุณหนู พูดถึงความแข็งแรงก็ว่าดี แต่ว่าจะชนะมารหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความรู้” รับสั่งมาอย่างนี้ ก็ว่าจะถามหลวงพ่อดูอีกครั้ง

สำหรับข้าพเจ้าจิตใจจริง ๆ ที่งานปราบมารก้าวหน้า ถึงขนาดพระพุทธร่องค์ทรงทำกายได้ คราวนี้จะได้รู้ตัวกัน ขอเวลาพิสูจน์กายมนุษย์อีกระยะหนึ่ง ไม่ว่าเราจะไปนิพพานไหน ทรงขอบคุณทั้งนั้น แต่ผู้ปกครองใหญ่คือ ต้นใหญ่ ทรงกล่าวว่า จะชนะมารหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความรู้ แปลว่า กายใช้ได้แล้ว อยู่ที่ว่าความรู้นั้น ก็หมายความว่า จะเอาวิชาอะไรไปสู้เขานั้นเอง

ลูกสาวได้ไปถามต้นปราบ “เห็นพ่อบอกว่า พระสมณโคดม ทรงมาเยี่ยมโดยกายมนุษย์นั้น จริงไหม” ทรงตอบว่า “จริง มาเมื่อคืนนี้ มาอวดว่ามีกายมนุษย์แล้ว” ต้นปราบคือ พระพุทธเจ้าฝ่ายจักรพรรดิ เสด็จมาจากนิพพาน มาทำวิชาปราบมารรับช่วงต่อจากหลวงพ่อดัดปากน้ำ แล้วจะนำเสนอให้ทราบต่อไป

การที่นิพพานธรรมกายมีกายมนุษย์ และใช้กายมนุษย์แทนธรรมกาย เอาธรรมกายไว้ในศูนย์กลางกายมนุษย์ นับว่าเป็นก้าวใหม่ของงานปราบมาร พวกเราเข้านิพพานคงจะแปลกใจ ทำไมนิพพานของเราเป็นนิพพานเป็นหมดเลยหรือ แล้วนิพพานธรรมกายหายไปไหน ไม่ตรงตำราอย่างทีหลวงพ่อบอกเสียแล้ว อย่าได้ตกใจเรื่องนั้น เมื่อท่านเข้านิพพานไป ศึกษาหาความรู้ พระองค์ก็จะเอาธรรมกายออก และนำกายมนุษย์ไว้ที่ศูนย์กลางกายของธรรมกาย

ดังนั้น จึงขอร้องให้ท่านช่วยตรวจสอบความรู้ตามที่บรรยายมานี้ คือ อ่านหนังสือแล้ว ก็เข้าธรรมกายไปถามเรื่องราว พระองค์จะตอบทั้งหมด เว้นแต่ความหยุดนิ่งทางใจไม่พอ อย่างนี้ข้าพเจ้าใจจริง ๆ แม้ข้าพเจ้าเองก็ยอมรับว่ายากแท้ ที่กล้าทำวิชาอยู่ทุกวันนี้เพราะถูกบังคับ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเก่งไปกว่าท่าน โปรดเข้าใจว่า ข้าพเจ้าไม่เก่งไปกว่าท่าน เพียงแต่ท่านยังไม่เอาจริงเท่านั้น **ข้าพเจ้าเก่งอยู่เรื่องหนึ่ง คือ เอาจริง** ท่านอาจเป็นรองข้าพเจ้าในเรื่องไม่เอาจริงเท่านั้น เมื่อเอาจริงแล้ว ต้องถึงกับสละชีวิตกัน มารดับไม่หมด เราจะไม่ยอมกันทีเดียว หากท่านเอาจริงอย่างข้าพเจ้า ปานนี้ท่านคงได้บารมีมากแล้ว อาจมากกว่าข้าพเจ้าก็ได้

เรื่องกายมนุษย์ของพระพุทธร่องค์ ก็คือกายมนุษย์ทีหลวงพ่อบอกเรียกว่า “กายมนุษย์พิเศษ” นั้นเอง เมื่องานปราบมารมาถึงขั้นตอนนี้ ต่อไปจะมีเหตุการณ์อะไรอีก รอไว้พบกันใหม่ในหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๓ ” เพราะงานปราบมารยังไม่เสร็จวันนี้ เรายังคาดการณ์ไม่ได้ว่า ต่อไปจะมีเหตุการณ์อะไรอีก

● งานสร้างอายตนะนิพพาน ภพรูปพรหม ภพพรหม ภพทิพย์

ในวิถีทางแห่งการรับตามหลักของวิชาธรรมกาย ในที่สุดเราก็ต้องมาเผชิญหน้ากับเรื่องนิพพาน เรื่องภพของอรูปพรหม ภพของพรหม ภพของทิพย์ อย่างหลักไม่พ้น เหมือนกับการชกมวยเหมือนกัน ในที่สุดเราก็ต้องมาชกชิงแชมป์กับเขา ซึ่งแต่เดิมเราไม่เคยคิด เมื่อเดินวิชายิ่งขึ้นไปพบว่านิพพาน ภพอรูปพรหม ภพพรหม และภพทิพย์ ต้องทำกันใหม่ เพราะของเดิมมีอะไรที่ต้องแก้ไข

เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่งข้าพเจ้าเดินวิชาบเร่เรื่อยไป เผลอตัวพูดกับหลวงพ่อกว่า “หลวงพ่อกับนิพพานของเราไม่คุ้มฟ้าไม่คุ้มฝน ผมจะทำให้ใหม่” หลวงพ่อฟังแล้วก็ไม่ว่าอะไร เหตุการณ์ผ่านมาเป็นปี ลืมเรื่องที่พูดกับหลวงพ่อแล้ว หลวงพ่อก็นึกไม่เตือน ไม่ท้วง

เหตุการณ์ผ่านมา อยู่มาวันหนึ่ง ต้นใหญ่รับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า “ศึกษา เห็นอะไรไม่ดีก็ให้แก้ไขไปเลย” เราก็ไม่รู้ว่าจะอะไรไม่ดี เพราะเราก็เห็นว่าดีทั้งนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง การรบได้ผลเป็นที่น่าพอใจ มันเห็นลู่ทางว่า นิพพานของเราต้องทำใหม่ ลองเดินวิชาดู ปรากฏว่าทำได้ เมื่อทำนิพพานได้ ภพอรูปพรหม ภพพรหม ภพทิพย์ เราก็ทำทำได้ จึงลองทำดู ปรากฏว่าทำได้ ลองทำมาแล้ว ๓ ครั้ง (อยู่ในบันทึกเล่ม ๑๒)

เหตุผลที่ทำให้ เพราะระลึกขึ้นมาเอง ต้องรบไปจนว่าจะชนะในระดับใด ถึงระดับนั้นเราจะทำได้เอง และเมื่อทำได้แล้ว ธาตุธรรมท่านก็ให้บาร์มี ไม่เคยใช้ฟรี รบชนะเป็นต้องได้บาร์มี ทำได้ดีเป็นต้องได้บาร์มี ไม่เคยใช้เราฟรีเลย พระพุทธองค์ทรงดีอย่างใจหาย อะไรที่เราลืม จะทรงมาเป็นพยานให้ จำได้ว่า คราวที่ไปสอนพระในต่างจังหวัด ตอนนั้นแม่ชีถนอม อาสวโรจน์ ยังไม่ตาย แม่ชีถามว่า มีใครได้ดวงปฐมมรรคเท่าไร มีได้ถึง ๑๘ กายเท่าไร เราก็บอกแม่ชีไป เพราะเราจดไว้ เราก็บอกไปตามข้อมูลที่เรานับถือ พอแม่ชีเข้าธรรมกายไปนิพพาน ก็ไปรายงานต่อพระพุทธองค์ พระพุทธองค์ทรงรับสั่งกับแม่ชีว่า ข้อมูลนี้ไม่ถูก ศึกษา เขาสอนได้มากกว่านั้น ทรงแจกแจงว่า มีปฐมมรรคเท่าไร ๑๘ กายมีเท่าไร แล้วที่ให้เข้านิพพานก็มี เราเลยได้บาร์มีเพิ่ม เพราะทรงมาเป็นพยานให้ ไม่เคยให้บาร์มีเราน้อย ทรงให้ตรงตามความเป็นจริงเสมอ ในโลกนี้ไม่มีใครรักเราจริง มีพระพุทธองค์เท่านั้นที่ทรงเมตตาเราจริง เราอุทิศชีวิตให้แก่พระองค์นั้นถูกแล้ว เพราะพระองค์ทรงจริงใจกับเรา

ความจริงเรื่องนิพพานนี้ พวกเราค้นบาลีกันมาก อยากทราบว่านิพพานคืออะไร หน้าตาเป็นอย่างไร มีเหตุผลอะไรที่ทำให้เช่นนั้น และได้อะไรจากการค้นคว้าเช่นนั้น อ้างว่าเพื่อความถูกต้องแล้ว แล้วได้อะไรดีขึ้นบ้าง รู้แล้วก็แค่นั้น ค้นคว้ากับไม่ค้นคว้ามามีค่าเท่ากัน เพราะเราก็ทราบตรงกันว่า นิพพานคือ ที่อยู่ของพระอริยเจ้า นิพพานคือ ที่อยู่อาศัยของผู้ได้มรรคผลนิพพาน

วัดเป็นที่อยู่ของพระ วิมานเป็นที่อยู่ของเทวดา บ้านเป็นที่อยู่ของชาวโลก ทิพย์ พรหม อรูปพรหม เขาก็มีที่อยู่ของเขา จะเรียกอะไรก็เรียกไปเถิด เป็นที่อยู่ของเขาก็แล้วกัน

ขอกล่าวถึงเรื่องภพและนิพพานอีกนิด คำถามมีอยู่ว่า ต่อไปจะทำนิพพานได้อีกหรือไม่ จะทำภพของทิพย์ ภพของพรหม ภพของอรูปพรหม ได้อีกหรือไม่ ตอบว่ายังไม่ทราบ หากทำได้ก็ทำไปเลย หากทำไม่ได้ ก็เพราะยังรบบไปไม่ถึงละเอียดของขั้นต่อนั้น เมื่อไรจะทำอะไรอย่างไร ทราบไม่ได้ทั้งนั้น เพราะเป็นเหตุการณ์ข้างหน้า ทั้งนี้ทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับผลการรบบเป็นสำคัญ

❖ สรุปผลงานปราบมาร ภาค ๑ และผลงานปราบมาร ภาค ๒ ❖

โปรดพิจารณาว่า ผลงานภาค ๑ มีอะไรบ้าง และผลงานภาค ๒ มีอะไรบ้าง ผลงาน ๑๐ ปีทำได้แค่นี้ นับแต่ไป จะได้ผลงานอะไรอีก ยังตอบท่านไม่ได้ ฉะนั้น ในขั้นนี้อยากให้ท่านสรุปผลงานออกมาให้ชัด

นี่คือผลงานค้นคว้าทางวิชาธรรมกาย นี่คือการก้าวหน้าทางวิชาธรรมกาย ในส่วนที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบ

ท่านใดไม่แสดงความก้าวหน้าทางวิชาธรรมกาย แสดงว่าไม่จริงใจพระศาสนา

ท่านใดไม่สอนวิชาธรรมกาย ถือว่าบกพร่องต่อหน้าที่ของความเป็นพุทธบริษัท

ท่านใดไม่สนับสนุนงานเผยแผ่วิชาธรรมกาย ถือว่าผู้นั้นไม่สืบทอดพระศาสนา

ท่านใดไม่เรียนให้เห็นธรรมกาย ถือว่าผู้นั้นหมดความสามารถที่พระศาสดาจะช่วยเหลือแล้ว

ท่านใดมีชีวิตอยู่อยู่กับวิชาธรรมกาย ไม่ว่าจะอย่างไร ตลอดชีวิตที่ท่านอยู่ในโลก โปรดคิดเถิดว่า ท่านดำเนินชีวิตถูกต้องความประสงค์ของพระศาสดาแล้ว ข้าพเจ้าผู้หนึ่งจะไม่ลืมท่าน แม้ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน ข้าพเจ้าก็ตั้งความพยายามจะสืบให้รู้ เราเหลือเวลาอีกคนละไม่นาน เราก็จะลาโลกนี้แล้ว ยังฝึกไม่เป็นธรรมกาย แปลว่า ท่านประมาท

หากท่านไม่เข้าใจในขั้นเชิงการสอน ข้าพเจ้ามีตำราให้ท่านศึกษา

หากท่านเก่งถึงขั้นจะเรียนปราบมาร ข้าพเจ้ามีตำราให้ท่านเรียน

ท่านไม่เข้าใจอะไรในวิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนท่านได้ในเรื่องนี้ เว้นแต่ลึกซึ้งเกินความสามารถของข้าพเจ้า อย่างนี้ต้องขออภัย

● ยุคปราบมารสมัยของข้าพเจ้าทำอย่างไร

ทันทีที่ธาตุธรรมมอบหน้าที่ให้ทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้าได้แต่เสียใจเป็นกำลัง โปรดอ่านปราบมาร ภาค ๑ ไม่รู้จะทำวิชาอย่างไร ไม่รู้จะตั้งต้นอย่างไร และไม่รู้ว่าจะทำอะไรทั้งปวง รู้สึกเคื่องหลวฟ่อดปวดปากน้ำที่ทานกล้ำจะเอาเราไปเป็นแพะบุญชายนต์ เราคิดแต่อย่างนั้น ไม่ทราบว่าจะคิดผิดถูกอย่างไร มโนคติของตนเอง จะไปหาหรือใครก็ได้ คิดแล้วก็ทวนเหมือนพายเรืออยู่ในอ่าง คิดอยู่คนเดียว ชีวิตของข้าพเจ้าแปลกกว่าท่าน ท่านยังมีเพื่อนและมีคู่คิด ข้าพเจ้าคนเดียวตลอดไม่ว่าจะอะไร คนเดียวคือ นายการุณย์ บุญมานุษ คนนี้เท่านั้น

คิดถึงหลวฟ่อดว่า ท่านทำวิชาอย่างไร เราก็ทราบว่าท่านตั้งเวรทำวิชา เวรละ ๓ ชั่วโมง จำนวน ๖ เวร พลรบเวรละ ๒๐ คน หรือน้อยกว่า หัวหน้าเวรได้เบี้ยเวรเดือนละ ๓๐๐ บาท รองหัวหน้าเวรเดือนละ ๑๕๐ บาท ลูกเวรเดือนละ ๗๐ บาท อาหารการกิน ที่อยู่อาศัย เจ็บไข้ได้ป่วยอยู่กับกงสีใหญ่คือ หลวฟ่อดทั้งหมด เป็นเวลากว่า ๓๐ ปี จนในที่สุดหลวฟ่อดมรณภาพ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ งานปราบมารยังไม่ไปแค่นั้นเลย ใจคิดนึกอย่างนี้

บัดนี้ ธาตุธรรมให้เราทำวิชาปราบมาร เราจะไปตั้งเวรกับใคร เพราะมีแต่เราคนเดียวเท่านั้นที่จะทำวิชา ก็เมื่อมีเราคนเดียว เราเท่ากับไปเกาะให้มารมันคันเล่นเท่านั้น ศิษย์ธรรมกายเก่งๆ ของหลวฟ่อด ไม่มีใครไปมาหาสู่กับเราเลย ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างหากิน ดำริในใจอยู่อย่างนี้เพียงเท่านั้นเอง หลวฟ่อดก็มาปรากฏ

“ศึกษา เอ็งมาคิดอะไรอยู่ ดวงแก้วในตู้เอาออกมาเดินวิชา ดวงใหญ่ชื่อตริภพ เขาเก่งพอตัว ดวงอื่นเขาก็ช่วย พระหินสี่ต่าง ๆ เอาเข้ามาเข้าเวรเข้า” ว่าแล้วหลวฟ่อดก็หายไป

เราก็เอาดวงกายสิทธิ์ที่หลวฟ่อดบอกชื่อว่า “ตริภพ” มาถือในมือ เดินวิชาทันที วิชาของหลวฟ่อดมีเท่าไร บังเกิดแก่ใจเราหมด เห็นวิชาไปหมด แต่ไม่เดินวิชาอย่างหลวฟ่อด และไม่เดินวิชาอย่างที่แม่ชีถนอม อาสวีย์เคยสอน เป็นแบบฉบับของข้าพเจ้าเอง สรุปแล้วมาตรงกับวิชาทำพระของขวัญของหลวฟ่อดได้อย่างไรก็ไม่ทราบ งานการรบได้ผลดีเป็นลำดับ

ต่อมาอีก ๑ ปี มีจักรพรรดิกายหนึ่งมาปรากฏให้เห็น ได้เข้าธรรมกายไปถามหลวฟ่อดว่านี่อะไรกัน องค์นี้กายสว่าง หลวฟ่อดยังไม่ตอบอะไร เพียงแต่จัดให้อยู่ในดวงจักรพรรดิตริภพ

อีกวันหนึ่งต่อมา เข้าธรรมกายไปถามหลวฟ่อดใหม่ เพราะเรื่องจักรพรรดิองค์ใหม่ยังไม่แจ้ง พอไปถึงหลวฟ่อด ยังไม่ทันถามอะไร หลวฟ่อดตอบทันที “ศึกษา รู้ไหม จักรพรรดิองค์ใหม่ที่มาชื่อ ตริจักร เขาทิ้งเรือนมา เรือนของเขาเป็นก้อนหยกสีชมพูให้รู้ไว้เถิด จักรพรรดิตรัสจักรองค์นี้เป็นคู่พระคู่นางกับตริภพ เป็นจักรพรรดิคู่บารมีของศึกษา ตริภพเขาไปตามมา” นับแต่วันนั้นมา งานปราบมารก้าวหน้า รบที่ไรชนะทุกที จนกระทั่งธาตุธรรมคำนวณบารมีให้แทบไม่ทัน แต่

ข้าพเจ้าเรียกท่านว่า หยกชมพู จนติดปาก เนื่องจากมาจากก้อนหยกสีชมพู แม้ธาตุธรรมก็ทรงเรียกอย่างนั้น เราเรียกอย่างไรก็ทรงเรียกตาม

เรามาคิดดูว่า จะมีใครบ้างไหม ที่ต้องทิ้งบ้านทิ้งเมืองมาอยู่กับเรา ข้าพเจ้าเลยได้ความรู้เพิ่มว่า คนที่มีบารมีธรรมกาย จะต้องมีกายสิทธิ์หรือจักรพรรดิทุกคน มากบ้างน้อยบ้างเท่านั้น แต่ความรู้และฝีมืออย่างตรีภพและตรีจักรยังไม่เคยเห็น ข้าพเจ้าจึงรักดวงแก้วกายสิทธิ์ยิ่งนัก ดอกไม้นุชามีได้ขาด อาหารการฉันต้องจัดถวาย วิชาธรรมกายต้องหมั่นทำ ข้าพเจ้าไม่มีความรู้เรื่องแก้วกายสิทธิ์มาก่อน ต้องเข้าธรรมกายไปถามหลวงพ่อบุญเรือง ๆ ไม่ว่าจะอะไรเรารู้จากหลวงพ่อบุญเรือง หลวงพ่อบุญเรืองเป็นผู้ให้ความรู้ทุกเรื่อง แม้หลวงพ่อบุญเรืองจะตายไปแล้ว แต่การติดต่อทางญาณทัสสนะถึงกันทุกวัน และถึงกันตลอดเวลาที่ทำวิชาปราบมาร ทำหน้าที่คุมวิชาและควบคุมบารมี แม้เราไปติดพันสาว ๆ ที่ไหน หลวงพ่อบุญเรืองรู้ เราคิดไม่ดีต่อท่าน ท่านยังรู้ เรากระปิดกระบวนจะไม่ไปปราบมารที่ประเทศอินเดีย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ตามที่ท่านสั่ง เหตุผลที่เราชี้แจง หลวงพ่อบุญเรืองฟัง ถึงเราจะแจ้งเหตุขัดข้องอย่างไร เราก็ต้องไปอินเดีย เพื่อปราบมารให้ท่านอยู่ดี รู้แบบนี้เราจะได้ไม่ต้องกระปิดกระบวน เพราะไม่ได้ผล หลวงพ่อบุญเรืองไม่ยอมเราง่าย ๆ ปรากฏเรื่องราวในหนังสือปราบมาร ภาค ๑ แล้ว

ดวงแก้วกายสิทธิ์สำรับนี้ ได้มาตั้งแต่ครั้งอุบาสิกาทองสุข ส้มแดงปั้น มีชีวิตอยู่ มีด้วยกัน ๖ ดวง และหินแก้วหกเหลี่ยม ๑ ท่อน ยาวสองเศษ เป็นหินเขียวหนุมาน ได้มาแล้วก็เล่าให้อุบาสิกาทองสุขทราบ ท่านปรารภว่าขอเอื้อมทำวิชาก่อนได้ไหม เราไม่ขัดข้อง และได้ขนดวงแก้วกายสิทธิ์ทั้งสำรับไปให้ท่าน เมื่ออุบาสิกาทองสุขวายชนม์ไปแล้ว ดวงแก้วกายสิทธิ์ยังอยู่กับอุบาสิกา ลูกจันทร์ ขนนกยูง อีกกระยะหนึ่ง ต่อเมื่อข้าพเจ้ามีบ้านส่วนตัวแล้ว จึงรับดวงแก้วกายสิทธิ์กลับ ข้าพเจ้าย้ายราชการไปจังหวัดใด ก็หอบขนกันไป

งานทำวิชาปราบมาร เริ่มขึ้นที่จังหวัดจันทบุรี ณ บ้านพักผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด เริ่มทำมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๗ อบรมเท่าทุกวันนี้ ปี ๒๕๓๐ ได้สร้างบ้านส่วนตัว ไปอยู่บ้านส่วนตัวตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ ดังนั้น การทำวิชาปราบมารมี ๒ ระยะ ระยะแรกทำที่บ้านพักราชการคือ บ้านพักผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี ระยะที่ ๒ ทำที่บ้านส่วนตัว ตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ เป็นต้นมา ต้องถือว่าบ้านทั้ง ๒ นี้ เป็นเวที่รับ บ้านใครแม้ราคาแพง ก็ไม่มีประวัติว่าเป็นเวที่ปราบมาร กระทั่งน้อยหลังเล็กของข้าพเจ้าต่างหาก ที่เป็นเวที่กอบกู้เอกราชให้แก่ธาตุธรรม

ขอกล่าวถึงจักรพรรดิตรีภพและหยกชมพู เมื่อการรบชนะมาเรื่อย ๆ มีความสามารถไปตามจักรพรรดิที่อื่นมาร่วมทำวิชา แรก ๆ เราก็ตกใจ ทำไมอยู่ดี ๆ มีจักรพรรดิมาหา ล้วนแต่ทั้งเรือนมาทั้งนั้น ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ จะต้องไปหาหลวงพ่อบุญเรือง บอกหลวงพ่อบุญเรืองให้ทราบ และหลวงพ่อบุญเรืองจะต้องลงมาทุกครั้ง ลงมาทำวิชาสร้างนิพพาน ให้จักรพรรดิอยู่ในดวงของตรีภพ องค์สำคัญ ๆ หลวงพ่อบุญเรืองตั้งชื่อให้เสร็จ จำชื่อไม่ไหว เพราะมีจำนวนมาก ชื่อบางชื่อลูกกกล้วยเห็นว่าไม่ไพเราะ

ถึงกับเข้าธรรมกายไปถามหลวงพ่อกว่าทำไมตั้งชื่ออย่างนี้ องค์หนึ่งหลวงพ่อดังให้ว่า “สิทธิ” และอีกองค์หนึ่งหลวงพ่อดังว่า “เฉียบขาด” ทำไมหลวงพ่อดังอย่างนี้ ไม่เห็นเพราะเลย แล้วใครเขาจะเรียกชื่ออย่างนี้ไม่ทันสมัย ลูกกล้วยเธอว่าไปอย่างนั้น หลวงพ่อตอบว่า “เอ็งไม่รู้อะไร คอยดูเวลารบชี้ ทั้งองค์สิทธิและองค์เฉียบขาด เขามีความเด็ดขาดในตอนนั้น ดูซิว่าจะมีมารหน้าไหนรอดตัวมาได้บ้าง ชำตั้งชื่อนั้นดีแล้ว” แล้วลูกก็กลับมารายงานให้เราทราบ ตามที่เล่ามานี้

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ มีเหตุการณ์พิเศษ ซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อน มีจักรพรรดิองค์หนึ่งเสด็จมา มีกายสว่างผุดสังเกต รีบเข้าธรรมกายไปบอกหลวงพ่อ หลวงพ่อลงมาทันที เมื่อมาแล้วก็กลับไป ไม่ว่าอะไร

รุ่งขึ้นไปหาหลวงพ่อใหม่ ถามถึงจักรพรรดิองค์ใหม่นี้ หลวงพ่อตอบว่า “ศึกษา รู้ไหม จักรพรรดิองค์นี้หลวงพ่อดังตามท่านมาตลอดชีวิตของหลวงพ่อ แต่ไม่พบท่าน เหตุที่ท่านเสด็จมาอยู่กับศึกษา เป็นเพราะเป็นคู่บารมีกัน องค์นี้มาแล้ว เรื่องของศึกษา จะลุล่วงทั้งหมด” วันนี้ได้เรื่องแค่นี้

อีก ๗ วันต่อมา ไปหาหลวงพ่อใหม่ ไม่ต้องเอ่ยวาจา หลวงพ่อตอบทันที “ศึกษา รู้ไหม จักรพรรดิองค์นี้ หากท่านไม่ประสงค์ให้ใครเห็น เราก็ไม่เห็นท่าน ถึงจะทำวิชาไปเท่าไร ก็ไม่เห็นท่าน มีบารมีถึง ๘,๐๐๐ อสงไขย เขียวนะ นี่หลวงพ่อดำนวนหนายาบ ๆ หากคำนวณละเอียด จะแค่ไหนก็ไม่ว่า ต้องให้หลวงพ่อดูอีกหน่อยก่อน ต้องให้ธาตุธรรมท่านประชุมกันก่อน ไม่มีใครทราบเรื่องมาก่อนเลย ธาตุธรรมก็ตกใจ ท่านอยู่กับศึกษา คนเดียวเท่านั้น เพราะเป็นคู่บารมีของศึกษา ท่านยอม กับคนอื่นท่านไม่ยอมใครทั้งนั้น รู้ไหม” วันนี้ได้แค่นี้

เหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง คือ ธาตุธรรมท่านประชุมกันถวายพระนามให้ท่านใหม่ มีพระนามใหม่ว่า “**ต้นปราบใหญ่**” การประชุมกันนั้น นิพพานธรรมกายมีเท่าไร และนิพพานเป็นมีเท่าไร ประชุมและเข้านิโรธพร้อมกันหมด นิโรธตรงกันแล้ว จึงถวายพระนามให้ท่านแปลว่า นิพพานรับรู้รับทราบกันหมด ยังจำได้ว่าต้นปราบรับสั่งว่า “ตั้งให้อย่างนี้ เอาก็เอา” เพียงเท่านั้นเอง เรื่องปิดกันไม่ได้อีกต่อไป ทราบไปถึง ทิพย์ พรหม อรูปพรหม เขาลงมาสักการะต้นปราบไม่ขาดสาย เราอายุเขามาก เพราะบ้านช่องไม่ได้กวาด เนื่องจากไม่ทราบล่วงหน้าว่าจะมีเหตุการณ์อย่างนี้ ถ้าทราบก็จะเช็ดถูบ้านให้เรียบร้อย

แม่ชีถนอม อาสวีย์ ลงมาด้วย ถามแม่ชีว่า ครูลงมาทำไม “ต้องลงมา ไม่ลงมาไม่ได้ ไม่ได้ว่าใครต้องลงมาทั้งนั้น จะถือเหตุว่าฉันเป็นครูของศึกษา และไม่ลงมานั้น ทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะธาตุธรรมมอบอำนาจปกครองใหญ่ให้แก่ต้นปราบแล้ว ต้นปราบจะมาปราบมารให้ ใครไม่ลงมาเดี๋ยวท่านไม่ป้องกันมารให้ มารก็รังแกเราแน่นอน” แม่ชีว่าอย่างนั้น ก่อนจะกลับแม่ชีบอกว่า “ศึกษา รู้ไว้เถิด บัดนี้มีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลกแล้ว คือ ต้นปราบใหญ่นี้แหละ”

แม้แต่จักรพรรดิและกษัตริย์ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด มาถวายสักการะกันหมด กลายเป็นเรื่องใหญ่ไปแล้ว

เราไม่เคยมีความรู้ เราก็ได้รู้เห็นกันวันนี้

แต่ข้าพเจ้าเรียกพระองค์ย่อ ๆ ว่า “**ต้นปราบ**” ไม่เคยเรียกเต็มชื่อของพระองค์ พระองค์ก็ไม่ว่าอะไร เรียกอย่างไร ก็ทรงขานรับทั้งนั้น แม้นิพพานก็ทรงเรียกอย่างเรา คือ สั้นและจำง่ายนั่นเอง

วันที่เขามากกราบต้นปราบใหญ่อย่างโกลาหลั่น พูลถามท่านว่า “**เขามากกราบพระองค์กันทั้งนั้น พระองค์ทรงนึกอย่างไร**” ทรงตอบว่า “**สุดแต่ใครจะมาก็มา ไม่ว่าจะอะไร เรื่องของเรื่องก็คือ จะมาช่วยนายปราบมาร**”

ทรงเรียกข้าพเจ้าว่า “**นาย**” ทุกครั้ง ถามพระองค์ว่า ทำไมเรียกอย่างนั้น ทรงตอบว่า “**เคยสร้างบารมีมากับนาย เป็นจักรพรรดิคู่มารมีของนายมาตั้งแต่ครั้งบุเรพชาติโน้น เป็นห้วงนาย จึงต้องลงมาช่วย รู้ว่านายแบกภาระหนัก รับใช้ธาตุธรรมทุกเรื่อง ทนดูอยู่ไม่ได้ สงสารตรีภพกับหยกชมพู เห็นเขาเหนื่อยกับนายเหลือเกิน**” เราได้ยินพระองค์ทรงรับสั่ง ถึงกับสะอื้นใจ

ไปพบกับตรีภพกับหยกชมพูเข้าอย่างไร ยังไม่ทันตอบ ตรีภพตอบแทนว่า ตามยากเหลือเกิน หากไม่ต้องการให้ใครเห็น จะไม่เห็นท่าน ทำวิชาละเอียดเท่าไรก็ไม่เห็นกายของท่าน ตรีภพว่าอย่างนั้น จากนั้นข้าพเจ้าก็ตัดพ้อต่อว่า เรื่องราวจะอย่างไร จะเล่าอีกครั้งหนึ่ง

ธาตุธรรมวางมืองานปราบมาร

มอบงานปราบมารให้แก่ต้นปราบใหญ่ทั้งหมด

วันนั้นเป็นวันที่ข้าพเจ้าไม่ลืม เพราะเป็นวันที่ข้าพเจ้าน้ำตาไหลริน อยู่ดี ๆ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็บอกแก่ข้าพเจ้าว่า **“ศึกษาฯ งานปราบมารตกแก่ต้นปราบใหญ่ทั้งหมดแล้ว ธาตุธรรมประชุมมอบงานแก่ต้นปราบเสร็จสิ้นไปแล้ว จากนั้นไป หลวงพ่อจะวางมือ”** พอหลวงพ่อบุญขาดคำ น้ำตาของข้าพเจ้าก็ไหลออกมาเอง นิโรธของเราสะดุดทันที

ไม่คิดว่า เราจะได้ยินคำนี้จากหลวงพ่อ หลวงพ่อทำให้ข้าพเจ้าน้ำตาตกมาแล้วครั้งหนึ่ง คือ วันที่หลวงพ่อบุญให้ทำวิชาปราบมาร เป็นเหตุการณ์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๗ หากท่านอ่าน “ปราบมาร ภาค ๑” ท่านคงจำได้

วันนั้น น้ำตาของข้าพเจ้าไหลรินอีกครั้งหนึ่ง อารมณ์ขุ่นอยู่หลายวัน เพราะเสียใจที่หลวงพ่อบุญของผม อยู่ ๆ ก็มาวางมือเอาคือ ๆ หากเหตุการณ์นี้เกิดแก่ท่านบ้าง ท่านจะคิดอย่างไร แน่นนอน ท่านคงเสียใจอย่างข้าพเจ้า

ท่านทราบแล้วว่า ในสากลโลกและในสากลธรรมนี้ มียากอยู่เรื่องเดียวคือ ปราบมาร หลวงพ่อบุญท่านพูดเสมอว่า เราจะเอาความร้ายไปสู้ก็สู้ไม่ได้ เราจะเอาความมีอำนาจไปสู้ก็สู้ไม่ได้ เราจะเอายศศักดิ์ไปสู้ก็สู้ไม่ได้ ไม่มีอะไรสู้มารได้ทั้งนั้น มีอยู่ก็แต่วิชาธรรมกายเท่านั้น ที่จะสู้เขาได้ ความรู้ที่เราท่านทราบตรงกัน งานปราบมารใช้ความรู้ขนาดไหน ความรู้ที่หลวงพ่อบุญค้นคว้ามา เราใช้หมดแล้ว นั่นเป็นเพียงไปเกาให้มารมันคันเล่นเท่านั้น เราจะต้องไปเรียนรู้จากนิพพานเพิ่มเติม แม้กระนั้น งานปราบมารยังไม่ก้าวหน้าตามที่เราต้องการ

งานการรบกำลังก้าวหน้าถึงขั้นได้ขั้นเสีย จะก็ปิกก็ตาม จะรบมาก็ปิกก็ตาม ข้าพเจ้าเป็นผู้รบ ข้าพเจ้าต้องทราบ บัดนี้ ธรรมภาคพระกำลังได้เปรียบ หลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นครูอาจารย์ของข้าพเจ้า เป็นที่พึ่งทางใจของข้าพเจ้า เป็นผู้อำนวยการทางวิชาให้ข้าพเจ้า เป็นผู้กำกับการแสดงมาตลอด พอต้นปราบเสด็จมาช่วย หลวงพ่อกลับมาวางมือ ตามที่กล่าวมานั้น ข้าพเจ้าไม่รู้จะคิดอย่างไร เสียใจจนไม่รู้จะเสียใจอย่างไรอีกแล้ว

แต่แล้วจู่ ๆ หลวงพ่อก็มาบอกวางมือ งานปราบมารธาตุธรรมมอบให้แก่ต้นปราบแล้ว มีอะไรก็ให้บอกแก่ต้นปราบ

เราเสียใจ เสียใจมาก

เพราะเราคู่กันอยู่กับหลวงพ่อ แต่ครั้งหลวงพ่อบุญมีชีวิตอยู่ จวบจนกระทั่งมรณภาพ วันที่หลวงพ่อมรณภาพ ข้าพเจ้าเป็นข้าราชการชั้นตรีแล้ว ยังบวชเณรถวายให้ ๗ วัน อ่าน ปราบมาร ภาค ๑ จะทราบละเอียดกว่านี้

ต้นปราบใหญ่ แม้พระองค์ร่วมสร้างบารมีมากับเรา แต่เรายังไม่คุ้น

รุ่งขึ้นบูชาข้าวพระ ให้ลูกกล้วยไปพึ่งนิพพาน ลูกมาบอกว่า “พ่อ หลวงพ่อสั่งมาว่า แม้หลวงพ่อก็จะวางมือ แต่หลวงพ่อก็ยังดูแลศึกษา อยู่” พ่อได้ยินคำนี้ อารมณ์ของเราเกิดความบันเทิงขึ้นมาบ้าง

🍌 วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม

ตั้งแต่ต้นปราบเสด็จมา งานปราบมารก้าวหน้าเป็นลำดับ รอบที่ไรชนะทุกครั้ง ก่อนนี้หลวงพ่อดำเนินการมาให้ แต่เดี๋ยวนี้ ต้นปราบทรงคำนวณเอง เวลาคำนวณธาตุธรรมต้องประชุมเข้านิโรธ เราจึงทราบว่า การสร้างบารมีแบบรวบยอดนี้ มีอย่างเดียวนั่น คือ ปราบมารนี้เอง ดวงบารมีโตขึ้นทันใด หากเราบวชพระก็ชาติจึงจะเท่าไม่จืดจาง หรือเราเผยแพร่ธรรม ไปร้อยเอ็ดเจ็ดหัวเมือง ได้บารมีมากเราพอใจ สร้างวัดสร้างวิหารเราก็พอใจ บวชพระบวชเณร ซึ่งเราเป็นเจ้าภาพ เราก็ว่าเราพอใจ แต่มาเปรียบเทียบกับปราบมารแล้ว ต่างกันยิ่งกว่าฟ้ากับดินทีเดียว

ที่กล่าวว่า ในสากลโลกและในสากลธรรมนี้ มียากอย่างเดียวกันคือ ปราบมาร นั้นถูกต้องแล้ว

ดังนั้น ปราบมารเป็นบารมีขั้นปรมาตม ไม่มีอะไรยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว

กล่าวถึงเหตุการณ์เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๕ การรบถึงขั้นได้เสีย ได้รับชัยชนะอย่างน่าภูมิใจ ธาตุธรรมท่านประกาศในธาตุในธรรมว่า “วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม” พูดอีกอย่างก็ว่า “๒๗ ธันวาคมระลึกถึงต้นปราบใหญ่” เพราะเป็นวันที่ต้นปราบท่านรบชนะมารอย่างเด็ดขาด ส่วนมารที่เหลือกระเด็นกระสายนั่น เป็นเรื่องปลื้มย่อย

ได้ถามหลวงพ่อก็คือ ถ้ามารมกายของหลวงพ่อก็คือ เหตุใดจึงกำหนดเอาวันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม หลวงพ่อตอบว่า ทางธรรมต้องก่อนทางโลก ทางโลกถือว่าวันที่ ๒๘ ธันวาคม เป็นวันที่สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชเถลิงราชย์ เป็นวันรบชนะพม่าเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๑๐ ถือว่าวันที่ ๒๘ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของทางโลก ทางธรรมท่านกำหนดเอาวันที่ ๒๗ ธันวาคม ก่อนทางโลกเพียงวันเดียว

วันที่ ๒๗ ธันวาคม เราเตรียมแต่งชุดขาว นำเสื้อผ้าคือชุดขาวมาใส่เครื่องหมาย ติดกระดุม ติดเครื่องหมายว่า ติดเครื่องราชที่หน้าอก พอถึงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ตอนเช้า เราก็หยิบเครื่องแบบมาใส่ได้ทันที แล้วไปพร้อมกันที่สวนอนุสาวรีย์สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ทุ่งนาเซย เพื่อประกอบพิธีวางพวงมาลา ระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ตามระเบียบของทางราชการ ซึ่งได้กระทำติดต่อกันมาทุกปี

ได้เล่าถวายธาตุธรรมว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๑๐ นั้น พระยาวชิรปราการ (ตากสิน) ได้นำพลหนีออกจากกรุงศรีอยุธยา เพื่อไปรวมพลมาสู้พม่าใหม่ เพราะขณะนั้นเหตุการณ์ทางกรุงศรีอยุธยาใกล้จะเสียเมืองอยู่แล้ว ขณะนั้นพระเจ้าตากสินมีตำแหน่งเป็นพระยาวชิรปราการ ยังไม่ทันไปรับตำแหน่งเจ้าเมืองกำแพงเพชร ก็พอดีพม่ามาประชิดกรุงศรีอยุธยาเสียก่อน พระยาวชิรปราการ (ตากสิน) จึงอยู่ช่วยงานรบที่กรุงศรีอยุธยานั้น การรบระหว่างไทยกับพม่าตอนนั้น มีลางบอกว่ากรุงศรีอยุธยาจะเสียแก่ข้าศึกแน่นอน ซึ่งเราท่านทราบประวัติแล้ว กล่าวถึงพระยาวชิรปราการ (ตากสิน) พระองค์ได้นำทหารจำนวนหนึ่ง ตีฝ่าหนีออกจากกรุงศรีอยุธยา เพื่อไปรวบรวมกำลังพลมาสู้

กรุงศรีอยุธยา สุดท้ายพระเจ้าตากตีเข้าเมืองจันทบุรีได้ และตั้งมั่นอยู่ที่จังหวัดจันทบุรี ๕ เดือน รวมไพร่พลได้ทหารไทยจีน จำนวน ๕,๐๐๐ คน เรือรบ ๑๐๐ ลำ แล้วกรีธาทัพมากรุงศรีอยุธยา เพื่อรบกับพม่าที่กำลังกวาดทรัพย์สินของไทยอยู่เวลานั้น กองทัพพระเจ้าตากรบ ๒ วันก็ชนะพม่า นำทรัพย์สินคืนมาได้เกือบทั้งหมด การรบชนะคราวนี้ ถือว่าเป็นการกู้เอกราชของไทย เราเป็นเอกราชมาตราប់ทุกวันนี้ ก็เพราะการรบของพระเจ้าตากครั้งกระนั้น ต่อมาพระเจ้าตากได้สถาปนาเป็นพระมหากษัตริย์ เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ของปีนั้น (จำปี พ.ศ. ไม่ได้) ทางราชการได้ประกาศให้วันที่ ๒๘ ธันวาคม ของทุกปี เป็นวัน “ตากสินมหาราช” ทางราชการกำหนดให้มีการวางพวงมาลาเพื่อแสดงความเคารพในพระมหากรุณาธิคุณ ที่ทรงกู้เอกราชให้แก่ชาติไทย ดังที่เราทราบกันนั้น

เมื่อธาตุธรรมทรงฟังเราทราบทูลแล้ว ทรงเข้านิโรธทันที ประชุมธาตุธรรมทั้งปวงแล้วประกาศว่า **“วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม”** หากให้สอดคล้องกับทางโลกก็ต้องว่า **“๒๗ ธันวาคมเป็นวันระลึกองค์ต้นปราบใหญ่”** นั่นเอง วันนี้เป็นวันที่เราต้องระลึกถึงต้นปราบ ประกาศตอนบ่ายของวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๕

คนอื่นไม่ทราบ ไม่เป็นไร แต่ข้าพเจ้าต้องทราบ เมื่อทราบแล้วจะทำอย่างไรต่อไป นี่คือเรื่องที่เราต้องคิดอย่างด่วน นี่ก็บ่ายของวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๕ แล้ว เหลือเวลาอีกไม่นาน ก็จะหมดเวลาของวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๕ แล้ว เราจะต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่งแน่ ๆ เพื่อเป็นการขอบคุณต้นปราบท่าน

เย็นของวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๕ นั้น ข้าพเจ้ากว้านซื้อดอกไม้ทั่วตลาดเมืองจันทบุรี ซื้อผ้าไตร ๑ สำรับ เข้าธรรมกายไปบูชาธาตุธรรม จักรพรรดิ กายสิทธิ์ ทั้งหมดในนิพพาน ปราภว่าพระพุทธรูปทรงรับทั้งดอกไม้ ผ้าไตร แต่ไม่ครอง ต้นปราบไปปราภพระวรกายที่นิพพาน เท่านั้นเอง เราก็ได้เห็นพระพุทธรูปเจ้าบอสงไชยพระองค์ไม่ถ้วน ทั้งนิพพานธรรมกายและนิพพานเป็นนำดอกไม้และผ้าไตรที่เราถวายนั่น มาถวายแก่ต้นปราบทั้งหมด เสร็จแล้วจักรพรรดิก็จะถวายต่อจากนั้นกายสิทธิ์ถวาย พอเสร็จภาคนิพพาน ต้นปราบท่านเสด็จกลับมาที่บ้านข้าพเจ้า อรูป

พรหม พรหม ทิพย์ จักรพรรดิ กายสิทธิ์ ต่างไปบูชาต้นปราบทั้งหมด เราเห็นแล้วทั้งตกใจและ
ประหลาดใจ ทำกันถึงขนาดนี้เสียหรือ

แล้วมนุษย์ในโลก จะทำอะไร

มนุษย์ในโลกจะแสดงออกถึงการระลึกถึงต้นปราบอย่างไร ถ้าไม่ทำ จะเป็นหนี้บุญคุณ
กันแค่ไหน นี่คือนิพพาน

แต่มนุษย์ในโลก ไม่รู้ ไม่รู้เรื่องราว ไม่รู้เรื่องของต้นปราบ เราจะไปตำหนิหรือว่ากล่าว ทำ
เช่นนั้นไม่ได้ ไม่มีเหตุผลที่จะไปคิดอย่างนั้น เพราะเขาไม่รู้ เราจะกล่าวโทษแก่คนที่ไม่รู้ไม่ได้ นี่คือนิ
พพาน เราไม่ทำก็ได้ แต่มันจะเป็นหนี้ หนี้มันเมื่อไรจะใช้หมด เราไม่ทราบอีกเหมือนกัน

ฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้าจะบอกให้รู้

เมื่อข้าพเจ้าบอกแล้ว ก็ถือว่าหมดหน้าที่ของข้าพเจ้า

วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันระลึกถึงต้นปราบ พี่น้องชาวโลกควรปฏิบัติอย่างไรในวันนั้น

เรื่องนี้ ควรถือคติเหมือน วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เราเคยปฏิบัติอย่างไรในวัน
สำคัญทางพระพุทธศาสนา เราก็ควรถือปฏิบัติอย่างนั้น ดังนี้

๑. ทำบุญใส่บาตรในตอนเช้า

๒. เจริญภาวนา ฟังเทศน์ ในวันนั้น

๓. เวียนเทียน

๔. ทำภาวนาแนวสมาธิระหัง ตามแบบของหลวงพ่อดาวพอกน้ำ เมื่อเสร็จ
ภารกิจแล้ว ฟังอธิษฐานใจถวายกุศลแด่ต้นปราบใหญ่

๕. การบูชาดอกไม้ธูปเทียน การบูชาข้าวพระ การถวายผ้าไตร สำหรับท่านที่
เป็นธรรมกายแก่กล้า ก็ควรลองทำดู แต่วิธีนี้ทำยากมาก ใช้สำหรับผู้คงแก่
เรียนวิชาธรรมกายระดับสูงเท่านั้น หากเป็นธรรมกายอ่อน ๆ ก็อย่าทำเลย
ควรใช้วิธีอื่น

● กิจการของต้นปราบที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบอยู่

๑. เผยแพร่ธรรมแนววิชาธรรมกาย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยพระสมศักดิ์มหัพพาโล เป็นผู้ดำเนินการส่งหนังสือเผยแพร่ไปให้แก่คนไทยในต่างประเทศ เรามีหนังสืออะไร เราก็ส่งให้แก่พระสมศักดิ์ แล้วพระสมศักดิ์ก็ดำเนินการต่อไป ตอนนี้ไปในภายหน้าการบริการเช่นนี้ จะเป็นเช่นไรยังไม่ทราบ

๒. การจัดพิมพ์หนังสือเผยแพร่ มีหนังสือเผยแพร่หลายหลักสูตร เพื่อเป็นการสืบต่อวิชาธรรมกาย ท่านใดจะเป็นวิปัสสนาจารย์ ก็มีตำราต้อนรับท่าน ท่านใดจะเรียนวิชาขั้นสูงถึงขั้นปราบมาร ก็มีตำราต้อนรับท่าน ไม่ว่าจะเป็นวิชาธรรมกายหลักสูตรใด สอนท่านได้ทุกหลักสูตร ขณะนี้กำลังจะพิมพ์หนังสือ “แนวการเดินทางคู่มือสมาธิ” ของหลวงพ่อดอกน้ำ ซึ่งเป็นหลักสูตรระดับกลาง เมื่อทำเสร็จแล้ว ทรงรับสั่งให้ถวายแก่วัดทุกวัดทั่วประเทศ และให้หาเงินถวายวัดเหล่านั้นด้วย หนังสือที่พิมพ์ทุกเล่ม เมื่อทำต้นฉบับเสร็จ มักมีผู้มีบุญรับเป็นเจ้าของภาพเสมอ ข้าพเจ้าไม่หนักใจ แต่เจ้าภาพบริจาคเงิน ข้าพเจ้าหนักใจมาก เพราะตั้งแต่เกิดมา ยังไม่มีใครช่วยทางการเงินเลย แต่ก็รับฟังนโยบายไว้

๓. การฝึกวิปัสสนาจารย์ เป็นความประสงค์สำคัญ ทรงรับสั่งให้ทำ แต่ทำไม่ได้ เพราะข้าพเจ้าไม่มีสถานที่ บ้านส่วนตัวก็เล็กไป แต่ก็รับฟังนโยบายไว้

เท่าที่ฟังดู จะพบว่ามีแต่นโยบายใช้เงิน แต่นโยบายหาเงินยังไม่ได้คิดเลย เพราะคิดไม่เป็น และเราไม่เคยได้เงินกับเขาเลย บัดนี้ตัวข้าพเจ้าอายุมากแล้ว ขอให้ท่านผู้ใจบุญคิดเถิดครับ ข้าพเจ้าจะช่วยให้คำแนะนำเท่านั้น

อย่ากลัวว่าทำไม่ได้ ขอให้ท่านเริ่มงานขึ้น แล้วจะมีผู้มีบุญมาสู่เป็นชุด ๆ

ท่านที่มีเงินก็ใช้เงิน ท่านที่มีความรู้ก็ใช้ความรู้ ท่านที่มีมนุษยสัมพันธ์ก็ทำหน้าที่ติดต่อ ท่านที่มีความรู้ภาษาฝรั่งก็เป็นล่าม ท่านที่พิมพ์หนังสือเก่งก็ทำหน้าที่ธุรการ อีกไม่นานละครู่ก็แสดงได้ เพราะอะไร ก็เพราะว่าบ้านเรามีนักปราชญ์ บ้านเรามีคนรอบรู้ บ้านเรามีคนรู้ค่าของวิชาธรรมกาย **ความดี ๑ ความชั่ว ๑ ความรวย ๑ ความจน ๑ ทั้ง ๔ นี้ปกปิดกันไม่ได้** ต้องเปิดเผยวันยังค่ำ ต่างกันแต่ช้าหรือเร็วเท่านั้น

เพราะเราทั้งหลายรู้ค่าของวิชาธรรมกาย ขอให้เราผดุงวิปัสสนาจารย์ของเราไว้ บำรุงนักวิชาการของเราไว้ ประดุงรักษาไว้ในหินทีเดียว

ถ้าวิปัสสนาจารย์ของเราอยู่ไม่ได้ จะโดยเหตุใด นั่นคือ ความเสียหายใหญ่หลวง เราต้องบำรุงไว้ เงินไม่สำคัญ ไม่ตายเราหาได้ เงินมีอยู่ในโลกนี้ เมื่อไรก็ได้ แต่วิปัสสนาจารย์ระดับนี้ท่านจะไปหาที่ไหน มีเงินห้าร้อยล้านไปแลก ไม่รู้จะไปแลกกับใครที่ไหน หลวงพ่อของเรามีมรณภาพไปแล้ว เราเอาเงินล้านฟ้าไปแลกเอาหลวงพ่อกินมา ทำได้ไหม เราจะเรียไรไปทั่วโลก บอกว่าจะ

นำไปแลกเอาหลวงพ่อกินมา ทุกคนจะมาบริจาค จะเอาที่ฟ้าครอบก็ได้ แต่เราจะเอาหลวงพ่อกินมาใหม่

คนที่ฉลาดจะต้องเลี้ยงอาจารย์ไว้ คนที่ไม่เลี้ยงนักปราชญ์ สักวันก็ล่มจม

สมัยหลวงพ่อกินมีชีวิตอยู่ เคยมีผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง มาขอซื้อแม่ชีทองสุข ลำไยแดงบ้าน ในราคา ๔๐,๐๐๐ บาท หลวงพ่อกินไม่ให้ ความจริงตอนนั้น เงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เลี้ยงพระของหลวงพ่อกินได้ นานทีเดียว เขาเพียงแต่เอาแม่ชีไปตรวจดูอะไรในทางญาณทัสสนะ เหตุที่หลวงพ่อกินไม่ให้ ก็เพราะ หลวงพ่อกินรู้ค่าของวิชาธรรมกาย แม่ชีท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเอง

พูดถึงเรื่องเลี้ยงคนเก่งไว้ไม่ได้ นั่น มันเจ็บใจตัวเองจริง ๆ สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นศึกษาธิการ อำเภอบางเขน เดินทางไปสอนตามจังหวัดต่าง ๆ พบพระเก่ง ๆ หลายรูป บางรูปตามมาค้างบ้านพักของ หลวง เราถวายความรู้รุ่นละ ๒ คื่น บางรูปมีญาณทัสสนะแม่นยำกว่าข้าพเจ้า ขนาดบอกเราว่า โยม ต้นมะลิของโยมดินมันเปรี้ยว ให้โยมเอาเกลือไปโรยที่โคน ถ้าไม่โรยเดี๋ยวมันจะตาย เราไม่ได้ เอาเกลือไปโรย อีก ๔ วันต่อมา ต้นมะลิตายเรียบ แม่นยำถึงขนาดนี้ หลวงพี่ครับ วัดโน้นเขามีกาน อะไร ท่านก็บอกเขา แต่คุณอย่าไปเลย ถ้าไปแล้ว คุณจะตกน้ำ คุณผู้นั้นไปเที่ยวงานวัด ตกน้ำจริง อย่างที่หลวงพี่ท่านว่า

แต่การที่เราไม่มีกำลังอุปถัมภ์ท่าน ท่านก็ไปตามวิถีทางของท่าน พูดอย่างเราก็คือ ต่าง คนต่างไป ต่างคนต่างหากิน ไม่ทราบว่า ขณะนี้หลวงพ่อกินไปอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าก็ย้ายราชการไป ตามกฎเกณฑ์ของทางราชการ หากเรามีกำลังอุปถัมภ์ท่าน กวดวิชาสักปีเดียว ท่านอาจเก่งกว่าเรา เสียอีก และเราก็ไม่ต้องมาลำบากเหมือนอย่างนี้ ท่านสอนแทนเราได้ เราจะได้เบาแรงบ้าง

ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้ามีเรื่องเล่าอีกนิดหนึ่ง ตอนนั้นแม่ชีถนอม อาสวโรจน์ ยังไม่ตาย ท่านบ่นถึง คุณฉวย สมบัติสุข สมัยทำวิชาอยู่กับหลวงพ่อกิน ถูกคอกัน ฝากเวรกันได้ ถ้าได้มาทำวิชารวมกันอีก จะสนุกแค่ไหนก็ไม่รู้ ข้าพเจ้าอาสาว่า ถ้าคุณฉวยมาอยู่สำนักของแม่ชีได้ เราจะสร้างกุฏิถวาย ๑ หลัง และจะตั้งเงินเดือนให้ด้วย เอาเข้าจริง คุณฉวยเขาไม่ยอมมาเพราะแม่ชีตามตัวไม่พบ ไม่ ทราบว่าคุณฉวยอยู่ที่ไหนนั่นเอง มารมันไม่โง่ถึงกับจะยอมให้คุณฉวยมาอยู่กับแม่ชีหรอก เรื่อง อะไรจะยอมให้ธรรมกายหัวกะทิมาเจอกัน หากมาเจอกันได้ มารก็ดับหมดนานแล้ว ข้าพเจ้าไม่ ต้องมาปราบ ท่านจะพบเสมอว่า ธรรมกายชั้นครูมักจะไม่ลงรอยกัน แต่ก่อนก็เห็นถูกคอกัน

มารเขาไม่ยอมให้อยู่ด้วยกัน เขากันดลให้เป็นไปอย่างนั้น เขาไม่มีอะไรโกรธกันหรอก **ธรรมกายระดับฮ่องเต้รวมกันได้เมื่อไร มารก็สูญพันธุ์วันนั้น** แม้หลวงพ่อกินปกครองเอง ทุกคน กลัวหลวงพ่อกิน เคารพหลวงพ่อกินจริง แม้หลวงพ่อกินจะตั้งกติกาไม่ให้ไปไหนก็ตาม ใครจะไปไหนหลวง พ่อกินจะอนุญาตด้วยตัวของหลวงพ่อกินเองก็ตามที่ เอาเข้าจริงไม่เห็นศิษย์หลวงพ่อกินอยู่ทำวิชาพร้อมกัน เลย ฉะนั้นอยู่แต่เธอไม่อยู่ คนนั้นมีธุระ คนนี้ญาติป่วย สารพัดเรื่อง สรุปแล้วศิษย์ธรรมกายหัวกะทิ

ของหลวงพ่อก็ไม่เคยอยู่ทำวิชาพร้อมกันเลย ก็ปีก็เป็นอยู่อย่างนี้ แม้จะออกกฎเกณฑ์เท่าไร ดูไปแล้วไม่เป็นผล

หมอู้ต กฤษณานุกัตร บรรยายกับหลวงพ่อกว่า เมื่อโรงงานปราบมารของหลวงพ่อก็จะยุติเสียที

จะยุติได้อย่างไรคุณหมอ ศิษย์ธรรมกายไม่เคยอยู่ทำวิชาพร้อมกันเลย หลวงพ่อก็รับสั่งอย่างนี้

ฉะนั้น เราจะได้ยินเสียงพวกเราน่าพูดกันบ่อย ว่าศิษย์หลวงพ่อก็ไม่ขึ้นลงกัน ศิษย์หลวงพ่อก็ต่างคนต่างอยู่ ไม่ช่วยกัน ไม่เอื้ออารีกัน คนนั้นถือว่าเป็นวิชาสูง คนนี้ถือว่าเป็นวิชาต่ำ คนโน้นถือว่าเป็นวิชาสูง แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็พบ บางท่านรู้จักข้าพเจ้าตั้งแต่ครั้งเป็นหนุ่ม แต่พอดังขึ้นหน่อยเขาไม่รู้จักข้าพเจ้า เห็นว่าข้าพเจ้าไม่รวยเท่าเขา ส่วนข้าพเจ้าไม่ถือสา เพราะข้าพเจ้าทำหน้าที่ปราบมาร ไม่ว่าใครข้าพเจ้ายินดีสนทนาด้วย มีอะไรที่จะช่วยได้ ข้าพเจ้าทำทั้งนั้น ใครไม่รู้จักข้าพเจ้า ไม่ว่าจะเป็นรุ่นใด ต้องว่าเขามาก เพราะข้าพเจ้าชอบช่วยใครต่อใคร จึงเป็นเป้าจุดเด่นจำเป็นที่ทุกคนต้องรู้จักโดยภาวะจำยอมอยู่แล้ว ไม่อยากให้มีการถือทิฐิฐิมานะ เพราะการทำเช่นนั้นเป็นวิธีของมารเขา ข้าพเจ้าไม่อยากใช้วิธีนั้น

เหตุที่เราไม่ลงกัน ก็คือบัญชาการของมาร ตามที่กล่าวแล้ว

ทั้งที่เราไม่มีเหตุโกรธเคืองกัน เราไม่มีผลประโยชน์อะไร เพียงแต่เรามารวมตัวกัน เพื่อเผยแพร่ตามวิถีทางของวิชาธรรมกาย เหตุผลอะไรที่เราจะต้องไปกั๊กหาเพื่อนของเรา **การที่ใครมีความกังขา ก็แปลว่า ยอมให้มารมาดลใจ** เพราะเราไม่เคยด่าทอกัน เหตุใดเราจึงไม่ยืมเข้าหากัน แปลกจริง ๆ ยังเชื่อบงการของกิเลสแล้วจะมีประโยชน์อันใด นี่คือเหตุผล **เรามีเหตุผลเสียอย่าง มารหน้าไหนก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะเขาไม่ได้ชื่อนั่นเอง**

● เหตุใดเราจึงแพ้มารมาตลอด

คำว่า แพ้มารมาตลอดนั้น จับความตั้งแต่เราเริ่มเข้านิพพานธรรมกายเป็นต้นมา การที่เราเข้านิพพานธรรมกาย ก็แปลว่า เราแพ้มารมาตั้งแต่บัดนั้น

ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารอยู่นี้ คิดอยู่เรื่อยว่า มันแพ้กันมาตั้งแต่ครั้งใด เหตุใดจึงแพ้

จะชนะเขา จะทำได้หรือไม่

หลวงพ่อกับเราตอบว่า ต้องปราบมารให้ดับทั้งหมด เราจึงจะเป็นผู้ชนะ

ถามว่า มีใครชนะมารเขาบ้าง รบกันมาไม่รู้กี่ยุค ไม่รู้กี่สมัย ผลสุดท้ายก็ยังไม่

ชนะ

บัดนี้ มาถึงยุคที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร ตอบได้ใหม่ว่า ทำวิชาคราวนี้ จะแพ้หรือชนะ
นี่คือ สาระที่ท่านอยากให้ข้าพเจ้าชี้แจง

ตามผลงานที่กล่าว ทั้งผลงานภาค ๑ และผลงานภาค ๒ ยังบอกไม่ได้ว่า แพ้หรือชนะ ให้
ท่านอ่านผลงานภาค ๑ และผลงานภาค ๒ ดูใหม่ อ่านแล้ว โปรดสรุปออกมา ต่อมาเราก็
คาดการณ์ว่า ต่อไปนี้งานปราบมารของข้าพเจ้าจะออกมาในรูปใด ความเห็นส่วนตัวของข้าพเจ้า
พูดอย่างไม่เข้าข้างตัว ก็อยากจะพูดว่า ธรรมฝ่ายสัมมาทิฐิได้เปรียบมาก เหตุผลก็คือ ผลงาน
ตามที่กล่าวนั้นเป็นตัวบ่งชี้ให้ท่านวิจารณ์เอง ให้ท่านคาดการณ์เอาเอง

อีกประการหนึ่งที่สำคัญมาก คือ ตัวข้าพเจ้าเองซึ่งเป็นผู้ทำวิชาปราบมาร เป็นผู้มียาก
มนุษย์ เป็นผู้มียากรองรับธาตุธรรม เป็นผู้มียากมนุษย์รองรับกายจักรพรรดิ ถ้ากายมนุษย์ของ
ข้าพเจ้ายังไม่เสื่อมสลายในเวลาปีสองปีนี้ ก็จะต้องมีผลงานมาเขียนเสนอท่าน เป็นผลงานภาค ๓
ต่อไป สมมุติว่ากายมนุษย์ของข้าพเจ้ายังไม่ตาย ธาตุธรรมท่านก็ดีพระทัย เรื่องก็มีอยู่เท่านี้
ความหวังของธาตุธรรมมีอยู่ที่ข้าพเจ้าเพียงผู้เดียว แต่ชาวโลกไม่รู้ ชาวโลกไม่ทราบ

คำถามที่ท่านอยากทราบว่า ใครจะมีส่วนให้ข้าพเจ้าไม่เจ็บ ไม่ตาย ข้าพเจ้ายังไม่เห็น
ข้าพเจ้ายังไม่ทราบ หน้าที่ของข้าพเจ้าคือ ต้องช่วยตัวเอง คือ รักษาอนามัยให้กายมนุษย์มีความ
แข็งแรงเข้าไว้ ตอนเย็นต้องออกไปวิ่ง ต้องไปบริหารร่างกาย นอนพักผ่อนให้เพียงพอ ทานอาหาร
ให้ดี เพื่อกกลางคืนจะได้มีกำลังทำวิชาได้คืนละ ๓ เวลา ปฏิบัติตัวมาอย่างนี้เกือบ ๑๐ ปีแล้ว ต่อไป
จะอย่างไร ยังตอบท่านไม่ได้

หากเป็นบุญของข้าพเจ้า มีใครคนหนึ่งเรื่องวิชาธรรมกาย ถึงกับทำวิชาปราบมารได้
ถึงกับธาตุธรรมเอ่ยนามของท่านให้ข้าพเจ้าทราบ ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร อยู่ที่ไหน ไม่ว่าจะเป็นชน
ชาติใด ข้าพเจ้าจะเคารพและนับถือท่าน ไม่ว่าท่านจะรบแพ้หรือชนะ ข้าพเจ้าจะขอบคุณท่าน
ทั้งนั้น ถือว่าท่านคือเพื่อนเป็นเพื่อนตาย

พูดกันมาถึงตรงนี้ ท่านอยากทราบว่า ท่านควรจะมีส่วนร่วมแก่ข้าพเจ้าอย่างไรบ้าง

ข้าพเจ้าขอตอบว่า เพียงแต่ท่านรับทราบ และส่งใจไปช่วย ขอให้ข้าพเจ้าชนะมาร แค่นี้ก็
พอแล้ว

กรณีที่ท่านเกิดความเดือดเนื้อร้อนใจ ในงานที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบอยู่ มีความคิดจะช่วย
ไม่อย่างใดก็อย่างใด นั่นเป็นเรื่องของผู้มีบารมี ข้าพเจ้าห้ามปรามท่านไม่ได้ ดวงบารมีของท่าน
บังคับให้ท่านมีความคิดอย่างนั้น

หากท่านมีบารมีอ่อน มารเขาปิดเห็น จำ คิด รู้ ของท่าน ท่านก็ไม่คิดอะไร นั่นเป็นเรื่อง
ของนายการุณย์ บุญมานุช เราไม่เกี่ยว เราไม่รับรู้ คุณการุณย์ บุญมานุช บรรเลงเพลงรบของคุณ
ไปคนเดียวเถิด

แปลกแต่จริงก็คือ เกจิอาจารย์จำนวนมาก เมื่อตายไปแล้ว ท่านได้รู้เรื่องของข้าพเจ้า ล้วนแต่เสียใจกันทั้งนั้น เสียใจในข้อที่ว่า **งานปราบมารเป็นงานใหญ่ เป็นงานของธาตุธรรม เป็นงานของพระพุทธองค์ เราไม่ได้มีส่วนร่วมอะไรกับเขาเลย มันเสียหน้า มันเสียชื่อ มันเสียเกียรติภูมิ เกิดความน้อยใจ เพราะมันเป็นหนี้บุญคุณกัน** ตามที่ธาตุธรรมท่านว่า ดังที่กล่าวมาแล้ว เมื่อตายไปแล้วก็หมดโอกาสทั้งปวง เอาแต่หลบหน้าหนีหน้า เข้าหน้ากันไม่ติด มีแต่เสียใจและเสียใจ

พูดถึงเรื่องช่วยคนอื่น ข้าพเจ้ามีประวัติอยู่มาก สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นครูหนุ่ม ๆ ข้าพเจ้าช่วยทั้งนั้น ข้าพเจ้าไม่มีก็ไปขอความกรุณาจากเพื่อน ๆ ไม่มีอะไรโปรดบอกข้ามน้อย **เคยมีประวัติว่าปราบผีมาช่วยพวกเรา เคยทำสะเดาะเคราะห์มาเงินมาช่วยพวกเรา เคยแก้โรคหาเงินสร้างกุฏิถวายครูอาจารย์ เคยใช้วิชาธรรมกายแก้เคราะห์หาเงินเดือนส่งอาจารย์** บัดนี้ข้าพเจ้าแก้ตัวลงเนื่องจากอายุมาก คิดถึงความหลัง ว่าเราช่วยใครต่อใครนั้น ข้าพเจ้าปลื้มใจที่ทำเช่นนั้น **แม้ใครเขาลืมเรา เราก็ไม่ถือสา** หากเราไม่ช่วยใคร เราจะเสียใจมาก เพราะธาตุธรรมของข้าพเจ้า ในบัดนี้กลายเป็นธาตุธรรมระดับผู้ใหญ่เสียแล้ว หากเราไม่ช่วยใคร ก็แปลว่าเสียหน้า น่าละอายใจแก่ตนเอง เรามีดวงบารมีถึงขนาดปราบมารได้ การไม่ช่วยใครเป็นเรื่องน่าอับอายมาก ไม่เหมาะสมแก่การเป็นผู้ใหญ่ ดวงบารมีของเรามันฟ้องตัวเองว่า เป็นผู้ใหญ่ไปแล้วโดยที่เราไม่รู้ตัว **การเอาแต่ตัวรอดคนเดียว หากินเพื่อตัวเองคนเดียว เราคิดอย่างนั้นไม่เป็นเสียแล้ว** แต่มันร้อนใจที่ใครขัดสน เราร้อนใจที่ใครตั้งหลักไม่ได้ เราร้อนใจที่ใครไม่เป็นวิชา เราร้อนใจที่ใครตั้งหลักไม่ได้ จะให้เราช่วยอะไร ขอให้ออก ตั้งแต่เกิดมาจนบัดนี้ ไม่เคยปฏิเสธใคร ไม่เคยคิดเอาประโยชน์ต่อใคร มีแต่ให้สถานเดียว ชื่อเสียงเราไม่เอา เกียรติยศเราไม่เอา เงินทองเราไม่เอา ขอยกให้เพื่อน ยกให้แก่คนที่เขาเหนื่อย เขาไม่ดัง เราต้องทำให้ดัง เอาตัวเองเข้าประกัน เพื่อให้พวกเราดัง มีใครบ้างที่ไม่ดัง ถ้าข้าพเจ้าจะให้ดังแล้วต้องดังทั้งนั้น เมื่อเพื่อน ๆ ดังกันแล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยรบกวนแม่บุญหรือสักมวน บางรายดังได้ทันที บางรายต้องใช้เวลา บางรายให้ดังไม่ยอมดัง เราต้องดังแทนไปก่อน ตามที่บรรยายมานี้ คือ นิสัยใจคอของนายการุณย์ บุญมานุช ดังนั้น ควรศึกษาประวัติของข้าพเจ้าให้ชัด อ่านปราบมาร ภาค ๑ ก็พอทราบ

คุยกะไรมาเพลิน ยังไม่เข้าประเด็นสำคัญเลย ประเด็นสำคัญที่ท่านอยากทราบก็คือว่า **ทำไมพระจึงแพ้มาร** อีกนัยหนึ่งก็คือ **ทำไมสัมมาทิฐิจึงแพ้มิจฉาทิฐิ** หรือว่า **ทำไมภาคขาวจึงแพ้ภาคดำ** นั่นเอง

ในยุคที่เราได้มรรคผลนิพพานแล้วเข้านิพพานเป็นนั่น ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร มารเขาเข้าขัดขวาง ไม่ให้เข้านิพพานโดยกายมนุษย์ แต่ให้เข้านิพพานโดยธรรมกาย คือให้กายมนุษย์ตายเสียก่อน แล้วเอากายธรรมเข้านิพพาน

ถามว่า มารเขาวาอย่างนั้น พระยอมหรือไม่ คำตอบก็คือ พระไม่ยอม แต่เหตุที่ต้องจำยอมก็คือ ความรู้สู้เขาไม่ได้ ตรัสรู้สู้เขาไม่ได้ เมื่อสู้เขาไม่ได้ เขาก็ทำวิชาปกครองทันที **วิชาที่เขา** **นำมาปกครองก็คือ วิชาแก่ วิชาเจ็บ วิชาตาย** พูดอีกอย่างก็คือ เขาเอาวิชาทุกข์และวิชาสมุทัยมาปกครอง เราแก้วิชาของเขาไม่ตก จึงตกเป็นฝ่ายถูกปกครองมาตั้งแต่ครั้งนั้น คือ ตกเป็นเมืองขึ้นของเขามาตั้งแต่ครั้งกระนั้น

ทางฝ่ายเราคือ ฝ่ายพระ ไม่เนิ่นนอนใจ คิดทำวิชาสู้มาตลอด แต่สู้เขาไม่ได้ ตั้งแต่ครั้งปุโรหิตก็สู้เขาไม่ได้ การต่อสู้ที่พวกเราทราบก็คือ ยุคของหลวงพ่อดาวพอกน้ำ ขณะนี้เป็นยุคของข้าพเจ้า

ยุคของข้าพเจ้า เริ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ตราบเท่าทุกวันนี้ ผลงานการรบของข้าพเจ้ามีอย่างไหน ข้าพเจ้าได้พิมพ์หนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” ราคาเล่มละ ๒๒๕ บาท แจกฟรีแก่ผู้คงแก่เรียนไปแล้ว เล่มที่ท่านกำลังอ่านขณะนี้คือ “ปราบมาร ภาค ๒” ขอเชิญท่านติดตามอ่านให้จบเล่มต่อไป

เราแพ้เขามาตลอด เหตุที่แพ้ตลอดกาลก็คือ เวลาที่โพธิสัตว์ลงมาสร้างบารมี มารเขาก็มีผู้กำกับติดตามดูการสร้างบารมีของเรามาตลอดเช่นกัน เขาคอยคำนวณบารมีของเขา ให้มากกว่าบารมีของเราเสมอไป ครั้งโพธิสัตว์ผู้นั้นได้มาตรัสรู้เป็นสัมพัญพุทธเจ้าในโลก มารผู้ติดตามผู้นั้นยังมาตามควบคุมอยู่อีก และตรัสรู้ได้เพียง ๔๔,๐๐๐ ธรรมขันธ์ ตรัสรู้มากกว่านี้เขาไม่ยอม หากเขายอม มารผู้นั้นเขาก็ยังมีบารมีเหนือเราอยู่อีก แม้จะรบกับเขาก็แพ้เขาอยู่ดี เพราะเรามีบารมีน้อยกว่าเขานั่นเอง เหตุการณ์เช่นนี้ดำเนินมาตลอด โดยที่เราไม่รู้ แม้ข้าพเจ้าก็เพิ่งทราบ

เมื่อรูปการณ์เป็นอย่างนี้ เราจึงแพ้เขามาตลอด

แม้ธรรมภาคพระจะสู้เขามาตลอด แต่ก็สู้เขาไม่ได้สักครั้ง สุดท้ายก็มาถึงยุคของหลวงพ่อดาวพอกน้ำ

หลวงพ่อดาวพอกว่า “ศึกษา สู้มาได้ เพราะมีบารมีสู้กันพอพืดพอเหวี่ยงกัน” ท่านว่าของท่านอย่างนั้น ไม่ทราบว่าอยู่บ้านที่กี่เล่มใด ต้องค้นดู แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าตัวเองมีบารมีเท่าใด ได้ยินหลวงพ่อดาวพอก เราจึงรู้ แม้ขณะนี้ก็ยังไม่ว่าเรามีบารมีเท่าไร ก็ว่าจะถามหลวงพ่อดาวพอก แต่ก็ลืมทุกทีไป อีกครั้งหนึ่งท่านก็ว่า “ศึกษา มีบารมีมากกว่ามาร สู้เขาได้สบายมาก” ท่านให้ยาหอมเราหรือเปล่าไม่ทราบ ปกติหลวงพ่อดาวพอกให้ยาหอมเราอยู่แล้ว ต้องการให้เราทำวิชานั้นเอง

มีอยู่วันหนึ่ง เข้าธรรมกายไปขอเงินหลวงพ่อดาวพอก เพราะเราไม่มีสตางค์ใช้ พอเรากราบทูลจบ หลวงพ่อดาวพอกรับสั่ง “ใครมาอุปถัมภ์ศึกษา ได้บารมียิ่งกว่าถวายหลวงพ่อดาวพอก รู้ไหม” เราได้ยินรู้สึกประหลาดใจ ไม่เชื่อกลัวมารมันหลอก จึงให้ลูกสาวเข้าธรรมกายไปถามหลวงพ่อดาวพอกใหม่เพื่อทบทวนความถูกต้อง **จะเชื่อรู้เชื่อญาณทัสสนะของเราคนเดียวไม่ได้ เพราะมารมันหลอกได้เสมอ**

มาปรารภกับลูกว่า พ่อเข้าธรรมกายไปขอเงินหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกว่า ใครอุปถัมภ์ศึกษา ได้บารมียิ่งกว่าถวายหลวงพ่อ ผิดถูกอย่างไร ลูกกลัวลงเข้าธรรมกายไปตามหลวงพ่อดูใหม่ ลูกกลับมาเล่าว่า พ่อหนูไปถึงหลวงพ่อ หนูก็ว่าหลวงพ่อพูดผิดแล้ว ทำไมหลวงพ่อบอกว่าใครให้เงินพ่อใช้ จะได้บารมียิ่งกว่าถวายหลวงพ่อนั้น เป็นไปไม่ได้ เพราะพ่อไม่ได้เป็นพระ พ่อมีลูกมีเมีย พ่อมีกิเลส หลวงพ่อพูดไม่ถูก หนูไม่เชื่อ หลวงพ่อตอบว่า “ดูมันพูดดี นี่จะพูดก็พูด ไม่ใคร่ครวญ ก็ใครมันปราบมารให้ธาตุธรรมได้ ที่อย่างนี้ทำไมเอ็งไม่พูด ไม่ว่าใครทั้งนั้น ถ้าปราบมารให้ได้ ธาตุธรรมเขาให้บารมีทั้งนั้น อำนาจการให้บารมีเป็นเรื่องของธาตุธรรม ก็พ่อเขาปราบมารให้ได้ ทำไมธาตุธรรมจะให้บารมีไม่ได้ มันขัดข้องตรงไหน บอกให้หลวงพ่อรู้หน่อยได้ไหม” หนูเห็นหลวงพ่อพูดเอาจริง หนูเลยเงยบ “แล้วเอ็ง เมื่อไหร่จะเรียนวิชา มันเอาแต่ดูโทรทัศน์ ทำอย่างพ่อเขาดี แล้วหลวงพ่อก็จะให้บารมี” หลวงพ่อเห็นหนูเงยบก็เลยถามว่า “แล้วเอ็งจะไปเรียนหนังสือเมื่อไหร่ หนูไปอยู่ไหนธาตุธรรมก็ดูแล” ถ้าหลวงพ่อไม่ดูแลหนู หนูจะไม่ให้พ่อบูชาข้าวพระ หลวงพ่อก็ได้อุดฉันทุเรียน หลวงพ่อหัวเราะ ดูมันพูดดี ให้อ่อกับอ้ะลูกมันพอกัน ลูกมารายงานอย่างนี้

จะเห็นว่าหลวงพ่อกำนครองใจเรา ต้องการให้ทำวิชา เรื่องให้ยาหอมแล้วรับรองได้ ข้าพเจ้าทำวิชามาได้รอดสันดอน ก็เพราะยาหอมของหลวงพ่อนี่เอง ท่านหลอกใช้เราได้ตลอดไป คนตายใช้คนเป็นได้ ก็หลวงพ่อของเราเอง ไม่ใช่ใครที่ไหน

ลูกสาวของข้าพเจ้า น.ส. วิลาวัลย์ บุญมานุษ ใกล้เคียงจบการศึกษา สาขาพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๗ เธอก็จบการศึกษาและเข้ารับราชการทันที เธอเกิดมาไม่พบหลวงพ่อ แต่เวลาจะสอบ จะต้องบอกให้เรายกหลวงพ่อทุกครั้ง ญาณทัสสนะอย่างเธอก็เพิ่งพบเธอเป็นคนแรก เราฝึกคนมาตลอดชีวิต ไม่พบใครที่ไหน เรียกว่า จำลองแม่ชีถนอม อาสวีย์ ที่เดียว แต่อย่างอื่นเธอไม่เอาถ่านเลย ไปฟ้องหลวงพ่อหลายครั้งแล้ว หลวงพ่อได้แต่หัวเราะ ลูกกลัวเป็นลูกหลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อกำนครองใจเราเลย หลวงพ่อกำนครองใจเราพ่อธาตุพอธรรม ส่วนเราเป็นพ่อเลี้ยง บางครั้งมีปากเสียงกัน เราต้องอ้างหลวงพ่อ เมื่ออ้างถึงหลวงพ่อแล้วเธอหยุดและยอมเรา เธอเห็นธรรมกายตั้งแต่เรียนชั้น ป.๔ เราต้องเลี้ยงด้อมมาจนกว่าจะสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ในช่วงโตเป็นสาว หากธรรมไม่เลือน แปลว่า ธรรมทรงตัว ธรรมมักจะเลือนตอนเป็นหนุ่มเป็นสาว หากพ้นช่วงนี้ไปได้ แปลว่า ปลอดภัย **ครูบางท่านไปสอนวิชาสูง ๆ แก่เด็ก นั่นเป็นการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เด็ก ๆ แค่อนุโลมปฏิโลม ๑๘ กาย แค่นั้นพอแล้ว** เมื่อโตขึ้นจะสอนให้สูงขนาดไหนไม่ว่า รู้และญาณทัสสนะของเด็กเชื่อไม่ได้ เราต้องคุมเสมอไป

เรามายูติเรื่องกันว่า เราจะชนะมารได้อย่างไร

หลวงพ่อกำนครองใจเรา **เงิน ยศ อำนาจ บริวาร** ไม่ทำให้มารดับได้ มารจะดับก็เพราะ**วิชา ธรรมกาย** อย่างเดียว

นั่นคือ การรบ การปราบ ข้าพเจ้าทำอยู่แล้ว

มีแนวโน้มว่า ทุกเรื่องอาจเสร็จในยุคของข้าพเจ้า เพราะผลงานตามที่บรรยายมา ดูว่ามันเข้าที่

อีกไม่นาน คงได้อ่านผลงานภาค ๓ กันต่อไป

หากท่านอยากร่วมมีส่วนร่วมในงานปราบมาร ก็ต้องช่วยกันเรียนวิชาธรรมกาย ช่วยกันเผยแผ่วิชาธรรมกาย

ที่ไต่ยังไม่มีการลง ท่านต้องไปช่วย ที่ใดขัดสน ท่านต้องไปช่วย ขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกาย ไม่ว่าใครสอน ขอให้ท่านไปช่วย บางวัดเขารวยอยู่แล้ว ท่านยังไปอุดหนุน ไม่ทราบที่ท่านคิดอย่างไร ทำให้วัดนั้นโตอยู่วัดเดียว วัดเล็ก ๆ สำนักเล็ก ๆ ที่สอนวิชาธรรมกาย เราต้องไปช่วยทั้งนั้น เราต้องทำให้ทุกวัดโตขึ้นมา ต้องทำให้ทุกสำนักโตขึ้นมา หากท่านคิดอย่างนี้ แปลว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่ ในทางความคิด ท่านจะจงอยู่วัดเดียว บารมีของท่านก็อยู่แค่จุดนั้น ไม่ไพศาลไปถึงที่อื่น ท่านตำหนิอาจารย์เจ้าสำนักว่าไม่น่านับถือ ไปพูดกับท่านบ้างหรือเปล่า ไปแนะนำอะไรแก่ท่านบ้างหรือเปล่า เปล่าทั้งนั้น ก็แปลว่า เราใช้ปัญญาน้อยไป บารมีของท่านอยู่ในวงแคบ เพราะท่านทำอยู่วัดเดียว

สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นศึกษาธิการอำเภอ ข้าพเจ้าไปสอนทุกจังหวัด ขอให้เชิญมา ไปให้ทั้งนั้น ไม่เลือกว่าจังหวัดเล็กจังหวัดใหญ่ จังหวัดจนจังหวัดรวย ไปให้ทั้งนั้น ขึ้นชื่อว่า **สัมมาอะระหัง** แล้ว ข้าพเจ้าหนุนทั้งนั้น ถือว่าเป็นธาตุธรรมหลวงพ่อวัดปากน้ำ ต้องวางใจเป็นผู้ใหญ่ งานเผยแผ่จึงจะก้าวหน้า ท่านวางใจให้เป็นกลาง แล้วจะได้บารมีงาม

หากข้าพเจ้าเป็นพระพุทธรองค์จะไม่อนุโมทนาเด็ดขาด ศิษย์หลวงพ่อบางท่านไปหาข้าพเจ้า ตายจริงหลวงพี่ยังไม่มีอะไรกับเขาเลย รถยนต์สักคันก็ไม่มี ไม่มีกุฏิ ไม่มีตำรา ทั้งที่ท่านเผยแผ่วิชาธรรมกาย ไม่มีใครเหลียวแลท่าน กลับปรากฏว่า ไปอุดหนุนวัดเดียวจนเกิดปัญหาทางการเงินฐานรวยเกินไป ข้าพเจ้าไม่เข้าใจในความคิดว่า เหตุใดจึงทำบุญแต่วัดนั้น วัดอื่นทำวิชาธรรมกายไม่เป็น เราจะไม่ว่าอะไร แต่ท่านก็สอนคนเห็นธรรมกายมาแล้วไม่รู้เท่าไร ควรที่เราจะต้องไปหนุนกิจการ หากวางใจอย่างที่ว่านี้ วิชาธรรมกายจึงจะไปเร็ว

คนที่ขัดสน เพียงกุฏิหลังเดียวท่านก็ดีใจ วัดที่รวย ต้องรถเบนซ์ท่านยังไม่ดีใจ แล้วเราจะว่าได้บุญที่วัดไหน การทำสังฆทาน วินัยยังบัญญัติว่า ไม่ต้องเจาะจงพระจึงจะมีอันสงส์ แต่เราก็รู้อยู่ว่าวัดนั้นรวย ท่านยังไปอุดหนุนอยู่อีก ทำไมไม่เจาะจนไปที่วัดขัดสน หากนำหลักสังฆทานมากล่าวแล้ว ท่านจะได้บุญหรือ

หากได้ความชัดว่า ศิษย์หลวงพ่อรูปร่างนี้สอนภาวนาไม่เป็น เราจะฟัง อย่างนี้ไม่ต้องไปหนุน

ข้าพเจ้าบรรยายมายาวนี้ ก็เพื่อให้ท่านเผยแผ่ขยายตัวเร็ว มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เมื่อคนเป็นธรรมกายกันหมด มารก็หมดที่อาศัย หมดฐานทัพ โอกาสที่เราจะชนะมารขั้นเด็ดขาด มีความเป็นไปได้สูงทีเดียว

การทำบุญอย่างมีเหตุผล คือ ความคิดถูกต้อง ควรพิจารณากันให้มาก

สำหรับข้าพเจ้า ท่านไม่ต้องเสียเวลามาคิด เพราะตัวคนเดียว เงินบำนาญที่หลวงให้ก็พอแล้ว เว้นแต่ท่านจะสร้างวิปัสสนาจารย์เพิ่ม อย่างนี้ต้องลงทุน เพราะการปั้นดาราว่าจะดังขึ้นได้ ต้องประกอบด้วยปัจจัยหลายอย่าง แต่ละอย่างต้องลงทุนทั้งนั้น

ถ้าเราโชคดี ลงทุนไปร้อยล้าน ได้ฝีมือปราบมารเพียงคนเดียว ร้อยล้านนั้นไม่แพงเลย เพราะได้ผลคุ้มค่า

ท่านคิดอย่างข้าพเจ้าหรือเปล่า

ภาควิชาการ

เรื่องเนื้อหา ได้นำมาแสดงไว้แล้วในหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” ขอให้ท่านไปค้นคว้า และอ่านดูใหม่ ในเล่มนี้จะเลือกแต่วิชาที่ควรแนะนำ หรือวิชาที่ควรเรียนรู้ เพราะสามารถนำไปใช้ได้ตลอดเวลา

ขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกายแล้ว สำคัญทุกบท สำคัญทุกเรื่อง ต้องฝึกให้เป็นทุกบท

เรียนไปจนกว่าจะเห็นว่า หลวงพ่อเราค้นคว้าวิชาน้อยไปแล้ว จึงจะใช้ได้

วิชาปราบมารที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้ ต้องว่าหมดวิชาของอาจารย์แล้ว ต้องไปค้นวิชากันใหม่ ค้นมาแล้ว ฝึกทำดูแล้ว มารมันไม่ดับ ให้เลิกวิชานั้นทันที ไปคิดวิชาใหม่ จนกว่ามารจะดับจนหมด ความรู้นั้นจึงจะใช้ได้

ท่านเรียนอย่างข้าพเจ้าหรือเปล่า ก่อนนี้วิชาเก่า ๆ ก็ใช้ดับมารได้ ต่อมางานละเอียดขึ้น ความรู้เดิมใช้ไม่ได้ ต้องทำวิชาให้ละเอียดขึ้น มารจึงจะดับ ขณะนี้อยู่ในระหว่างได้เสียกันแล้ว วิชาของเราต้องละเอียดขึ้น

ที่กล่าวนี้เป็นความรู้ทั่วไป ต่อไปนี้จะกล่าวถึงวิชาที่ใช้ปราบมาร ยากบ้าง ง่ายบ้าง ดังนี้

กายและดวงธรรมต้องใส

ดวงธรรมและกายเกี่ยวข้องกัน ถ้าดวงธรรมไม่ใส อันตรายมาก ส่งผลให้ไม่ดีทุกอย่าง กระทบไปถึงกายทันที คือ กายไม่ใสด้วย

เมื่อดวงธรรมขุ่น มัว แปลว่า อารมณ์ไม่ดีแล้ว แปลว่า อายุตนะภายในเป็นฐานรองรับอายตนะภายนอกแล้ว อายตนะภายนอกส่งมาทุกอย่าง อายตนะภายในตอบสนองทันที นั่นคือ มารเขาสร้างนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ในใจ จิต วิญญาณ ของเราทันที เพื่อให้ฐานทัพแน่นหนาขึ้น จากนั้น ผู้ต้นคิดวิชาที่อยู่ในอายตนะภายนอก เขาจะเติมวิชามาสารพัด โดยที่เราไม่รู้ว่า อายตนะภายนอกอยู่ที่ไหน การค้นอายตนะภายนอก ทำได้ยาก ความรู้ทั้งปวงที่เราเรียนมา ก็เพื่อค้นหาต้นตอแห่งอายตนะภายนอกนั่นเอง พบแล้วจะได้ทำลาย เพราะนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ของมารอยู่ที่นั่น ผู้ส่งความแก่ ความเจ็บ ความตายอยู่ที่นั่น พุดอย่างวิชาการก็ว่า ผู้เป็นต้นคิดวิชาของทุกข์และสมุทัยอยู่ที่นั่น การที่ว่าทำวิชาปราบมาร ก็คือการดับอายตนะภายนอกนั่นเอง

อายตนะภายนอกเป็นเหตุว่าง

อายตนะภายนอก อยู่รอบตัวเรา มีทั้งในมนุษย์โลก ทิพย์ พรหม อรูปพรหม และในอายตนะนิพพานอย่างหยาบ มองเห็นโดยญาณทัสสนะธรรมกาย อย่างละเอียดมองไม่เห็น เราต้องทำละเอียดให้หยาบ เพื่อให้ญาณทัสสนะธรรมกายมองเห็น และจึงกำจัดตามหลักของวิชาธรรมกาย ความรู้เหล่านี้อยู่ในปราบมาร ภาค๑

งานปราบมารยากตรงที่ตามหาอายตนะภายนอกไม่พบ แม้เราทำวิชาซ้อนสับทับทวี โดยการนำเอาานิพพานทั้งหมด ทั้งนิพพานธรรมกายและนิพพานเป็นมารวมกัน รวมรู้รวมญาณทัสสนะ รวมวิชา รวมบารมี ต่อกล้อง ต่อยุณทัสสนะ สักเท่าไร ก็ยังไม่เห็นอายตนะละเอียด ทำให้งานปราบมารล่าช้า เพราะเหตุนี้

ขอให้ท่านศึกษาและเรียนรู้ตรงประเด็นนี้

สมัยก่อน รบง่าย แต่พอมาถึงขั้นละเอียด นับวันมีแต่ยากขึ้นและยากขึ้น

ท่านอาจข้องใจ ว่าทำไมไม่ถามพระพุทธองค์

หากพระพุทธองค์ทรงบอกเราได้ ป่านนี้งานปราบมารเสร็จไปนานแล้ว เป็นเพราะเกินรู้เกินญาณทัสสนะของพระองค์นั่นเอง เพราะต่างฝ่ายต่างปิดรู้บังญาณกัน ต่างฝ่ายต่างตัดรู้ตัดญาณทัสสนะกัน ปัญหาอยู่ตรงนี้

การเดินวิชาทำของละเอียดให้หยาบนั้น มีความยากยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น

การเดินวิชาซ้อนสับทับทวี นับว่าเป็นวิชาสูงสุดที่หลวงพ่อบ้านค้นได้ หมายถึงว่า ยกพลเข้าสาดกันแล้ว ใครมีอะไรดี ก็จรรวมกันเข้า แล้วประดาหน้าเข้าหากันเป็นการวัดกำลังกัน เราจะรู้ทันทีว่า เราไม่อาจดับอายตนะละเอียดของมารได้หมด เขาก็จะเอาละเอียดที่ญาณทัสสนะของเราไปไม่ถึงมาปกครอง คราวนี้หมดหนทางแก้กันทีเดียว

เราแก้โดยอาราธนาพระองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ ให้ได้ธรรมชั้นมากขึ้น เพื่อรู้และญาณทัสสนะของเราจะได้กว้างไกลและละเอียดขึ้น ตามที่กล่าวมาแล้วว่า พระพุทธองค์ทรงมีธรรมกายโตขึ้น ตามผลงานที่ได้เสนอไปแล้ว หากจำไม่ได้ โปรดกลับไปอ่านทวนดูใหม่

เมื่อวิธีนั้นได้ผลน้อย ก็มาคิดว่า จะทำอย่างไรต่อไป เราก็ไปทูลถามต้นใหญ่และหลวงพ่อบ้านของเราว่า จะเดินวิชาอย่างไรต่อไป ไปที่ไหนก็ถูกกระหนาบกลับมา “มันเรื่องของศึกษาฯ ไปคิดเอง มาถามข้าทำไม”

เราก็กลับมาคิดวิชาใหม่ เรื่องก็มีเท่านี้

พอเราเห็นนิพพานชัดเจน ต้นใหญ่ทรงทราบ เราไม่ทันทูลถาม ทรงกล่าวทันที “เห็นอะไรไม่ดี ก็แก้ไปเลย ไม่ต้องมาถาม” เกิดมาเป็นนายการุณย์ บุญมานุช ก็ถูกกระหนาบเรื่อยไป

วันหนึ่ง ดวงเราเป็นอย่างไรไม่ทราบ ต้นใหญ่ทรงรับสั่งว่า “ถ้ามารดับไม่หมด ข้าจะให้
มาเกิดอีก” เราจะไปหาใคร เราก็ไปหาพระพุทธรองค์ ผิดหวังและผิดหวัง พระพุทธรองค์ไม่ว่า
นิพพานใด ทรงช่วยเราไม่ได้ ถ้าต้นใหญ่รับสั่งแล้ว ทุกอย่างสิ้นสุด เพราะทรงเป็นผู้ใหญ่ ทรง
ปกครองนิพพานทั้งหมด

แต่หลวงพ่อกของเรา ดีมากทีเดียว ไม่กระหนาบถึงเอาเป็นเอาตาย เพียงแต่เบา ๆ วัน
หนึ่งลูกสาวเข้าธรรมกายไปหา “ไปบอกศึกษา ให้รู้ตัวไว้ละ ถ้ามารดับไม่หมด มีหวังได้มาเที่ยว
ในมนุษย์โลกอีกแน่”

ข้าพเจ้าเป็นอย่างนี้ มีงานอย่างนี้ ภาตุธรรมท่านใช้ ถ้าถามเรื่องวิชา ทรงโกรธมากถือว่า
โง่งมไม่ค้นคว้า มักเอาแต่ถาม ความรู้มันจะแตกฉานได้อย่างไร อย่าไปบอกมัน ให้มันค้นคว้าเอา
เอง ถ้ามันปราบมารไม่หมด อย่างมาให้ข้าเห็นหน้าอีกต่อไป ส่งมันมาเกิดก็เพื่อให้มาปราบมาร ถ้า
ปราบไม่เสร็จ จะถือเป็นโทษใหญ่ จะได้เห็นดีกันคราวนี้

นี่คือ ชะตาชีวิตของข้าพเจ้า หากทำอะไรพลาดพลั้ง โปรดอภัยกันบ้าง เพราะตัวคนเดียว
แท้ ๆ ไม่มีใครช่วยเลย ละครเรื่องนี้ชื่อว่า “ข้ามาคนเดียว” จริง ๆ หาเพื่อนช่วยสักคนก็ทั้งยาก ไม่
เหมือนเพื่อนคนอื่น ที่เขารวยเขารวยเย็น บางวันนั่งน้ำตาซึมคนเดียว ลูกเมียไม่รู้ ลูกเมียก็จะเอาแต่
เงิน เราไม่มีให้เขาก็ว่า เราจะไปหาเงินก็ทำไม่ได้ เพราะจะต้องมานั่งหลับตาทำวิชา ไม่ทำวิชาเพียง
วันเดียว ต้องไปตั้งต้น ก.ไก่ กันใหม่ กว่าอารมณ์จะทรงตัว กว่าจะเห็นวิชาต้องใช้เวลาหลายวัน

เรื่องของข้าพเจ้าไปถามหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านบอกว่า ไม่ทราบเรื่องของศึกษาฯ เลย
ตอนที่หลวงพ่อกมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อไม่ทราบเรื่อง มารู้เรื่องก็ตอนที่หลวงพ่อกมรณภาพนี้เอง ว่าต้น
ใหญ่ทรงสั่งให้ศึกษาฯ ลงมาเกิด มาปราบมารแทนหลวงพ่อ **ทั้งหลวงพ่อกและข้าพเจ้า ต้นใหญ่
ทรงใช้ให้มาเกิดทั้งนั้น** มิน่าเล่า ทรงคุยเชื่องกับเรา ตามที่บรรยายมานั้น

บางครั้งต้นใหญ่ทรงอ่อนข้อให้เราเหมือนกัน วันหนึ่งเราไปขอเงินท่าน เพราะเราไม่มีเงิน
ใช้ กราบทูลว่า ที่ส่งหลวงพ่อกมาเกิด เห็นจัดอะไรให้ครบ มีทั้งนักรบ คนทำวิชาและผู้บำรุง ครั้ง
มาถึงผมมาเกิดบ้าง ไม่เห็นจัดอะไรให้เลย แล้วผมจะทำงานอย่างไร เงินของผมทุกบาทภาตุธรรม
ได้ใช้ คือ ผมซื้ออาหารขึ้นมาถวาย เงินคนอื่นพระองค์จะใช้ของเขาได้อย่างไร เราอดทนมานาน
แล้ว วันนี้เปิดใจกัน ทรงตอบว่า “ข้าขอโทษด้วย ที่ส่งศึกษาฯ ลงมากะทันหัน ไม่ทันได้เตรียมอะไร
หากล่าช้าเกรงว่าจะพลัดกับหลวงพ่อกอีก เพราะจะต้องให้ศึกษาฯ ไปต่องานจากหลวงพ่อก ถ้าข้า
จะเสียทีมารเขา รู้ไหมว่าศึกษาฯ จะมีชีวิตรอดมาได้ ข้าอาราธนาพระพุทธรเจ้าลงมาดูศึกษาฯ ไม่
ขาดระยะ”

พอรับสั่งขาดคำ เราก็หายโกรธพระองค์ และเราก็ได้ความรู้ การที่หลวงพ่อกของเรามีคน
เคารพทั่วโลก เป็นเพราะอย่างนี้เอง และการที่หลวงพ่อกมีศิษย์มาก เป็นเพราะอย่างนี้เอง หากไม่
จวนตัวจริง ๆ ก็ไม่บอกอะไรทั้งนั้น เมื่อไม่บอกเราก็ไม่รู้ ที่แปลกมากก็คือ หากต้นใหญ่และหลวงพ่อก

ไม่รับสั่ง เราจะเข้านิพพานใดไปถามอะไรต่อพระพุทธองค์ จะไม่ทรงตอบเราทั้งนั้น เราข้องใจมานานแล้ว ทำไมไม่บอกความรู้ผม เราอุตส่าห์เข้าธรรมกายไปเฝ้า แต่ถ้าหลวงพ่อกและต้นใหญ่รับสั่งแล้ว ไม่ว่านิพพานใด จะรับสั่งแก่เราตรงกันหมด แปลกแท้ ๆ

● การละสังโยชน์เป็นเพียงไม่ตอบอารมณ์ภายนอกเท่านั้น

ท่านผู้ศึกษาทราบแล้วว่า ธรรมกายใดละสังโยชน์อะไร เมื่อละสังโยชน์ได้ ส่งผลให้กายมนุษย์หมดกิเลส เมื่อละสังโยชน์ได้ ถือว่าได้มรรคผลนิพพาน นั้นหมายความว่า อายตนะภายในไม่ตอบรับอายตนะภายนอกเท่านั้น แต่กิเลสที่อยู่ในอายตนะภายนอก ยังมีอย่างสมบูรณ์ ยังมีใครไปทำอะไร เพิ่งจะมาปราบกันยุคนี้ เคยกราบทูลต่อพระองค์ว่า หลักสูตรนี้ควรเปลี่ยนได้แล้ว เพราะการมาอยู่นิพพาน หากไม่มีปัญหาใด เราก็นิโรธเป็นปกติ ถือว่าไม่มีปัญหา แต่ถ้ามีเหตุต้องรบกับมารดังเหตุการณ์ปัจจุบัน เราจะทำอะไรไม่ได้เลย มีเท่าไร มารเขาก็ดับได้หมด แล้วเราจะแก้ปัญหาอย่างไรต่อไป ทรงหนักพระทัย ยังไม่ทรงตอบอะไร แต่กราบทูลไปว่า ต่อไปนี้ใครทำวิชาปราบมารเบื้องต้นไม่ได้ ไม่อนุญาตให้เข้านิพพาน ได้แต่ทรงพระสรวล

คิดง่าย ๆ เราทำอะไรไม่ได้ ไปเข้านิพพานกับเขาทำไม เขารบกันเราทำไม่ได้ เพราะเราไม่มีความรู้ ง่ายต่อการแตกดับถ้ามารเขามากระทบ หากท่านทำวิชาปราบมารอย่างข้าพเจ้า ท่านจะรู้เห็น

การที่ถวายเป็นความเห็น มีความจำเป็นเพราะเรารับผิดชอบอยู่ คือ เราต้องทำวิชา เป็นภาระหน้าที่ของเราโดยภาวะจำยอม พุดง่าย ๆ หน้าที่ปราบมารคือ เรา เราต้องแสดงบทบาท แสดงความรู้ ต้องรับผิดชอบ หากงานปราบมารยังค้างอยู่ ธาตุธรรมท่านก็ส่งเรามาอีกอย่างแน่นอน ไม่มีใครอยากเกิดกันทั้งนั้น แต่เราต้องเกิดโดยความจำเป็น ฉะนั้น เราต้องแสดงความเห็นบ้าง เพราะอยู่ในหน้าที่ อย่างขณะนี้หลวงพ่อกเสวยพระทัยแล้ว เพราะทรงมอบงานปราบมารแก่ “ต้นปราบใหญ่” ตามที่กล่าวแล้ว “ศึกษาฯ กับต้นปราบ ทำวิชากันไปก็แล้วกัน หมดหน้าที่ของหลวงพ่อกแล้ว” หลวงพ่อกพูดคำนี้ เราน้ำตาซึมทันที หลวงพ่อกอ้างว่าหมดหน้าที่ของท่านแล้ว เป็นหน้าที่ของศึกษาฯ ที่จะต้องปราบมารต่อไป เราต้องหลั่งน้ำตา มาบังคับให้เราปราบ พอมาถึงครึ่งทางก็มาถึงตอนตัว ปล่อยให้เราบรรเลงอยู่คนเดียว นี่แหละคือ ชะตาชีวิตของข้าพเจ้า

● เรื่องบารมีคาบลูกคาบดอก

ได้ทูลถามพระพุทธองค์ไปว่า เกจิอาจารย์ที่ท่านเรียนก็มีมาตรฐานคาบลูกคาบดอก พุทธอย่างเราก็คือ บารมีคาบลูกคาบดอก จะทำอย่างไร หากไม่แก้ตอนนี้ อาจก่อให้เกิดปัญหาในภายหน้า เพราะตัวอย่างมีอยู่แล้ว เรื่องนี้ยังไม่ตัดสินใจ หากเราไม่กราบทูล ปัญหาจะมานักที่เรามาก เพราะเราเป็นคนปราบ ถึงอย่างไรก็ไม่พ้นเรา ฉะนั้น มีอะไรที่ควรแก้ก็แก้ไปเลย ปัญหาอื่นที่ยังไม่ได้พิจารณา ยังมีอีกมาก ใคร ๆ ไม่เดือดร้อน แต่ข้าพเจ้าเดือดร้อน เพราะจะต้องพิจารณาไปทุกเรื่อง **พวกเรากันเองก็โปรดระวัง เพราะธาตุธรรมมันกลายได้ เหมือนมะม่วงก่อนนี้หวานมัน ต่อมาเปรี้ยว ต้องไค่น้ำทิ้ง**

เคยปรารภกับพวกเรา **อยากสร้างบารมี ก็ต้องดูนโยบายของธาตุธรรม เราทำสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ เราก็ได้บารมีงาม** สร้างกุญแจเป็นกิโลเมตร หาพระอยู่ไม่ได้ มีเงินร้อยล้าน แต่ไม่มีกิจการจรโลงพระศาสนา อย่างนี้จะไปเอาบารมีจากใคร ข้าพเจ้าคนหนึ่งไม่ให้แก่ ๆ ทุ่มไปเป็นล้าน ๆ แต่ไม่ใช้ปัญญาใคร่ครวญ แถมยังบอกอีกว่า อาจารย์ของเขาแน่มาก กระดุกเป็นแก้ว มารมันทำได้ทั้งนั้น เพียงแต่เขาไม่ขวาง กระดุกก็จะขาว เพื่อให้เราหลง เขาไม่แน่วจริง เขาทำให้เราแก่ เจ็บ ตาย ไม่ได้ จะดูอะไร ชี้ควายกองเดียวในบึงยาว คนยังฮือกันไปตักกินจนแห้ง ฮือฮาว่ากินแล้วหายโรค เราก็ไปตักกินกัน บางโรคหาย เราก็ศึกษาว่า ทำไมโรคหายได้ ยาเขียวคือพืช ๕ ชนิด นำมาตำแล้วทำเป็นก้อน กินแล้วโรคหายได้หลายอย่าง ชี้ควายนั่นมีแต่หญ้า คงจะมีพืชหลายอย่าง เทียบเท่ายาเขียวเหมือนกัน เรื่องก็เท่านี้เอง ฮือฮากันจากจังหวัดนี้ไปจังหวัดนั้น บึงน้อยนั้น ไม่กี่วันก็แห้งขอด เพราะพวกเราชนกันมาเป็นคันรถ

ฉะนั้น ขอกำชับว่า ใครจะดัง ใครจะรวย อย่าพึ่งฮือฮา ให้ตรวจความรู้ทางปฏิบัติการทันที ว่าความรู้นั้นมีแนวปฏิบัติอย่างหลวงพ่อดปากน้ำสอนหรือเปล่า ถ้าไม่ใช่ก็อย่าเสียเวลาไปสนใจเลย หากเป็นแนวของหลวงพ่อด ก็ต้องดูต่อไปว่า ฝึกอะไรได้แค่ไหน ไม่ใช่ข้างนอกบอกแนวของหลวงพ่อด เอาเข้าจริงเป็นอย่างอื่น เคยพบศิษย์ของหลวงพ่อดที่เลื่อนเป็นใหญ่เป็นโตแล้ว แต่ก่อนเรียนสัณหาอะระหัง ต่อมาเรียน “หนอ” อย่างนี้ก็เรียบร้อย ธาตุธรรมเปลี่ยนจากสัณหาปฏิรูปเป็นอย่างอื่นไปแล้ว ไม่ต้องพูดอะไรกันมาก ปรากฏว่ามีศิษย์ขึ้น ทำอะไร ชลังไปหมด ศักดิ์สิทธิ์ไปหมด มารมันให้ผล ต้องการให้เราหลงวิชา เขาทำได้ทั้งนั้น ดีแต่เราเป็นวิชาขั้นสูง พอเห็นเข้าเราก็ตราบ ข้างนอกเป็นพระข้างในเป็นมาร พวกเราก็ไปทำบุญกัน ด้วยไม่ทราบ นี่คือนิเวศนาของมาร เขา โดยเอาเราเป็นหุ่นให้เราเชิด โดยที่เราไม่รู้ เราต้องการเงิน ต้องการดัง ต้องการศิษย์ เขาก็ให้ตามที่เรากำลังต้องการ พอเราตาย เราจึงทราบว่าพระพุทธองค์ไม่ได้ให้บารมี มีแต่จะทำโทษฐานที่เป็นหุ่นให้มารเชิด เป็นอย่างนี้กันมากแล้ว

วิชาสับกาย

เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้กายใส ให้ดวงธรรมใส เหมือนการเดินทาง การเดินทางมีข้อเสียคือ ล่าช้า ข้าพเจ้าไม่ชอบ เพราะมันช้าไม่ทันการณ์

การสับกาย คือ เอากายเล็กไปสับกายใหญ่ ตั้งแต่กายมนุษย์ถึงธรรมกายพระอรหันต์ ละเอียด เกา ชุด ขึ้น ตอน ภาค ปิด ในเกา ในชุด ฯลฯ

ส่วนประกอบของกาย เอาสับด้วย คือ ธาตุ

ส่วนของใจ เอาสับด้วย คือ ใจ จิต วิญญาณ

ส่วนของนิโรธ คือ หยุตน์

อาวุธ เอาสับด้วย ดวงมรรค แก๊ส กรด ไอ อัลสึธาตุ เป็นดวงมีหน้าที่กัด เซาะ กิน ละลาย ย่อย แยก ดับ ตัด ฯลฯ

แวน กล้อง ญาณทัสสนะ ต้องสับด้วย

ใจที่ละเอียด เกิดอีกดวงหนึ่ง เรียกว่า จิตหรือแวน

จิตที่ละเอียด เกิดอีกดวงหนึ่ง เรียกว่า วิญญาณหรือกล้อง

ญาณทัสสนะ คือ เห็น จำ คิด รู้ ที่ละเอียด ทำหน้าที่เห็น คือ มองเห็น เมื่อเห็นแล้วก็จำ ได้หมายรู้ เมื่อจำแล้วก็คิดคือ ความคิดความนึก และเมื่อคิดแล้วก็รู้ว่าอะไร นี่เป็นอะไร คืออะไร

จำหลักวิชาไว้ว่า เมื่อดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ รวมกันเป็นจุดแล้ว เรียกว่า ใจหนึ่ง และเกิดกายขึ้น ๑ กาย เสมอไป นี่คือหลักวิชา ถ้าใจหายบ กายก็หายบ ใจใส กายก็ใส ใจละเอียด กายก็ละเอียด นี่คือ ความรู้ที่หลวงพ่อบ้านสอน

ใจที่ตรัสรู้ต่างกับใจที่ไม่ตรัสรู้ ใจที่ตรัสรู้มีความใสมาก มากแค่ไหน เห็นธรรม ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นเมื่อไร ดวงเห็น จำ คิด รู้ จะใหญ่ขึ้นและใสยิ่งขึ้น ใจที่ไม่ตรัสรู้ ดวงจะไม่ใส เอาหลักแค่นี้ ก่อน ละเอียดนัก มันจะดูว่ายาก

จะเดินวิชาธรรมกายสูตรไหน บทใด ก็ทำเถิด หากตรัสรู้ขึ้นมา ไม่ว่ามากหรือน้อย จะเห็น อีกดวงหนึ่ง คือ ดวงจิต หรือที่เราเรียกว่า แวนแก้ว จิตนี้เองตรัสรู้ขึ้นมา เกิดอีกดวงหนึ่งเรียกว่า วิญญาณ หรือ กล้องแก้ว

จิตและวิญญาณนี้ ทำหน้าที่ให้ความเห็นกระจ่างชัด

คือ เมื่อเอาใจนิ่งลงไปที่ดวงแวนและดวงกล้อง จะเกิดญาณทัสสนะทันที คือ ใจเห็นได้ กระจ่างชัดยิ่งขึ้น

นี่คือวิธีต่อแวน ต่อก้อง สองญาณทัสสนะ

กระทำที่ไหน กระทำที่หยุด ที่นิ่ง ที่แน่น พูดอย่างวิชาธรรมกายก็คือ กระทำที่นิโรธ

การสับกายก็คือ การเอามาสับกัน จากกายหยาบไปหากายละเอียด ถามว่าจะเอาอะไร
สับกัน

อย่างน้อยต้องสับให้ได้ ๓ อย่าง คือ กาย ใจ นิโรธ เรียกว่า ครึ่งยศ หากจะสับให้เต็มยศ
ก็ว่าให้ครบเครื่อง ดวงเทพ มรรค แก๊ส กรด ไอ อัสนีธาตุ เครื่อง บุญ บารมี วัศมี ฯลฯ

ผลของการสับกาย คือ **ให้กายละเอียดมีกำลัง เพราะกายหยาบขึ้นไปช่วย ช่วยให้เห็นกระจ่างขึ้น**

วิชาซ้อนกาย

คือ การเอากายละเอียดมาซ้อนเข้ากายหยาบ เช่น เอาธรรมกายพระอรหันต์มาซ้อน
ธรรมกายพระอนาคามี เป็นต้น ให้ทำจากกายละเอียดมาหากายหยาบ เช่น พัดมาหาภาค ภาคมา
หาตอน ตอนมาหาชั้น ชั้นมาหาชุด ชุดมาหาเถา เถามาหาพระอรหันต์ละเอียด เรื่อยมาถึงกาย
มนุษย์

เอาอะไรมาซ้อนบ้าง ก็เหมือนกับสับกาย ผลของวิชาซ้อนกายคือ ให้เกิดความใสนั่นเอง

วิชาซ้อนสับทับทวิ

ก็คือ เอากายละเอียดของกายหลัก มาทำวิชาให้หมด เช่น กายมนุษย์ ก็เอา เถา ชุด ชั้น
ตอน ภาค พัด ขอกายมนุษย์มารวมกันให้หมด พูดอีกอย่างก็คือ เอากายหยาบ ละเอียดของ ๑๘
กาย มาทำวิชาให้หมด

คือลำดับแรก สับ

ลำดับสอง ซ้อน

ลำดับสาม ทับทวิ

ผลของวิชาซ้อนสับทับทวิ ก็คือ **ให้มีกำลัง ให้เกิดความใส ให้รู้ญาณทันกัน**

วิชาทั้ง ๓ ดีกว่าเดินฌานสมาบัติ สรุปลแล้ว วิชาซ้อนสับทับทวิก็คือ เดินฌานอย่าง
ละเอียดนั่นเอง

การเดินวิชาต้องยึดหลักอนุโลมปฏิโลม คือ เดินหน้าและถอยหลัง ยิ่งมากยิ่งดี อย่าจำกัด
ว่า ๗ เที้ยว อย่างที่ตำราเขาว่า ยิ่งมากเที้ยวยิ่งดี ความขุ่น ความมัว จะได้หมดไป ขุ่นมัว นั่นคือ
กิเลสนั่นเอง

การบรรดลละเลียด ใช่วิชาซ้อนสับทับทวิรบกัณ

ท่านใหเอนิพพานธรรมกายทั้งหมด และนิพพานเป็นทั้งปวง มารวมกันให้เป็น ๑ กาย แล้วก็รบ คือ เณินวิชารบ หากท่านทำไม่ได้ หลวงพ่อวัดปากน้ำจะตำหนิอย่างแรง

ไม่กลัวหลวงพ่อกว่าหรือ ถ้ากลัว ต้องทำให้ได้

จะยากอะไร ก็เอนิพพานธรรมกายรวมกันก่อน ทำวิชาซ้อนกายสับกาย แล้วก็มาซ้อน สับทับทวิ ไม่ถึงอึดใจ ก็สามารถรวมเป็นกายเดียวแล้ว แล้วนำ ๑ กายนี้เข้านิพพานเป็น คำนวณให้ เร็ว ให้สุดอดีต สุดปัจจุบัน และสุดอนาคต รวมเป็น ๑ กาย แล้วเอากายนิพพานธรรมกายซ้อนเข้า จากนั้นเณินวิชาซ้อนสับทับทวิ

พอซ้อนดีแล้ว สับดีแล้ว ทับทวิดีแล้ว จากนั้นก็เริ่มเณินวิชารบ

เราจะทราบทันทีว่า กำลังของฝ่ายเรามีแค่ไหน ญาณมีแค่ไหน อย่าลืมนะเราเณินวิชา อย่างนี้ มารเขาก็เอาอย่างเรา เขาเณินวิชาอย่างเราแล้วก็มาปะทะกัน นี่คือ ย่อ ๆ เดียวก็รู้ว่าใครแพ้ ใครชนะ

ที่กล่าวนีคือ หยาบ ๆ และย่อ ๆ พอเข้าใจเท่านั้น

รบจริง ๆ ต้องทำกายเป็นว่างทั้งหมด พุทธภาษาวิชารธรรมกายก็คือ ทำเป็นเหตุว่าง ๑๙ อย่าง ตามที่หลวงพ่อกันสอน ใครสามารถทำว่างของฝ่ายตรงข้ามให้หยาบได้ ฝ่ายหยาบจะถูก ดับ เพราะเมื่อหยาบก็เห็นตัวตน เห็นนิพพาน ภพ ๓ โลกันต์ เราก็เข้าทำลาย มีเท่าไรก็ไม่เหลือ เรา ดับได้หมด กายมนุษย์ของเราสำคัญมาก คือมารมาเท่าไร ทำให้กายมนุษย์แตกดับไม่ได้ กาย ละเลียดมีเท่าไร ก็ไม่เหลือเขาดับได้หมด กายมนุษย์ คือ กายกิเลสของเรา เป็นกายปรกการ ใ้กายละเลียดอื่นหลบภัย เราชนะเขาตรงกายมนุษย์นี้เอง เหตุที่เรามาเกิดก็เพื่อให้มีกาย มนุษย์ มีไว้เพื่อสู้กับมาร กายอื่นสู้เขาไม่ได้

กล่าวถึงสมัยที่ข้าพเจ้ายังรบอยู่ในชั้นหยาบ คือ ออกติดตามพระพุทธรองค์ ว่ามารเอา พระองค์ไปซ่อนไว้ที่ไหน ทำอยู่หลายปีกว่าจะรวมได้ครบ ที่ถูกเขาดับต้องนำมาแก้ไขให้ทรงพื้น พอ เราไปถึงพระองค์ มารมันมาทันมีดฟันมาฟัน ล้วนแต่กายดำทั้งนั้น ไม่รู้ว่ามาจากไหนมาช่วยกัน แลบ ลั่น ย่อย แยก ดับ ละลาย เพื่อให้ข้าพเจ้าตาย ปืนใหญ่ที่ว่าเสียงดังนั้น เสียงมารระเบิดดังยิ่ง กว่าหลายเท่า

ถูกรุมมาก ๆ อย่างนี้ ทำท่าจะตายมาหลายครั้ง ความจำเลือนทันที วิชาจำได้แบบได้ หน้าลืมหหลัง จำได้ไม่ครบ ลำดับวิชาไม่ถูก วิชาเราจะช้าลง ๆ พร้อมกันนั้นหัวใจเราก็อ่อน ๆ ทำท่า จะขาดใจ กระสับกระส่าย จะอาเจียร คลื่นไส้ ใจหยุดหิด แล้วหัวใจก็หยุดเต้นไปเฉย ๆ ขณะที่ใจ ไม่เต้นนั้น ใจประหวัดถึงลูกเมีย ใครจะเลี้ยงลูกเมียเรา แล้วใจก็กลับเต้นขึ้นมาอีก เต้นขึ้นมาได้ อย่างไรก็ไม่ทราบ เราเก่งอยู่เรื่องหนึ่ง คือ ตายเป็นตาย ท่องวิชาไม่เลิก สติอยู่กับวิชา ท่องวิชาไม่

เล็ก ท่องส่งเดชไป ผิด ๆ ถูก ๆ พอท่องได้ถูกขึ้น วิชาของเราเร็วขึ้นเป็นอัตโนมัติ แข็งใจดับมารจนหมดสิ้น ไม่เหลือเลย ทันใดนั้นเอง ได้ยินเสียงพระพุทธรูปองค์ทรงดีพระทัย เฮฮาเหมือนที่เราเห็นวันขึ้นปีใหม่ทีเดียว เราก็ฟังว่าทรงดีพระทัยอะไร ทันใดนั้น ภาตุธรรมท่านก็ประกาศว่าเราชนะ ก็คือหลวงพ่อบุญนั้นเอง ถ้าไม่ชนะก็ไม่ประกาศ จากนั้นทุกนิพพานคำนวณดวงบารมีให้เรา นี่คือการบรรยายภาตการครั้งนั้น

อีกบรรยายภาตหนึ่ง ไม่ทราบเป็นเพราะอะไร ก่อนที่จะดับมารก็ให้อิโวาทไป **“ขึ้นชื่อว่ามารแล้ว ต้องถูกเราดับทั้งหมด ไม่ว่าหยาบ ไม่ว่าละเอียด เราต้องดับได้ทั้งหมด มีมารหน้าไหนที่ชนะเราบ้าง ไม่มีมารหน้าไหนชนะเราได้เลย ตรีกาพ หยกชมพู”** พูดไปในว่าง ๆ นั้นแหละ หลวงพ่อท่านหัวเราะ ศึกษาฯ นี่มันแปลก ก่อนมันจะดับมาร เขามีการให้อิโวาทกันด้วยหรือ ก็กราบทูลหลวงพ่อบุญว่าเป็นชั้นเชิงจะให้มารมันกลัว หลวงพ่อหัวเราะ

มีอยู่คราวหนึ่ง ถ้าหลวงพ่อบุญมีไม้ คงฟาดศีรษะเราแน่เลย พบมารแล้ว มัวไปดูหน้าตามัน เพราะเราอยากดูหน้าของเขา เราไม่ทันดับ แล้วมันก็หนีไปได้ หลวงพ่อโกรธมาก **“จะมัวไปดูทำไม มันหนีไปแล้ว แล้วอีกปีจึงจะตามมันพบ ไม่เคยเห็นมารหรือ”** เราแทบจะแทรกแผ่นดินหนี อยากฆ่าตัวเอง ทำให้หลวงพ่อบุญผิดหวัง ที่ดับไธ่ตัวนั้นไม่ทัน พอออกจากนิโรธ สูบบุญหรืออะไรเรื่อยเลย นึกถึงคำที่หลวงพ่อบุญท่านว่า หลวงพ่อบุญท่านคุมเราอยู่ คอยระวังไม่ให้เราเพเลียงพลั่ว ท่านเหนื่อยพอกับเราทีเดียว แต่ท่านไม่รบ ท่านให้เรารบ พูดให้สนุก ก็คือ หลวงพ่อบุญเป็นลูกพี่เรา เรารบแต่ลูกพี่นั่งดู อย่าแพ้มาก็แล้วกัน ถ้าแพ้ก็จะซ้ำ นั่นเอง

นึกถึงความเป็นนักเลงของเขาเหมือนกัน บางรายตัวละครของเขาหมดแล้ว เหลืออยู่ก็คือต้นวิชาของเขา เมื่อบิรารของเขาถูกดับหมดแล้ว เขาไม่หนี เขาออกมาพบกับเราตัวต่อตัว แบบใครดีใครอยู่ พอเราชนะมาได้ หลวงพ่อบุญดีพระทัย มีเงินก็ฟ้าครอบ หลวงพ่อบุญให้เราหมดก็แล้วกัน **“ศึกษาฯ นี่มันผิดตำรา มันเก่งกว่าอาจารย์”** ให้อาหมอมตลอดเวลา

การรบชนะละเอียด คือ รบกับความว่าง ยากเหลือเกิน คือ เรารบกับความไม่เห็น มันว่างไปหมด จะต้องคำนวณวิชาจนกว่าว่างนั้นหยาบ ซึ่งทำยากจริง ๆ เมื่อหยาบแล้ว ก็เหมือนบ้านเมืองของเรานี้เห็นตัวตนทันที วิชาธรรมกายเรียกว่า นิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ ตัวตนของเขาอยู่ในนั้น เราต้องดับทั้งหมด อย่าให้รอดไม่ได้แม้แต่หนึ่งเดียว หากรอดไปได้แม้หนึ่งเดียวนั้น ร้ายนักทีเดียว ร้ายอย่างไร เขาจะกลับไปทำธาตุธรรมของเขามาสู้เราใหม่ คือ เขาไปพิสดารมาใหม่ ไปหาต้นของเขา เขาซ่อนต้นของเขาไว้ เราค้นไม่พบ เมื่อเสร็จวิชาของเขาแล้ว เขาจะซ่อนตัวไว้ก่อนต่อเมื่อเราทำวิชาละเอียดไปถึง เขาจะออกมาสู้กับเราใหม่ คราวนี้เราดับเขายากแล้ว เพราะวิชาเดิมที่เราใช้นั้น ไม่พอเสียแล้ว ต้องใช้วิชาสูงขึ้นไปอีก จึงจะดับกันได้

วิชาตั้งธาตุประกอบธรรม

เป็นวิชาสูงสุดที่หลวงพ่อสอน เนื้อหาของวิชาก็คือ ท่านจะเดินวิชาอย่างไรก็ทำไปเกิด ต่อเมื่อสุดเหตุปกครองแล้ว ท่านให้นำเหตุละเอียดเหล่านั้นมาทำให้สะอาด เมื่อสะอาดดีแล้ว ให้ตั้ง **ปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา** ขึ้น

นั่งลงไปกลางดวงปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา เกิดธรรมกายโคตรภู พระโสดา พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหัตต์ ทั้งหายาบและละเอียด จากนั้น นั่งไปที่ศูนย์กลางกายพระอรหัตต์ละเอียด อธิษฐานให้พระองค์ตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า ธรรมกายของพระองค์จะโตกว่า ๒๐ วาทันที

หากธรรมกายโตถึง ๔๐ วา หรือโตกว่านั้น บ่งถึงว่าเราทำเหตุสะอาดจริง หากธรรมกายยังไม่โต แปลว่า การเดินวิชาทำเหตุให้สะอาดนั้น ยังสะอาดไม่จริง

จากนั้น ก็เดินวิชาต่อแว่น ต่อกล้อง ต่อญาณทัสสนะ รอบต่อไปอีก ไม่มีที่สิ้นสุด

ตามที่กล่าวนี้ คือ เนื้อวิชาย่อ ๆ อยากกล่าววิชาให้ละเอียด เกรงว่าจะยากไป หากท่านทำได้ถึงขั้นนี้ มีความประสงค์จะเดินวิชาพลิกแพลงขึ้น ถ้ามั่วพเจ้าได้ ติดต่อกันได้ ความจริงหากอ่านหนังสือปราบมารเล่มแรก เล่มนั้นเป็นเนื้อวิชาล้วน พอข้าพเจ้ากล่าวถึงหัวข้อวิชา ท่านจะเข้าใจทันที

มาพูดถึงเรื่องการทำให้สะอาด หลวงพ่อบอกท่านสอนให้เดินสมาบัติ คือ ให้แยกเหตุที่เดินวิชาไปแล้วนั้น ออกเป็น ๒ ส่วน **ส่วนหนึ่งคือธาตุ** ก็คือธาตุ ๖ นั้นเอง **อีกส่วนเป็นธรรม** ท่านให้ตั้งดวงกลืน ๑๐ ที่เหตุของธาตุ ๖ นั้น แล้วธรรมกายของเราเดินสมาบัติจนกว่าเหตุของธาตุจะใส ส่วนเหตุของธรรมนั้น ยังทำอะไรไม่ได้ เพราะยังไม่สะอาดจริง ยังตั้งดวงปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา ไม่ได้ ให้กำหนดส่วนที่เป็นธรรมนั้นขึ้นเป็นดวงใส ธรรมกายของเราเดินสมาบัติที่ศูนย์กลางกำเนิดของดวงใสนั้นก่อน ต่อเมื่อดวงใสสะอาดแล้วให้นำดวงเหตุของธาตุซ้อนเหตุของธรรมเข้า ก็จะเป็นดวงใส ๒ ดวงซ้อนกัน นั่งลงไปที่กำเนิดของดวงใสทั้ง ๒ นั้น หยุดถูกส่วนเข้าเกิดดวงปฐมมรรค นั่งลงไปที่ดวงปฐมมรรคนั้น เกิดอีกดวงใสหนึ่งคือ ดวงมรรคจิต นั่งลงไปที่ดวงมรรคจิต เกิดดวงใสอีกดวงหนึ่งคือ ดวงมรรคปัญญา นั่งลงไปที่ดวงมรรคปัญญานั้น เกิดธรรมกายโคตรภู พระโสดา ... พระอรหัตต์ละเอียด นั่งลงไปที่ดวงธรรมของพระอรหัตต์ละเอียด อธิษฐานให้พระองค์ตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า คอยดูธรรมกายของสัพพัญญูพุทธเจ้า ถ้าธรรมกายโต หน้าตัก ๒๐ วา แปลว่าใช้ไม่ได้ ให้ทำใหม่ หากหน้าตัก ๔๐ วา ๖๐ วา หรือโตกว่านั้น จึงจะใช้ได้ โดยหลักการแล้ว ธาตุธรรมที่เราประกอบขึ้นใหม่ จะมีหน้าตักไม่เล็กกว่าที่เราเดินวิชานี้ นี่เป็นหลักตายตัว หากหน้าตักเล็กเพียง ๒๐ วา แปลว่า ยังไม่ตรัสรู้

ตามที่กล่าวนี้คือ ความรู้ของหลวงพ่อบอกว่าด้วยเรื่องตั้งธาตุประกอบธรรม

ข้าพเจ้าไม่ชอบ เพราะเดินสมาบัติล่าช้า ไม่ทันใจ ท่านจะเดินวิชาอย่างไรก็ทำเกิด ขอบให้
ใสก็แล้วกัน ก่อนที่จะให้เหตุที่เราบชนะไปนั้นเกิดธรรมขึ้น เราต้องทำให้สะอาดเสียก่อน นี่เป็น
หลัก

ข้าพเจ้าใช้วิธี ใช้ขำยญาณทัสสนะรวมเหตุที่รบไปถึงแล้ว กำลังถึงอยู่ และที่จะถึงต่อไป
มารวมกันเป็น ๑ กำหนดศูนย์ของเหตุได้แล้ว พิสตารธรรมกาย แลบ ลั่น ย่อย แยก ดับ ละลาย
เหตุนั้นไปจนสุดหยาบสุดละเอียด เมื่อเกิดความใสแล้ว นำความใสนั้นมาตั้งเข้า นิ่งลงไปทีศูนย์
กำเนิดแห่งดวงใสนั้น พิสตารธรรมกายเข้าไปในศูนย์นั้น แล้วแยกเป็นธาตุ ๖ พิสตารไปในธาตุ ๖
นั้น จนกว่าจะใส พอใสดีแล้ว ก็ตั้งธาตุประกอบธรรม ตามที่กล่าวนั้น วิธีนี้คือวิธีเกียจคร้าน **การ
ตรัสรู้นั้นจะต้องรบทุกข์และสมุทัยเสียก่อน เมื่อชนะแล้วจึงอาราธนาให้ตรัสรู้เป็น
สัมพัญญ** วิธีนี้ดีกว่าวิธีแรก วิธีใดทำอย่างไร เราต้องเรียนไว้ แล้วเปรียบเทียบว่า วิธีใดดีที่สุด วันนี้
ทำอย่างนี้ วันต่อไปต้องคิดใหม่

การทำพระของขวัญของหลวงพ่อกำลังเรียนว่าสมัยหลวงพ่อนั้น หลวงพ่อดำนวนไปถึง
ไหน หากเราเพียงไปถึงจุดหมายที่หลวงพ่อดำนวน ก็แปลว่า พระของเราศักดิ์สิทธิ์เท่ารุ่นของหลวง
พ่อก่อนนั้น เราต้องทำให้เลยวิชาหลวงพ่อก่อนแล้ว จะทำแค่ความรู้ของหลวงพ่อก็ไม่ได้ ต้องให้ยิ่งกว่า
รุ่นของหลวงพ่อก่อน เพราะเราปราบมารได้มากแล้ว

ความรู้ทั้งปวง จะมาแจ้งกันในตอนทำวิชาปราบมารนี้เอง ฉะนั้น ท่านใดทำวิชาปราบ
มารไม่ได้ เราไม่มีคะแนนให้ ไม่มีคะแนนเห็นให้เลย แปลว่า เรายังไม่เป็นอะไรเลย เราไม่มี
ความสามารถอะไรเลย เพียงแต่ว่า เพิ่งตั้งตัวเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ตีใจกับท่าน ข้าพเจ้าไม่อนุโมทนา
เพราะยังเป็นเหยื่อของมารเขาอยู่ ถึงเราจะละสังโยชนได้ ได้เข้านิพพานในชาตินี้ก็จริง โปรด
เข้าใจไว้เถิดว่า นั่นคืออาหารอันโอชะของมาร มารเขาย่อมระบอบเรา เหมือนเสือที่หมาย
ตัวมาลาย อย่างที่เราเห็นในโทรทัศน์นั้น

ท่านที่ยังไม่เป็นธรรมกาย แล้วเรายกย่องว่าเป็นพระอรหันต์ เราเข้าใจไม่ถูกต้อง
แต่เราเอาใจช่วยท่าน อยากให้ท่านเป็นพระอรหันต์ อย่างนี้เราทำได้ เพียงแต่อินทรีย์ของท่านสงบ
ระงับ เราก็กยกย่องกันแล้ว เพียงแต่ท่านมีญาณในยามที่ใจสงบ คาดการณ์อะไรได้ถูกบ้าง เพียง
เท่านั้น เราก็ฮือฮาว่าท่านเป็นพระอรหันต์เสียแล้ว **การจะเป็นพระอรหันต์นั้น จะต้องเป็น
ธรรมกาย ใจจิตวิญญานยึดมั่นอยู่กับธรรมกาย เอาธรรมกายเป็นตัวเราแทนกายมนุษย์
พูดอย่างคำพระก็ว่า ต้องละสังโยชนได้ เพราะการอยู่ในนิพพานนั้น ใช้ธรรมกายแทนกาย
มนุษย์ ยังไม่มีหลักฐานว่า ท่านเป็นธรรมกาย แม้ฝึกภาวนาก็ไม่มีหลักฐานว่าตั้งใจไว้ที่
ศูนย์กลางกาย การเชื่อว่าเป็นพระอรหันต์จึงฟังไม่ได้ แต่ว่ากายวาจาใจสงบระงับมากแล้ว
มีกิเลสน้อยแล้ว เราก็ก็กทักกันว่าเป็นพระอรหันต์ แปลว่า ความเชื่อของเราผิดพลาด ใน
เรื่องนี้ข้าพเจ้าสนใจมาก พอทราบว่าใครเป็นพระอรหันต์ ให้ความสนใจทันที ใครมีประวัติว่าออก**

บวชแล้วเกิดแผ่นดินไหว ข้าพเจ้าจำทันที ผู้มีอิทธิฤทธิ์ทั้งปวง ข้าพเจ้าสนใจทันที สักวันหนึ่งเราจะต้องมีความรู้ได้ตรวจสอบ ความคิดนี้อยู่ในความทรงจำ แต่ครั้งเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้น แล้วในที่สุดเราก็ได้ตรวจสอบจริง ๆ

ในที่สุด ความจริงก็คือความจริง และความเหลวไหลก็คือความเหลวไหล เมื่อข้าพเจ้ามาทำวิชาปราบมารอันเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง เราได้มีส่วนรู้เห็นนิพพาน ได้รู้เห็นพระพุทธรูป ได้รู้เห็นทิพย์ พรหม อรูปพรหม เพราะมีความจำเป็นจะต้องเดินวิชาไปถึง เนื่องจากเป็นเขตปกครองเป็นอำนาจปกครองที่เราจะต้องไปดับธรรมภาคมาร ยังไม่เห็นใครได้มรรคผลนิพพานตามคำลือที่เราเคยได้ยิน อย่างมากก็ไปพักอยู่สวรรค์ชั้น ๔ ซึ่งมีไม่เท่าไรเลย แต่ที่มากที่สุดคือ พักอยู่สวรรค์ชั้น ๒ และไม่ว่าใคร ๆ ทั้งหมด ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ไม่ว่าจะอยู่ภพใด ยกเว้นมนุษย์โลก จะต้องรู้จักข้าพเจ้าทั้งหมด เพราะเราเป็นผู้ปราบมารให้

โดยเฉพาะนิพพานจะต้องคุ้นเคยเป็นพิเศษ เหตุมาจากวิชาปราบมาร **ทุกลมหายใจของข้าพเจ้าสัมผัสอยู่กับพระพุทธรูป ก็เพราะวิชาปราบมารเป็นเหตุสำคัญ** ไม่รู้ก็ต้องรู้ ไม่เห็นก็ต้องเห็น ไม่ได้ก็ต้องได้ มันเป็นการบังคับสำหรับข้าพเจ้าที่จะต้องเป็นอย่างนั้น นี่คือ วิชาปราบมารที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบอยู่

ดังนั้น ใครเก่ง ใครไม่เก่ง ใครแท้ ใครไม่แท้ ใครลอก ใครปลอม ข้าพเจ้าผู้หนึ่งที่มีส่วนตัดสินใจเรื่องนี้ นี่คือนิพพานการปราบมารของข้าพเจ้า นี่คือน้ำที่ของข้าพเจ้า ดังนั้น การพูดว่าคนนั้นเป็นพระอรหันต์ คนนี้เป็นพระอรหันต์ ขอให้เลิกเสียที่เกิด ข้าพเจ้ารำคาญมานานแล้ว

ท่านอยากทราบเรื่องปราบมาร ไม่ยากเลย เพียงแต่ท่านเป็นธรรมกาย เข้าธรรมกายไปถามนิพพานท่านดู พระองค์ก็จะบอกท่านได้ ไม่ใช่เรื่องยากอะไร ข้าพเจ้ามีความปรารถนาอยากให้ทุกท่านเป็นวิชาปราบมารกันถ้วนทั่ว ถึงกับลงทุนพิมพ์หนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” แจกฟรี ราคาเล่มละ ๒๕ บาท แจกฟรีและฟรีทุกอย่าง ก็เพื่อให้ท่านผู้มีบุญท่านนั้น ได้แบ่งเบาภาระหน้าที่ของข้าพเจ้า บัดนี้ เวลาล่วงเลยมาแล้วหลายปี ไม่ปรากฏว่ามีผู้มีบุญท่านใดขอหนังสือเล่มนั้น นี่คือนิพพานที่เราสนใจอยู่ ได้ยินแต่ว่า หนังสือเล่มปราบมารยากเกินไป อ่านไม่รู้เรื่อง เป็นวิชาการเกินไป ได้ยินแต่อย่างนี้ ก็เมื่อข้อมูลออกมาอย่างนี้ ย่อมแปลว่า แห้งแล้งนักปราชญ์แล้วหรือ เราจะไปอาราธนาใครมาเกิด เพื่อให้เรียนวิชาปราบมารกันไป เราเคยเห็นคนเก่งในหลายลักษณะและหลายรูปแบบ เราเห็นกันมาแล้วทั้งนั้น โทษคนไปเอาข่าวมาให้เราดูกันทั่วแล้ว แต่เรายังไม่เคยเห็นคนเก่งปราบมาร ขอให้มีความปราบมารอีกสักคนเถิด ไม่ต้องมากขอคนเดียว ขอให้เราได้โชคดี ขอให้เราได้พบคนเก่งคนนั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ก็ขอให้เราได้มีบุญพบเขาผู้นั้น ถึงท่านเป็นฆราวาส ข้าพเจ้าก็เคารพ หรือท่านเป็นนักบวชข้าพเจ้าก็ยินดี ไม่ว่าท่านจะเป็นอะไรมาจากไหน เป็นวิชาปราบมารแล้ว ข้าพเจ้ายินดีทั้งนั้น เขาผู้นั้นคือคนที่ธาตุธรรมท่านปรารถนา เขาคือผู้ยิ่งใหญ่ เขาคือเทพเจ้าแห่งดวงใจ อย่างน้อยข้าพเจ้าก็มีเพื่อนร่วมโลก ที่มาร่วมเป็นร่วมตายในงาน

ปราบมาร ช่วยแบ่งเบาภาระของธาตุธรรม มาช่วยกันคิดอ่าน ทำงานปราบมารให้ลุล่วง นี่คือการมณเฑียรที่พิมพ์หนังสือปราบมารแจกฟรี

เราทราบทั่วกันแล้วว่า ความร่ำรวย ๑ ความมียศศักดิ์ ๑ และความมีอำนาจ ๑ ไม่ทำให้มารดับไปได้ **มารจะดับได้ก็เพราะวิชาธรรมกายขั้นสูงเท่านั้น** บัดนี้ความรู้ที่หลวงพ่อสอนเราไว้ ไม่พอใช้ในการเดินวิชาเสียแล้ว เราจะต้องพัฒนาความรู้วิชาธรรมกายกันใหม่ เพราะมารเขาพัฒนาความรู้หลบซ่อน เราตามไม่พบเหตุ เป็นเรื่องหนักใจมาก คนหนักใจคือข้าพเจ้า คนอื่นเขาไม่หนัก เพราะเขามีเงินมีใช้ มีชื่อเสียง มีมนุษย์สมบัติพร้อมแล้ว เขาไม่เคยนึกถึงข้าพเจ้าเลยว่า ข้าพเจ้าทำงานสำคัญอะไร ธาตุธรรมได้รู้วาระใจของข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าคิดน้อยใจอะไร ถึงกับครวญหนึ่งรับสั่งว่า **“เป็นหนี้ศึกษา กันทั้งหมด”** ก็ไม่ทราบวาทรงหมายถึงอะไร มีความหมายอย่างไร ข้าพเจ้ามีหน้าที่ปราบ ก็ปราบกันไป ไม่ว่าวันเวลาจะล่วงเลยไปแค่ไหน เราก็ปราบกันไป คิดวิชากันไป

แต่มีบางท่านที่รู้ค่าของข้าพเจ้า ตัวท่านช่วยไม่ได้ ก็ช่วยอย่างอื่น ขออนุญาตออกนามท่านด้วย ก็จะมีใครที่ไหน ก็คือพระสมศักดิ์ มหัพฺพโล (วัดป่าแหล่ง อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงราย) ศิษย์ของแม่ชีปุก มัธยมเสวีธรรมา ส่งดวงแก้วกายสิทธิ์ไปให้ บอกว่า เป็นดวงแก้วกายสิทธิ์ของแม่ชีปุก เอามาให้คุณโยมทำวิชาปราบมาร ความจริงพระสมศักดิ์เป็นนักเรียนธรรมกายรุ่นน้อง ข้าพเจ้าเป็นรุ่นลายคราม ความจริงแล้วใครจะช่วยข้าพเจ้าหรือไม่ช่วย ธาตุธรรมท่านรู้เห็น พระพุทธองค์ท่านรู้เห็น เรามีหน้าที่เดินหน้ากล้าตายอย่างเดียว ถ้ารบแล้วต้องชนะ เอาชีวิตเป็นเดิมพันกันเลย ยศศักดิ์ทางราชการเราสละ ลาภผลเราไม่เอา ไม่เอาอะไรทั้งนั้น ตัดออกไปให้หมด หากจ้องจะรวยแข่งกับเขา จ้องจะดั่งประชันกับเขา ก็แปลว่า แพ้เหลียมมารเขาแล้ว วิชาของเราไม่ก้าวหน้า เพราะไปติดโน้นติดนี้ ห่วงหน้ากังวลหลัง วิชาจะไม่เดิน ฉะนั้น ต้องตัดกันให้หมดไปเลย ใครจะว่าขัดสนก็เรื่องของเขา เงินเดือนมีแค่นี้ก็ใช้แค่นี้ พอใจเท่าที่มี เพราะธาตุธรรมท่านพูดก้องหูเราอยู่แล้ว **“ถ้าศึกษา ชนะ ก็ชนะกันหมด ถ้าศึกษา แพ้ ก็แพ้กันหมด”** คำกล่าวนี้ จำไม่ลืม ดังนั้น เราต้องตัดให้หมด เอาแต่วิชาธรรมกายอย่างเดียว ต้องสละกันให้ได้ ถึงขนาดนี้ จึงจะทำปราบมารได้

ในยุคที่หลวงพ่อบำเพ็ญได้งานไม่มาก เพราะหลวงพ่อบำเพ็ญหน้าที่หลายอย่าง มีภาระหลายอย่าง คุณวิชาไม่เต็มที เดียวก็เรื่องนั้นมา เดียวก็เรื่องนี้มา สารพัดเรื่อง ดังที่เราท่านทราบแล้ว แต่ยุคของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้น มารมันจะเอาวินัยมากล่าวอ้างก็อ้างไม่ได้ เพราะเราเป็นฆราวาส เขาไม่รู้จักเอาอะไรมาอ้าง **ธาตุธรรมท่านฉลาด เอาฆราวาสมาปราบมาร แก้เผ็ดกันหนามยอกเอาหนามบ่ง** หากบวชเป็นพระแล้ว ทำวิชาอย่างนี้ไม่ได้ จะเกิดเรื่องสารพัด เพราะมารมันได้ช่องจะหาเรื่องร้อยแปดแถมเรา โดยเฉพาะเขาจะเอาวินัยมาสู้ คือ ถ้าเขาสอพลอเยียด เราก็จะผิดวินัยโดยที่เราไม่รู้ แล้วเรื่องนี้จะใหญ่พาดพิงไปถึงคณะสงฆ์ กล่าวอธิกรณ์ เกิดข่าวถูกลงหนังสือพิมพ์ เกิดการวิจารณ์ไปทั่ว สุดท้ายก็คือ ทำวิชาไม่ได้ นี่คือนิสัยของเขา รายไหนรายนั้น

มักจะเป็นอย่างนี้ ขอเรียนต่อท่านว่า การทำวิชาปราบมารไม่ใช่ของเล่น ทางฝ่ายธาตุธรรมของเรา คิดแต่ว่า ทำอะไรก็ทำเกิด ขอให้มารดับอย่างเดียว จะเสียอะไรก็เสียเกิด ไม่ว่าเลย ขอให้มารดับอย่างเดียว แม้จะเอาบ้านเอาเมือง ก็ไม่ว่าอะไร ขอให้มารดับอย่างเดียว นี่คือความประสงค์ของธาตุธรรม บารมีจะเอาเท่าไรไม่ว่าอะไรทั้งนั้น ขอให้มารดับอย่างเดียว

ปราบมารสำคัญอย่างไร

จะให้ตอบว่า ปราบมารสำคัญอย่างไรนั้น ตอบยากเหลือเกิน แต่ผู้ที่เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง ท่านทราบเป็นอันดี จะเอาให้ดี ก็ต้องให้ท่านเข้าธรรมกายไปทูลถามธาตุธรรม ไปทูลถามพระพุทธรูป ท่านก็จะทราบ ไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย เพียงแต่เข้าธรรมกายไปถามเท่านั้น

หากท่านอยากฟังข้าพเจ้ากล่าว ก็จงกล่าวว่า **ในสากลโลกและในสากลธรรม มีงานสำคัญเรื่องเดียวคือ งานปราบมาร ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่านี้ ไม่มีความรู้ใดสูงไปกว่าความรู้ปราบมารอีกแล้ว**

ท่านอยากทราบต่อไปอีกว่า ในสากลโลกและในสากลธรรมนั้น มีอะไรที่หายากที่สุด คำตอบก็คือ **สิ่งที่หายากที่สุดนั้นมีอย่างเดียว สิ่งนั้นคือ ผู้มีความรู้ปราบมาร** ตอบสั้นและชัดเจน

ท่านอยากทราบต่อไปว่า วิชาปราบมารนั้นเรียนกันได้ไหม ตอบว่า เรียนกันได้ ในชาตินี้ควรเรียนให้ขึ้นใจ ตำรามีอยู่แล้ว ข้าพเจ้าเผยแพร่อยู่แล้ว ข้าพเจ้าสอนได้ทุกหลักสูตร ไม่เคยปฏิเสธ แต่ท่านไม่สนใจเอง เอาแต่เรียนครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไม่เรียนจริง เรียนกันเล่น ๆ อย่างนั้นใช้ไม่ได้ เป็นความรู้ระดับอนุบาลเท่านั้น ยังใช้การไม่ได้เลย เรียนเพียงเห็นงู ๆ ปลา ๆ ก็แปลว่า ไม่สนใจจริงทำได้เล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ว่าพอแล้ว เก่งแล้ว อ่างแต่ชั้นดุษิต อ่างแต่ชื่ออาจารย์ อ่างแต่ทิพย์ พรหม อรูปพรหม เรียนอย่างนั้น มารเขาหลอกเล่น

เรียนแค่ไหนจึงจะว่าใช้การได้ ต้องทำได้ทุกบทและทุกหลักสูตร จนกระทั่งเกิดความรู้สึกว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำคิ่ววิชาไว้น้อยเสียแล้ว ถึงขั้นนี้จึงจับหลักสูตรวิชาปราบมารได้

ข้าพเจ้าขอภาวนาทุกวัน ขอให้ทุกท่านเก่งกว่าข้าพเจ้า ขอให้ศิษย์เก่งกว่าอาจารย์ ตราบใดที่ศิษย์เก่งเท่าอาจารย์ ก็แปลว่ามารไม่ดับ ขอให้ทุกท่านเก่งกว่าอาจารย์ อย่าได้เก่งน้อยกว่าอาจารย์เป็นอันขาด ข้าพเจ้างัดมากแล้วในธาตุในธรรม ขอให้ท่านทั้งหลายดังกว่าข้าพเจ้า นี่คือการตั้งใจของข้าพเจ้าโดยบริสุทธิ์ใจ

บารมีตัวจริงอยู่ที่วิชาปราบมาร จึงขอวิงวอนให้ทุกท่านเข้าถึงวิชาปราบมาร

ปราบมาร ภาค ๒ ขอยุติแค่นี้ก่อน โปรดพบกันใหม่ในเล่มปราบมาร ภาค ๓

ด้วยความระลึกถึงจากกระผมผู้เขียน

(นายการุณย์ บุญมานุช)

ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๑๗ มิ.ย. ๒๕๓๖

ประวัติของต้นปราบใหญ่

ต้นปราบใหญ่ เป็นพระพุทธเจ้าจักรพรรดิภาคปราบ อยู่ในนิพพาน เสด็จลงมาอยู่ในมนุษยโลก เพื่อมาทำวิชาปราบมาร สืบงานต่อจากหลวงพ่อดปากน้ำ แต่แรกที่เสด็จมา อยู่ในดวงแก้วกายสิทธิ์ อันเป็นดวงของจักรพรรดิตรีภพ ก็คิดว่าเป็นจักรพรรดิที่ตรีภพไปอาราธนา มาเห็นว่ากายสว่างผุดปกติ จึงไปรายงานหลวงพ่อด หลวงพ่อดท่านลงมาดูเอง ในชั้นต้นหลวงพ่อดท่าน ไม่ได้พูดอะไร ต่อเมื่อหลวงพ่อดตรวจดูแล้ว จึงบอกให้เราทราบ ตามที่กล่าวไว้แล้วนั้น

เรื่องของต้นปราบ ตามที่จะกล่าวต่อไปนี้ จะพูดในส่วนที่ยังไม่ได้กล่าวถึง และพูดได้นอกเหนือไปจากที่หลวงพ่อดท่านบอก การได้ยินได้ฟังตามที่หลวงพ่อดบอกนั้น ได้กล่าวไว้หมดแล้ว ที่จะกล่าวต่อไปนี้ เป็นการสรุปอย่างหนึ่ง และที่ได้ยินต้นปราบท่านกล่าวอย่างหนึ่ง การบ้านที่ค้างไว้ในตอนต้นนั้น ก็คือเรื่องการตัดพ้อต่อว่าระหว่างข้าพเจ้ากับต้นปราบ จะเล่าให้ฟังดังต่อไปนี้

แต่ว่ามาสรุปย่อกันก่อนว่า ต้นปราบคือ พระพุทธเจ้าจักรพรรดิภาคปราบ ได้มรรคผลนิพพานแล้ว ท่านอยู่ในนิพพาน การที่เสด็จลงมาช่วยข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร ก็เพราะทรงเป็นคู่บารมีของข้าพเจ้า มีบารมีมากกว่าหลวงพ่อด หลวงพ่อดท่านบอกอย่างนั้น พอมาอยู่ได้ไม่นาน หลวงพ่อดก็ประกาศวางมือ มอบหน้าที่ปราบมารให้แก่ต้นปราบ การที่หลวงพ่อดทำเช่นนั้น ทำให้ข้าพเจ้าน้ำตาไหล ตามที่กล่าวแล้ว ต่อมาไม่นาน งานปราบมารถึงขั้นลุล่วง ธาตุธรรมถือว่าพระพุทธเจ้าฝ่ายสัมมาทิฐิเป็นเอกราชแล้ว จึงประกาศให้วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๕ เป็นวันเอกราชของธาตุธรรมภาคขาว ให้ถือว่าวันที่ ๒๗ ธันวาคม ของทุกปี เป็นวันที่ระลึกถึงองค์ต้นปราบ ซึ่งได้กล่าวไว้แล้ว แต่ที่น่ามากล่าวอีก เป็นการสรุปย่อ เพื่อทบทวนความจำ

เหตุการณ์ของต้นปราบ จะเป็นอย่างไรต่อไปในอนาคต ยังคาดการณ์ไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องข้างหน้า ทราบแต่ว่างานปราบมารเป็นงานยาก ยากเกินกว่าที่เราคิด **สิ่งที่หายากที่สุดในสากลโลกและในสากลธรรม มีอยู่อย่างเดียวคือ หากคนปราบมารไม่ได้ และงานที่ทำยากที่สุดในสากลโลกและในสากลธรรม ก็คือ งานปราบมาร ไม่มีอะไรยากไปกว่านี้อีกแล้ว**

ธาตุธรรมท่านถือว่า เสียอะไรก็เสียเถิด เรามีจะเสีย เรายินดีจะเสีย ขอให้มารดับหมดก็แล้วกัน

จะทำอะไรก็ทำเถิด ผิดถูกอย่างไรไม่ว่า ขอให้มารดับหมดก็แล้วกัน

ไม่ว่าใครทั้งนั้น ไม่ว่าชนชาติใด ภาษาใด หากปราบมารให้ดับได้ คนนั้นเป็นคนที่ธาตุธรรมท่านสรรเสริญ ยกย่อง จะเอาอะไรแก่ธาตุธรรม ธาตุธรรมท่านไม่ว่าทั้งนั้น

ดังนั้น เรายกย่องว่าท่านนั้นเก่ง ท่านนี้เก่ง ท่านโน้นวิเศษ ท่านนี้เป็นพระอรหันต์ เป็นความคิดสวนทางกับพระพุทธองค์ พระพุทธองค์ไม่ได้ทรงคิดอย่างเราเลย ท่านจะคิดอย่างไร เป็นสิทธิอันชอบธรรมของท่าน คือ เรามีสิทธิในการคิด

การที่ต้นปราบเสด็จลงมาทำวิชาปราบมาร ก็แปลว่า พระองค์ทรงตัดสินใจพระทัยแล้ว เป็นการยอมตายของพระองค์อย่างเด็ดเดี่ยว ผลของสงครามจะลงเอยอย่างไร ไม่ต้องคิดกันแล้ว เพราะตัดสินใจแล้ว เป็นก๊อบ ตายก๊อบ แพ้ก๊อบ ชนะก๊อบ ไม่ว่าแพ้หรือชนะ รบอย่างเดียว ไม่ว่าเป็นหรือตาย รบอย่างเดียว ผลของสงครามการรบในธาตุในธรรม คือ การเอาบารมีมารบกัน เป็นเรื่องข้างหน้าเป็นเรื่องของอนาคต ยากต่อการพยากรณ์เหลือเกิน สำหรับข้าพเจ้าที่ทำหน้าที่รบอยู่ก่อนแล้ว ตอบท่านได้ว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบอนาคต เมื่อธาตุธรรมท่านสั่งให้รบ เราก็รบและรบต่อไป ต้นปราบคงจะดูเหตุการณ์ของข้าพเจ้ามานานปี ทนดูไม่ไหว เลยกระโดดลงมาช่วยพูดอย่างเราก็คือ ภูเอาด้วยคน **น้ำพระทัยของต้นปราบ บูชาเท่าไรก็ไม่คุ้มความดีของพระองค์ ถวายอะไรหมดบ้านหมดเมืองก็ไม่คุ้มทั้งนั้น** ข้าพเจ้าเคารพหลวงพ่อดำปากน้ำมาแล้วองค์หนึ่ง เห็นว่าหลวงพ่อดำสำคัญที่สุดไม่มีอะไรเท่า ถ้าไม่มีหลวงพ่อดำองค์เดียว เราจะไม่รู้อนาคตอะไรทั้งนั้น หลวงพ่อต้องมาแก้ไขด้วยการทำวิชาปราบมาร หลวงพ่อผู้มาจนตลอดชีวิต

หลังจากนั้น งานปราบมารตกเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า และต่อมาองค์ต้นปราบท่านลงมาช่วย **ข้าพเจ้าต้องบูชาต้นปราบอีกองค์แล้ว ทรงมีน้ำพระทัยต่อข้าพเจ้า** เห็นข้าพเจ้ารบมาอย่างโดดเดี่ยว ไม่มีใครช่วย มนุษย์ในโลกไม่มีใครเขารู้ ไม่มีใครเขาเห็น ไม่มีใครช่วย ไม่มีใครอุปถัมภ์ แม้แต่เพื่อนธรรมกายด้วยกัน ยังไม่รู้เห็น เราไปโกรธใครไม่ได้ เพราะมารเขาสกัดไว้หมดไม่ให้ใครช่วย เพื่อจะให้เราหมดกำลัง แล้วเราก็จะแพ้ไปเอง มารเขาคิดอย่างนั้น เขาทำได้ และเขาทำแล้ว ขณะนี้เขากำลังทำอยู่ ต้องเป็นวิชาขั้นสูงจึงจะรู้ ข้าพเจ้าไม่ถอยหลังเพราะเรารบแล้ว จะมัวห่วงหน้าห่วงหลัง เป็นสิ่งไม่ควรคิด หลวงพ่อเราก็อำนาจมาเป็นตัวอย่างมาแล้ว รบจนกระทั่งตาย เราก็ต้องสู้อย่างนั้น ไม่มีทางเลือกอื่น รบอย่างเดียว ใครจะคิดอย่างไรข้าพเจ้าไม่ทราบ **แต่ข้าพเจ้าคิดว่า เราต้องให้ธาตุธรรมท่านปลอดภัยไว้ก่อน หากเราอ่อนแอเพียงคนเดียว อะไรจะเกิดขึ้นแก่ธาตุธรรม** นี่คือการถามที่เตือนตนเองทุกวัน หากเราตายก็เอาถ่าน ๓ ถัง เผาไหม้แล้วไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร หากไปคิดว่ารุ่นอย่างอื่น มารเขาจะได้ช่องทันที ทางที่ดีคือเลิกคิด เลิกเรื่องความรำรวย เลิกเรื่องโด่งดัง เลิกเรื่องยศศักดิ์ตำแหน่งหน้าที่ เลิกเรื่องศิษย์คนสำคัญ มารเขาก็ไม่ได้ช่อง มาเจอมวยวัดอย่างข้าพเจ้า มารก็คิดมาก สุดท้ายถูกข้าพเจ้ากับต้นปราบดับหมด แปลว่า เราล้มยักษ์ได้ เมื่อถึงขั้นตอนนั้น ธาตุธรรมจะดีพระทัย พระพุทธองค์ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต นับอสงไขยนิพพานไม่ถ้วน จะทรงดีพระทัยกันทั้งนั้น ที่บรรยายอย่างนี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายเกิดกำลังใจ ว่าเราต้องชนะในธาตุทั้งหมดในธรรมทั้งปวง ทุกอย่างต้องเป็นของง่าย ไม่ใช่ของยากอย่างที่ใคร ๆ คิด

ท่านปรารภว่า วิชาธรรมกายยากทั้งนั้น ต่อไปนี้ไม่ยากแล้ว ข้าพเจ้าทำตำรากำหนดแนวปฏิบัติให้แล้ว ติดตามค้นหาอ่านได้ ท่านปรารภว่า วิชาปราบมารยากนัก ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธ แต่ข้าพเจ้าก็ปราบให้แล้ว ทำตำราให้แล้ว ติดตามค้นหาอ่านได้แล้ว อยากได้มรรคผลนิพพาน ต้องเป็นวิชาขั้นสูง หากเป็นอ่อน ๆ ก็ยังยากอยู่นั่นเอง พุดกันให้เปิดใจกันเลย ยังไม่มีใครได้มรรคผลนิพพาน เพราะยังไม่เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงนั่นเอง

เกจิอาจารย์ดัง ๆ ที่ท่านยกย่องให้เป็นพระอรหันต์ ที่ท่านยกย่องว่าเป็นเลิศโปรดเข้าธรรมกายไปทูลถามพระพุทธองค์ได้ไม่ยากเลย แล้วท่านก็จะทราบว่ายังไม่มีใครได้มรรคผลนิพพาน เพียงแต่กำลังเดินทางเพื่อจะไปสู่มรรคผลนิพพานเท่านั้น แต่ระหว่างเดินทางอยู่นี้ โดยเหตุที่มีบารมีธรรมอยู่บ้าง ย่อมจะมีความรู้อะไรแปลก ๆ และมีบุญถึงกับเรียกเงินเรียกทองได้ ก็ต้องว่าเป็นบารมีของท่าน ต้องยกย่องท่าน ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธ แต่จะถึงกับได้มรรคผลนิพพานนั้น ยังไม่ได้ เพราะการไปนิพพานนั้น ไปโดยธรรมกายเท่านั้น แต่ว่าอินทรีย์ของท่านสงบระงับ ทำท่าจะหมดกิเลสเอา ใครเห็นเข้าก็เหมาว่าหมดกิเลส เลยยกย่องกันใหญ่ เรื่องก็เลยไปกันใหญ่ สร้างค่านิยมกันใหญ่ ฮือฮากันใหญ่ **ต้องเป็นธรรมกาย แล้วก็ต้องละสังโยชน์ให้เป็นไปตามขั้นตอน มันจึงจะถูกตำรา** เราอย่าไปเชื่อเสียงกระซิบของกิเลส เพราะกิเลสเป็นตัวสกัดกั้นมรรคผลนิพพาน มันหลอกเรามาอย่างนี้ไม่รู้กี่ชาติกี่ภพแล้ว เราก็ไปรู้จักจริงในวันตาย แท้จริงเรายังไม่ได้มรรคผลนิพพาน ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าใจในตอนทำวิชาปราบมารนี้เอง พยายามตรวจดูเกจิอาจารย์ดัง ๆ ว่าได้มรรคผลนิพพานตามคำลือ จะได้อาราธนาความช่วยเหลือปราบมาร แต่แล้วผิดหวัง วิชาธรรมกายควรเรียนมาแต่เด็กจึงจะดี

กลับมาถึงเรื่องของตัวเองบ้าง ก็คือเรื่องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าฝึกหัดอบรมพัฒนาใจ ตามแนววิชาธรรมกายเมื่อตอนเป็นหนุ่ม เมื่อเรียนจบชั้น ม.๖ แล้ว ก็มาศึกษาต่อวิชาการศึกษา สมัยนั้นเขาเรียกว่า เรียนวิชาครู ที่โรงเรียนฝึกหัดครูพระนคร วังจันทร์เกษม หลังกระทรวงศึกษาธิการ หลักสูตรฝึกหัดครูประถม (ปป.) กำหนดเวลา ๓ ปี เมื่อปิดเทอม ข้าพเจ้าไปเรียนภาวนาที่วัดปากน้ำ ทำอยู่อย่างนั้นมาตลอด ๓ ปี ที่เรียนวิชาครูที่กรุงเทพฯ แต่ก็ยังไม่เป็นธรรมกาย เรียนจบหลักสูตร ปป. แล้ว ออกทำงานและศึกษาต่อภาคค่ำ เรียนวิชาทางโลกไปด้วยและเรียนภาวนาไปด้วย ไม่หยุดเลย ทำราชการในกรุงเทพฯ ๙ คือ เป็นครู ๑๐ ปี ก็ยังไม่เป็นธรรมกาย รวมเวลาฝึก ๑๓ ปี ก็ยังไม่เป็นธรรมกาย ต่อมาเปลี่ยนตำแหน่งราชการจากครูไปเป็นศึกษานิเทศก์อำเภอ ไปทำราชการอยู่ในต่างจังหวัด เพิ่งเป็นธรรมกายในตอนนั้น ที่เล่ามานี้ ต้องการชี้ให้เห็นว่า **การฝึกใจต้องฝึกมาแต่เด็กเล็กน้อย เพราะไม่อ่อนดัดง่ายกว่าไม้แก่ ใจของผู้ใหญ่แข็งกร้าน ยากต่อการดัด** แม้จะมีศรัทธาเรียน แต่การฝึกจะไม่ได้ผล เพราะความแข็งกร้านของใจนั่นเอง ความคิดที่ว่าเอาไว้ฝึกเมื่อแก่ เอาไว้ฝึกเมื่อเกษียณราชการแล้ว เป็นความคิดที่ผิดพลาดอย่างร้ายแรง

โปรดคิดไว้เสมอว่า ไม่มีอะไรยากไปกว่าการฝึกใจ ใจเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ฝึกยาก พัฒนายาก ต้องทำมาตั้งแต่เด็กเล็กแดง เหมือนการฝึกยิมนาสติกอย่างไรก็อย่างนั้น ข้อมูลที่เรา พบเสมอคือ เด็กเห็นธรรมกาย แต่ผู้ใหญ่ทำไม่ได้ เรานึกอายุเด็ก ทั้งที่ผู้ใหญ่มีความรู้ดีกว่า มี เหตุผลดีกว่า เข้าใจวิชาดีกว่า ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะเหตุผลตามที่กล่าวนั้น ข้าพเจ้าเสียใจในชะตา ของตัวเอง ที่ไม่มีกำลังทรัพย์ หากข้าพเจ้ามีเหมือนคนอื่น ก็จะตั้งโรงเรียนสอนวิชาธรรมกาย รับ ตั้งแต่ เด็กที่เดียว สืบต่อไปถึงชั้นประถม และต่อไปถึงชั้นมัธยม เราก็จะได้ธรรมกายระดับ ประมาจารย์ ระดับหลวงพ่อดัดปากน้ำที่เดียว แต่มารเขารู้ล่วงหน้า เขาจะไม่ให้โอกาสเรา เราจะพบ เสมอว่า **รวยแต่ไม่มีสมอง มีสมองแต่ไม่มีเงิน** มารเขาไม่โง่ถึงกับจะให้คนอย่างเรามีกำลัง เพราะการที่ทำให้วิชาธรรมกายเจริญขึ้นมาได้ ก็แปลว่า ธรรมภาคมารหมดอำนาจปกครอง ธรรม จะชนะธรรม พระจะชนะมาร กุศลจะชนะอกุศล บุญจะชนะบาป ความดีจะชนะความชั่ว ดังนั้น งานพัฒนา วิชาธรรมกายจึงทำได้ยากแสนยาก ยังไม่เคยมีประวัติว่า วิชาธรรมกายไปได้ยืนนาน แม้ในสมัยของพระบรมศาสดาเองก็เช่นกัน วิชาธรรมกายคือวิชาที่พระบรมศาสดาได้ทรงตรัสรู้ใน วันวิสาขบูชา นั่น พอวิชานี้สู่พระทัยของพระองค์ พระองค์ก็ประกาศว่า พระองค์คือพระพุทธเจ้า กายมนุษย์ของพระองค์คือ พระพุทธเจ้า ธรรมกายของพระองค์ยืนย่นอย่างนั้น ถ้าไม่เป็นธรรมกาย ก็ไม่มีอะไรยืนย่นความรู้ทั้งปวงที่รับรู้ได้เห็น ธรรมกายเป็นผู้บอก คิดเป็นปิฎกได้ถึง ๓ ปิฎก เรียกว่า ไตรปิฎก คิดเป็นบทเรียนได้ ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้น ๓ พระพุทธองค์ทรงเรียนอะไร ก็ตอบว่า เรียนวิชาธรรมกาย สาวกของพระองค์ก็เรียนวิชาธรรมกาย แต่วิธีสอนนั้น ทรงสอนไม่เหมือนกัน ทรงสอนไปตามจริตของบุคคล แต่เนื้อหาของวิชาแล้ว เหมือนกันหมด อย่างเช่นการกำหนดนิมิต ใครมีจิตใจแข็ง ทรงยกเอาภคิณ ๑๐ ขึ้นเป็นนิมิต เลือกมาอย่างใดอย่างหนึ่ง ใครมีจิตใจโหดร้าย ทรงยกเอาอสุภคือศพ ๑๐ เป็นนิมิต ใครมีจิตโลภเห็นแก่กินเห็นแก่ได้ ทรงยกเอาอาหาเรปฏิกูลขึ้น เป็นนิมิต ใครมีสภาพใจอ่อน ทรงยกเอาพรหมวิหาร ๔ เป็นนิมิต ใครเจ้าปัญญา ทรงยกเอาอนุสสติ ๑๐ เป็นนิมิต ใครช่างนึกตรึกตรองก็เอาธาตุ ๔ ใครที่สภาพใจว่างอยู่แล้ว ก็เอารูปฌานเป็นนิมิต ต่อเมื่อเป็นธรรมกายแล้ว จึงเรียนหลักสูตรวิชาธรรมกายแท้ คือ เรียนเรื่อง ชั้น ๓ อายุตนะ ธาตุ อินทรีย์ อริยสัจ ปฏิจจสมุปบาท ต่อเมื่อละสังโยชนได้ จึงจะได้มรรคผลนิพพาน

การเรียนเรื่องลมหายใจเข้าออก ก็คือ อาโลกกสิณนั่นเอง คือ เอาอากาศเป็นนิมิต และ การเอาดวงแก้วกำหนด ก็คือ อาโลกกสิณนั่นเอง ดวงแก้วขาวเห็นง่ายกว่าอากาศ อากาศละเอียด กว่าดวงแก้ว คือ เห็นได้ยากกว่าดวงแก้ว พุถึงความหมายนั้นอย่างเดียวกัน ดังนั้น เรื่องนิมิตลมก็ คือ อานาปานัสสตินั่นเอง แต่การปฏิบัติเรื่องพิจารณาลมเพี้ยนไป เกจิอาจารย์หลัง ๆ จำ คลาดเคลื่อนกันมาอย่างไรไม่ทราบ ไม่ได้กำหนดลมที่ศูนย์กลางกาย ว่าลมหายใจไปสุดที่ ศูนย์กลางกายนั้น แล้วลมก็ไปหล่อเลี้ยงร่างกายต่อไป คงตั้งใจมั่นตรงนั้น แต่ถอนใจมารับลมที่ จมูกอีก ใจก็เลยวิ่งเข้าวิ่งออก ไม่เข้าสู่ดวงปฐมมรรค ไม่เข้าสู่จุดเริ่มต้นของมรรคผลนิพพาน จึงเป็น

ผลให้ไม่เข้าถึงธรรมกาย นี่คือข้อต่างกันระหว่าง สัมมา อะระหัง กับพุทโธ มีข้อปฏิบัติต่างกั นิดเดียว แต่ให้ผลต่างกันหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว นี่คือธรรมภาคมารเขาเข้ามาทำให้เกิด การเข้าใจคลาดเคลื่อน กลัวมนุษย์โลกจะได้มรรคผลนิพพานมาก เขาก็เข้ามาขวางวิชา แต่ก่อนข้าพเจ้าไม่ทราบ มาทราบเอาตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง

เราจะมาเถียงกันว่า สัมมาอะระหังหรือพุทโธถูก เป็นเรื่องที่บันทึกไม่ควรกล่าว ข้าพเจ้า ขอชี้ว่า อย่างเดียวกัน คือ เรื่องการกำหนดนิมิตที่เราเรียกว่า อานาปานัสสติ ตามที่กล่าวมาแล้ว แต่การวางใจถูกที่มันไม่เหมือนกัน เรื่องก็แค่นี้เอง แล้วเรามาโต้เถียงให้ได้อะไรขึ้นมา แน่นอนที่สุด เมื่อแนวปฏิบัติต่างกันแล้ว ผลย่อมต่างกัน คราวนี้ต่างคนต่างว่า ต่างก็อ้างว่าพระศาสดาสอนอย่าง นี้ ไม่มีใครชี้ขาด เพราะพระบรมศาสดาเข้านิพพานไปแล้ว ไม่มีกายมนุษย์ของพระองค์แล้ว ไม่มี กายมนุษย์ให้เรากลาม แต่กายธรรมของพระองค์ยังมีอยู่ ขณะนี้อยู่ในนิพพาน ทำไมเราไม่เข้า ธรรมกายไปถาม เรื่องมันอยู่ที่เราเป็นธรรมกายหรือเปล่า ก็เราไม่ฝึกให้เป็นธรรมกาย เราจะไปถาม ได้อย่างไร ไม่ว่าใครทั้งนั้น เป็นธรรมกายแล้ว ไปถามได้ทั้งนั้น แต่ทฤษฏีคือกิเลสร้าย คือ มารร้าย จะ ยอมออกจากใจเราหรือ เขาเป็นผู้สกัดกั้นมรรคผลนิพพานอยู่แล้ว เรื่องอะไรที่เขาจะออกไป เขาจะ ออกไปก็ต่อเมื่อตาย ตอนนั้นเราจะรู้แจ้ง และเราก็แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว ทุกอย่างสลายหมดแล้ว นี่คือ อานุภาพของกิเลสเขา เขาหลอกเขาลวง สารพัดที่เขาจะทำ เขาเก่งจริง เหตุนี้เองเขาจึงเป็นเจ้าโลก เป็นเจ้าธรรม

พูดถึงเนื้อวิชา จะพบว่า สายพุทโธมีวิธีฝึก โดยพิจารณาลมหายใจเข้าออก ให้ระลึกอยู่ เสมอว่า ลมหายใจเข้าออกละเอียดอ่อนแค่ไหน ต่อไปจะเกิดความสงบทางใจ เมื่อเกิดความสงบ แล้ว เกิดความคิดปลอดโปร่งคือ เกิดปัญญา ต่อไปก็เกิดอารมณ์ต่าง ๆ อารมณ์ใดไม่ชอบ ท่านให้ ระวัง อารมณ์ใดว่างเปล่าท่านให้เจริญภาวนาอารมณ์นั้นให้ยิ่งขึ้น จนถึงขั้นปล่อยวางได้ เนื้อ ความรู้สรุปแล้วเห็นจะมีแค่นี้

แต่เนื้อวิชาสายธรรมกาย มีวิธีฝึกโดยการกำหนดใจนิ่งที่ศูนย์กลางกาย ต่อเมื่ออารมณ์ สงบแล้ว จะเห็นดวงปฐมมรรคที่ศูนย์กลางกาย มีลักษณะเป็นดวงขาวใส เห็นดวงธรรมอย่างนี้ ๖ ดวง แล้วจะเห็นกายละเอียดของตนเอง คือ เห็นกายไปเกิดมาเกิดหรือที่เรียกว่า กายฝัน (กาย มนุษย์ละเอียด) กายทิพย์ กายพรหม กายอรุณพรหม ทั้งหยาบและละเอียด รวม ๘ กาย เรียกว่า กายโลกีย์ จากนั้นจะเห็นกายธรรม หรือที่เรียกว่า ธรรมกาย ทั้งหยาบละเอียด รวม ๑๐ กาย เบ็ดเสร็จรวม ๑๘ กาย จากนั้น เป็นหลักสูตรมหาสติปัฏฐาน ๔ คือ เรื่อง กาย เวทนา จิต ธรรม พุด ง่าย ๆ ว่า กายก็คือ กาย ๑๘ กายที่ว่านั้น กายเหล่านั้นมีใจที่ละเอียดเรียกเป็นคำพระว่า เวทนา จิต ก็คือ ใจที่ละเอียด ธรรมก็คือ กายทั้ง ๑๘ กาย มีญาณทัสสนะไปรู้เห็นอะไรบ้าง ได้แก่ ไปรู้เห็น นิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ เรียนกันเท่าไรไม่รู้จบ มีหลักสูตรมากมาย รวมเรียกว่า วิชาธรรมกาย พุด อย่างเราก็คือ ธรรมกายไปเรียนวิชากับพระบรมศาสดา แต่ไปเรียนกับธรรมกายของพระองค์ ครั้งที่

พระสิทธิตถกุมารมีพระชนม์อยู่ ทรงบรรลुวิชาธรรมกายในวันวิสาขบูชา ธรรมกายของพระองค์ไปเรียนอย่างไร เราก็ไปเรียนอย่างนั้น ธรรมกายที่ว่ำนมีความหมายอย่างนี้ หากท่านเข้าใจว่า ธรรมคือ คำสอนของพระศาสดา ธรรมกายของเราก็ไปเรียนธรรม ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นนั้น ตามแต่ใครจะเรียนได้มากน้อยแค่ไหน เป็นหลักสูตรกว้าง สุดแต่บารมีของใครที่จะเข้าถึง ท่านจะเห็นว่าวิชาธรรมกายมีหลักสูตรกว้างและละเอียด ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย ก็เรียนไม่จบ หากจะให้ข้าพเจ้าบรรยายแล้ว พูดเท่าไรก็ไม่จบ ที่กล่วนี้ย่อ เพื่อความเข้าใจว่า สายธรรมกายกับสายพุทโธ มีวิธีเรียนและมีหลักสูตรไม่เหมือนกัน เพื่อท่านจะได้พิจารณาข้อแตกต่างเบื้องต้น

คราวนี้มาถึงว่า **หลักสูตรวิชาธรรมกายนั้น หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเขียนหลักสูตรเบื้องต้นไว้ ๓ เล่ม คือ หนังสือ ๑๘ กาย (ทางมรรคผลนิพพาน) ถือเป็นระดับอนุบาล หนังสือคู่มือสมาธิ** ถือเป็นหลักสูตรประถมศึกษา **หนังสือวิชามรรคผลพิสดาร** ถือเป็นหลักสูตรมัธยมศึกษา ส่วนหลักสูตรอุดมศึกษา หลวงพ่อไม่ได้เขียนเป็นหนังสือไว้ คงสอนแก่ผู้บรรลุวิชาธรรมกายชั้นสูง สอนแล้วก็ไม่ได้จดโน้ตความรู้ไว้ เป็นที่น่าเสียดายมาก

เพียงหนังสือ ๓ เล่ม คือ หนังสือ ๑๘ กาย (ทางมรรคผลนิพพาน) หนังสือคู่มือสมาธิ และหนังสือวิชามรรคผลพิสดาร มีหลักฐานเป็นหนังสือให้ศึกษาค้นคว้า ไม่ว่าใครก็ศึกษาได้ เรียนได้ เพียงแค่นี้ เราก็ยุติปัญหาได้แล้ว ว่าเนื้อหาสาระของวิชาธรรมกายนั้นเป็นอย่างไร และเราจะตัดสินใจอย่างไร ข้าพเจ้าไม่พูด ท่านทั้งหลายก็ถาม

เอาเป็นว่า หนังสือ ๓ เล่มที่กล่วนั้น ตลอดชีวิตของเรา เราจะเรียนได้แค่ไหน หากเรานำไปเทียบเคียงกับตำราวิสุทธิมรรค นำไปเทียบกับปิฎก จะพบว่า ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ สอดคล้องกันหมด ปริยัติว่าอย่างนี้ การปฏิบัติทางวิชาธรรมกายทำอย่างไร และเกิดผลในทางปฏิเวธอย่างไร วิชาธรรมกายแสดงไว้ชัดเจน ไม่มีอะไรข้องใจอีกต่อไป ทำทนายให้ปราชญ์ทั่วโลกพิสุจน์ได้เรียนได้ ข้องใจตรงไหนขอให้บอก เราอธิบายได้ทั้งนั้น ที่กล้าพูดอย่างนี้ เพราะข้าพเจ้าค้นคว้าแล้ว พิสุจน์แล้ว ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ตลอดชีวิตไม่ว่าจะไปสอนที่ไหน พบนักปราชญ์หลายระดับ ตอบคำถามได้ตลอด ไม่เห็นมีอะไรที่เราหนักใจ เพราะเราเรียนเราทำได้ เราก็บอกว่าอะไรคืออย่างไร **แต่วิชาธรรมกายต่างกับวิชาพุทโธอยู่เรื่องหนึ่ง คือ ศิษย์เก่งกว่าอาจารย์ได้ ถ้าศิษย์หมั่นเรียนหมั่นค้นคว้า แต่วิชาพุทโธ ศิษย์จะไม่เก่งกว่าอาจารย์ อาจารย์เก่งคนเดียว วิชาธรรมกายคือ พระนิพพานเป็นมหาวิทยาลัย พระบรมศาสดาเป็นครู ครูมีนับไม่ถ้วน เพราะนิพพานมีนับไม่ถ้วน ขยันอย่างเดียว เรามีสิทธิ์เก่งกว่าอาจารย์**

แต่การจะเป็นธรรมกายนั้น จะต้องเข้ามรรคได้ จึงจะเข้าถึงกายอื่น ๆ ได้ ถ้าเข้ามรรคไม่ได้ ก็คงต้องพิจารณาแค่กายมนุษย์เพียงกายเดียว หากเป็นอย่างนี้ก็คือ พุทโธนั่นเอง เพราะเข้ามรรคไม่ถูก จึงไปถึงกายละเอียดไม่ได้ ประเด็นอยู่ตรงนี้ อาสาหนังสือความรู้ว่าด้วยพุทโธ ไม่มีให้ค้นคว้า จะกล่าวละเอียดนักยังไม่ได้

ตามที่บรรยายมานี้ ดูว่าจะยาว เพราะเมื่อกล่าวถึงเรื่องใด ต้องให้ชัดเจนในเรื่องนั้น เป็นเรื่อง ๆ ไป ยังไปเข้าเรื่องของ “ต้นปราบ” เลย เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษา จึงต้องกล่าวไว้พอสมควร

ตัดพ้อต่อว่าต้นปราบ

เรื่องของ “ต้นปราบใหญ่” ได้นำมากล่าวไว้พอสมควรแล้ว ที่ยังค้างอยู่เรื่องหนึ่ง คือเรื่อง ตัดพ้อต่อว่ากันระหว่างข้าพเจ้ากับต้นปราบ จะเล่าให้ฟังดังต่อไปนี้

คนอื่นจะทำอย่างข้าพเจ้าไม่ได้ หากไปทำเข้าจะเกิดโทษใหญ่หลวง เพราะต้นปราบทรงเป็นพระพุทธเจ้าจักรพรรดิภาคปราบ ไม่ใช่พระพุทธเจ้าธรรมดา จะเกิดบาปเกิดโทษมหันต์ แต่ข้าพเจ้าทำได้ เป็นข้อยกเว้น เพราะต้นปราบทรงเป็นคู่บารมีของข้าพเจ้า ยกเว้นทุกเรื่อง อโหสิทุกเรื่อง เพราะสร้างบารมีกันมานับชาติไม่ถ้วน ทุกข์ยากกันมานับชาติไม่ถ้วน ทรงอภัยให้เราทั้งนั้น หลวงพ่อท่านบอกอย่างนั้น กับคนอื่นก็ไม่เอาด้วย แม้แต่หลวงพ่อยังตามไม่พบ ถ้าไม่เอาด้วยแล้ว อย่าไปตามเลย ถึงตามก็ไม่พบพระองค์ กับใครก็ไม่อยู่ด้วย อยู่ด้วยกับข้าพเจ้าเพียงคนเดียว ได้ขอรับรองกับพระองค์ ขอฝากบุตรภรรยาและญาติมิตรด้วย ปฏิเสธไม่ออก ก็ใครที่ไหน ลูกเมียของเรา ทุกข์ยากมาด้วยกันทั้งนั้น

ทรงเล่าว่า พระองค์ได้มรรคผลนิพพานก่อน ส่วนนาย (หมายถึงข้าพเจ้า) ต้องทำงานให้ธาตุธรรมก่อน ธาตุธรรมท่านมีงานให้ทำ จึงยังไม่ได้มรรคผลนิพพาน เช่นชาตินี้ต้องลงมาเกิดเพื่อปราบมารตามบัญชาของพระพุทธองค์ **คนอื่นมีสิทธิได้มรรคผล แต่นายหมดสิทธิ ยังจะต้องมาเกิดอีก จนกว่างานปราบมารของธาตุธรรมเสร็จสิ้นจริง ๆ จึงจะได้มรรคผลนิพพานในตอนนั้น** ข้าพเจ้าสวนไปว่า แล้วผมจะอยู่กับใคร ทรงตอบว่า ก็อยู่กับตริภพและหยกชมพู่ ขึ้นชื่อว่าจักรพรรดิแล้ว ไม่มีใครเทียมเทียบตริภพกับหยกชมพู่อีกแล้ว ทรงกล่าวอย่างนั้น

ข้าพเจ้าสวนตอบทันที ผมไม่ยอม จะอธิษฐานไว้ในดวงบารมี ต้นปราบต้องอยู่กับผมตลอดไป ไม่ว่าผมจะอยู่ที่ไหนหรือไปเกิดที่ไหน ทรงนิ่งอึ้ง ไม่ว่าอะไร ทรงฟัง เราได้ทีก็พูดตัดพ้อท่าน โดยเราไม่รู้ตัว โมโหก็เลยพูดตัดพ้อไปหลายคำ

มาเกิดชาตินี้ ธาตุธรรมเขабังคับให้เกิดมาปราบมาร จะไม่ทำก็ไม่ได้ เพราะเกิดมาแล้ว

ธาตุธรรมท่านบังคับทุกอย่าง ถึงกับประมุขนิพพานทั้งหมด ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น ชี้เป็นเสียงเดียวกันหมด ต้องให้ศึกษา ทำวิชาปราบมาร ปฏิเสธก็ไม่ฟัง แล้วผมก็เอาตัวไม่รอด จำยอมทำวิชาปราบมารตั้งแต่นั้นมาจนบัดนี้

ได้ต่อสู้ในทางวิชาธรรมกายกับตริภพและหยกชมพู่ เห็นกันอยู่แค่นี้ ทุกข์ยากกันอยู่แค่นี้

แล้วพระองค์ไปอยู่ที่ไหน ทำไมไม่มาช่วยกันบ้าง ทำไมไม่เห็นใจกันในยามยาก มารเรา ถล่มเราจนอยู่จนไป ก่อนที่จะมาสร้างบ้านส่วนตัว ขโมยขึ้นบ้านพัก ของหายหมด พระ ทอง เงิน พลอย ขโมยเอาไปหมด จนถึงขั้นต้องขนพระบูชาไปฝากบ้านญาติ แม้แต่ดวงของตริภักดิ์ต้องเอาไปฝากเขาไว้ ทรงฟังและไม่ตอบ

ถ้าต้นปราบมาเร็วกว่านี้ เหตุการณ์อย่างนี้จะไม่เกิด

แม้ก็ตายไปแล้ว พี่ชายก็ตายไปแล้ว (นายเฉลิม บุญมานุษ อธิบดีนายอำเภอเมือง กาญจนบุรี) และหลวงอา ก็ตายไปแล้ว (พระจันทร์ บุญมานุษ) ถ้าต้นปราบมาเสียก่อน เหตุการณ์ เหล่านี้จะไม่เกิด ผมทุกข์ยากขนาดไหน

ความจริงน่าจะตายแต่ตอนเป็นเด็กน้อยแล้ว เกิดมาเป็นลูกชานา พ่อใช้ให้ไปเลี้ยง ควาย ตอนนั้นอยู่ชั้นประถมเตรียม (ยังไม่ขึ้นชั้นประถม ๑) ยังวิ่งแก้ผ้าอยู่

ครั้งแรก เอาควายไปนอนในแม่น้ำ เราก็ขี่ควายขึ้นจากแม่น้ำ พอมาถึงทุ่งนา มันวิ่งสนุก ของมัน ดึงเชือกที่จมูกของควาย ยังไม่ยอมหยุด เราพลัดตกจากหลังควาย เพียงแต่แผ่นดินหมุน พอได้สติก็เดินร้องให้ไปตามควาย เพื่อจะเอาควายกลับบ้าน ผู้ใหญ่ที่เขากำลังไถนา เห็นเด็กเดิน ร้องให้ เขาเข้ามาถามว่า หนูร้องให้ทำไม ก็บอกเขาว่า ไปตามควาย ควายวิ่งหนีไปไหนไม่ทราบ เขาถามว่า ควายของหนูลักษณะอย่างไร บอกเขาว่าตัวเขายาวชื่อ ท่อก ตัวเขาสั้นชื่อ หนุ่ม เขาพา เดินไปตามท้องทุ่ง ก็เห็นไถเจ้า ๒ ตัวนั้น กินหญ้าอยู่ทุ่งโน้น เขาช่วยไปตามให้ จึงได้ควายกลับบ้าน

ครั้งที่สอง ขึ้นเรียนชั้นประถม ๑ แล้ว เลี้ยงควายชื่อ ไฉ้หมอน มันสวดยมาก ลำตัวกลม เขาเรียว กำลังจะถึก (เป็นหนุ่ม) ไฉ้ท่อกกับไฉ้หนุ่ม เราไม่เลี้ยงแล้ว เพราะมันแก่ ให้พี่ชายเลี้ยง พี่ เขาเห็นว่าเราโตขึ้นหน่อยแล้ว และได้เรียนชั้นประถม ๑ แล้ว เขาก็อนุญาตให้เอาไฉ้หมอนไปเลี้ยง วันหนึ่งเอาไฉ้หมอนไปนอนในแม่น้ำ ทำความสะอาดให้เขา ชัดตัวชัดเรียวเขาด้วยฟางข้าว ไม่ทันเห็นคู่ต่อสู้ของมัน มาจากไหน มันจะต่อสู้กัน เราหนีไม่ออกเพราะน้ำแค่ออ ไม่รู้ว่าจะหนีออกไป ให้พ้นวิภังการต่อสู้ของมันได้อย่างไร เพราะเราอยู่ในแม่น้ำ จะวิ่งหนีเหมือนวิ่งบนบกไม่ได้ ขณะที่ มันต่อสู้กัน มันจะหมุนตัวแล้วดันกัน ใช้เขาของมันแทงฟาดงัด ตัวที่ได้เปรียบจะดัน ตัวที่เสียเปรียบ จะถอยหลัง จนกว่าจะรู้แพ้รู้ชนะ เหตุการณ์ในเลี้ยววินาทีนั้น ข้าพเจ้าหลุดออกมาจากบริเวณต่อสู้ ได้อย่างไร เหมือนหนึ่งตายไปแล้ว หากตายไปในวันนั้น ก็ไม่ต้องมาปราบมารกันวันนี้

ครั้งที่สาม ยังอยู่ในวัยเรียนชั้นประถม ๑ อยู่ ก็เอาไฉ้หมอนไปเลี้ยง มันเห็นหญ้าเขียวที่ ไหน มันก็หยุดกินที่นั่น ปกติเราอยู่บนหลัง คือ เราขี่ควาย วันนั้นมันอย่างไรไม่ทราบ เราลงจากหลัง ควาย ไฉ้หมอนมันอ้วนน่ารัก ความน่ารักของมันที่มันถึก (หนุ่ม) จำได้ว่าเอามือไปลูบสีข้างของมัน ในขณะที่มันกำลังกินหญ้าเขียว มันนึกอย่างไรไม่ทราบ มันแว้งมาขวิดเรา ไม่ทันระวังตัว ตัวของเรา ไปอยู่ที่หัวของมันพอดี คือ ลำตัวของเราไปนั่งอยู่ที่หัวของมัน ไม่ถูกปลายเขาของมัน ถ้าถูก ปลายเขา ก็ต้องทะลุ มันไม่ทันสะบัดเขา เราวิ่งออกมาเสียก่อน ใจหาย เราเป็นเจ้าของทำไมมัน

ชีวิตเรา เราเลี้ยงมันและบำรุงมัน ทำไมมันชีวิตเรา คิดไม่ออก มาคิดได้ในตอนทำวิชาปราบมาร ระลึกถึงความหลัง ว่ามันชีวิตเราเพราะอะไร เพิ่งนึกได้ว่ามันกำลังจะกินหญ้าเขียว เราไปลูบสีข้างของมัน ก็คือ เราไปกวมนมัน นาน ๆ มันจะเจอหญ้าอ่อน เรื่องก็เท่านี้เอง มาคิดว่า ถ้าปลายเขาถูกลำตัวเรา เราเป็นเด็กเล็ก ก็ต้องถูกเสียบ เขาทะลุสีข้าง ลำตัวเราต้องติดเขาของมัน แล้วมันจะสลัด เราจะตายก็ตายตอนที่มันสลัด เพราะเลือดจะออกมาก และเมื่อเราหลุดจากเขาออกมาแล้ว เราคงนอนตายตรงบริเวณนั้น กว่าพ่อแม่จะรู้ต้องรอถึงมืดค่ำ มืดแล้วเราไม่กลับบ้าน พ่อต้องออกตาม จะต้องพบควายก่อน เพราะควายต้องกินหญ้าอยู่ตรงนั้น แล้วจึงจะพบเรา หากตายวันนั้น วันนี้ก็ไม่ได้ปราบมาร และท่านก็จะไม่รู้จักนายการุณย์ บุญมานุช

สรุปแล้ว ในวัยเด็กน้อย มีเหตุจะตายเพราะเลี้ยงควายรวม ๓ ครั้ง

ครั้งที่สี่ เป็นวัยโตสู่วัยหนุ่ม เรียนหนังสืออยู่ชั้น ม.๕ วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี (โรงเรียนราษฎร์ ของวัดสองพี่น้อง ชื่อ โรงเรียนอุภัยภาดาวิทยาลัย) เรื่องมีอยู่ว่า อยากขี่ม้า ได้มารบเร้าให้ผู้ใหญ่บ้านที่เราเคารพช่วยหามาให้ ผู้ใหญ่นทร์ อยู่บ้านท้ายบ้าน ผู้ใหญ่ท่านนี้ไปขอมาศึกษาธิการอำเภอสองพี่น้องให้ตัวหนึ่ง เมื่อได้ม้ามานี้แล้ว เขาก็เลี้ยงอยู่ในวัดสองพี่น้องนั้น ตกเวลาเย็น เขาก็หัดขี่ม้าโดยไม่มีครูสอน ไปถามใคร ๆ เขาก็ว่าเวลาขี่ม้านั้น เขาบังคับม้าอย่างไร ดึงเชือกอย่างไร ฝ่าปากม้าอย่างไร ใช้ขลุ้มใส่ปากอย่างไร ฟังมาแล้วก็ทำตามที่เขาบอก ลองขึ้นหลังม้านี้ แล้วก็ลองให้มันวิ่ง ม้ามันรู้ว่าใครขี่เป็นขี่ไม่เป็น พอเราขึ้นหลัง มันจะพาเราเข้าใต้ถุนบ้านอย่างเดียว มันรู้ว่าเราขี่ไม่เป็น บังคับมันไม่ได้ มันจะหาโอกาสให้เราตายอย่างเดียว บ้านนอกใต้ถุนบ้านจะสูง ออกจากวัดแล้ว มันจะพาเราไปตามหมู่บ้าน แล้วมันจะวิ่งเข้าใต้ถุนบ้านทันที ชาวบ้านเขาเห็นเหตุการณ์ เขาตกใจพากันออกมาดู เพื่อจะทราบว่าเราจะได้รับอันตรายแค่ไหน เพราะใต้ถุนบ้านจะมีไม้พืดดำ ม้าพาเราไปอย่างนั้น ศีรษะของเราจะต้องถูกไม้เสียบวันยังค่ำ โชคดีอย่างไรไม่ทราบ เราหมอบตัวเราให้แนบหลังม้า ไม้ก็ไม่เสียบเรา แล้วม้าก็วกไปโน่นวกมานี่ เพื่อจะให้เรารอดจากหลัง แต่เราก็ไม่ตก ครั้นมันเหนื่อย มันก็ออกจากใต้ถุนบ้านวิ่งไปในทุ่งนา ฟุ้งตัวขึ้น ฟุ้งตัวลง เพื่อให้เรารอดจากหลังของมัน แสดงความพยศ ดวงดีขึ้นมาอย่างไรไม่ทราบ พอเราดึงเชือกปาก มันก็ไม่พยศ เหตุการณ์เช่นนี้เป็นอยู่สองสามวัน ผลก็คือไม่ตกม้า และต่อมาก็ขี่ม้าได้อย่างงู ๆ ปลา ๆ

เหตุการณ์หวาดเสียวอย่างมาก ก็คือว่าโรงเรียนเขาจะเก็บค่าเทอม เราก็ขี่ม้าไปขอเงินคุณแม่ที่บ้านเกิด คือ บ้านบางพลับ ตำบลบางพลับ อำเภอสองพี่น้อง ระยะทางจากวัดสองพี่น้องไปถึงตำบลบางพลับไกลมาก จะให้คำนวณเป็นกิโลเมตรก็ไม่รู้ว่าจะคำนวณอย่างไร บอกได้แต่ว่าต้องขี่ม้าออกจากวัดสองพี่น้อง ผ่านวัดยวน (วัดแม่พระประจักษ์) ผ่านวัดท่าจัด แล้วจึงไปถึงบ้านบางพลับอันเป็นบ้านเกิด ระหว่างที่ขี่ม้าออกจากวัดสองพี่น้องไปนั้น เหตุการณ์ปกติ แต่พอถึงวัดยวน เป็นทางร่องอ้อย เขาปลูกอ้อยยกร่อง แต่ละร่องห่างกันพอสมควร พอเข้าเขตวัดยวน ม้ามัน

เป็นอะไม่รู้ บังคับเชือกไม่อยู่ มันวิ่งเต็มที่ ช้ามร่องอ้อย จากร่องหนึ่งไปอีกร่องหนึ่ง ระยะทางช่วงนี้ ไม่ต่ำกว่า ๑ กิโลเมตร และเมื่อพ้นบริเวณวัดยวนไปแล้ว มันยิ่งเพิ่มความเร็วยิ่งขึ้น แต่พอถึงบริเวณ วัดท่าจัด มันหยุดวิ่งเฉย ๆ เราใจหาย ไม่รู้อะไรเป็นอะไร หมดสติ ลำดับเหตุการณ์ไม่ถูก รู้ตัว ต่อเมื่อมันหยุดวิ่ง ตัวเราอยู่ที่คอม้า เรามาอยู่ที่คอม้าได้อย่างไร มาอยู่แต่เมื่อไร ตอบไม่ได้ มัน สับสนไปหมด ลงจากหลังม้า ถือเชือกม้าไว้ ม้าไม่กินหญ้า มันเหนื่อยเหงื่อโทรมตัวมัน มันเย็นเฉย ๆ เราถามลำดับความ ว่าเรื่องมันไปอย่างไรมาอย่างไร นึกขึ้นได้ว่า วัดยวนมันครีမ်ด้วยต้นไม้ เขาฝังผีไว้ มีไม้กางเขนเรียงราย คนยวนเขาตายแล้ว ไม่เผา เขาฝังไว้แล้วก็ปักไม้กางเขน ม้ามันเห็นผียวน ผี ยวนหลอกมัน มันจึงวิ่งเตลิดเปิดเปิงไม่คิดชีวิต ดึงเชือกเท่าไรมันก็ไม่หยุด ระหว่างที่วิ่งช้ามร่อง อ้อย ถ้าเราพลัดตกจากหลังม้า ศีรษะเราโหม่งร่องอ้อยแน่ แล้วเราก็ตายสนิททันที ศพของเราก็จะ อยู่กับร่องอ้อยนั้น ส่วนม้ามันก็จะวิ่งเตลิดเปิดเปิงไปไหนก็ไม่รู้ พ่อแม่ของเราจะไม่รู้เลย ว่าเราไป ตายที่ไหน จะทราบได้ก็ต่อเมื่อเจ้าของอ้อยเขาไปรดน้ำอ้อย แต่เขาก็จะไม่รู้ว่าเป็นศพของใคร รุ่งขึ้น เปิดเรียน ครูเขาจะเรียกชื่อ จะทราบว่าเขาหายไป แล้วครูก็จะไปถามอาจารย์ที่วัด แจ้งว่าเขา หายไป ทำไมไม่ไปโรงเรียน สมัยนั้นใครขาดเรียนไม่ได้ ครูจะไปพบผู้ปกครองทันที อาจารย์ของเรา ก็จะบอกแก่ครูว่า เรามาขออนุญาตไปบ้าน ไปเอาเงินมาเสียค่าเทอม มันขี่ม้าไป อาจารย์เราจะ บอกแก่ครูอย่างนั้น จากนั้นก็จะออกติดตามเรา กว่าที่จะรู้ว่าเราตกม้าตายที่วัดยวน ศพเราก็อืดจำ หน้าตาไม่ได้แล้ว ระหว่างที่นึกทบทวนเหตุการณ์อยู่นั้น ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นแก่ใจตนเอง เราเนี่ย มันน่าจะตายมาหลายหน คราวนี้นี่น่าจะตาย แต่มันก็ไม่ตาย มันรอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ ถ้าตายแต่ วันนั้น ท่านทั้งหลายก็คงไม่ได้รู้จักข้าพเจ้า ท่านก็คงไม่ได้ อ่านเรื่องปรามมารในวันนี้

ทูลถามต้นปรามท่านว่า ตอนเป็นเด็กมีเหตุอะไรตายมา ๔ ครั้ง ตามที่เล่ามานี้ ถามท่านว่า ทำไมไม่ตาย ใครช่วยผมไว้หรือ เมื่อเป็นธรรมกายระดับแก่กล้า เคยถามหลวงพ่อกับและถามไปตาม นิพพานต่าง ๆ ว่าใครช่วยผมไว้ หลวงพ่อก็ก็นิ่งไม่ตอบ พระพุทธองค์ก็ไม่นิ่งตอบ เราก็เลยไม่รู้เรื่องของเรา มาจนบัดนี้ พอเราถามต้นปราม ทรงยิ้มให้เขา แค่นี้เราก็รู้ทันทีว่า ต้นปรามทรงมาช่วยไว้ แต่เราไม่รู้ **เราเพิ่งมารู้วันนี้ว่า คนที่มาช่วยไม่ให้เราตายนั่นคือ “ต้นปราม” นี่เอง เราขอบคุณพระองค์ กราบแล้วบูชาอีก ทรงยิ้มแล้วก็ว่า นายเป็นคนสำคัญของธาตุธรรมตายไม่ได้ ถ้านายเป็น อะไรไป ไม่ว่าใครจะถูกกลืนโทษกันหมด** เราได้ความรู้เพิ่มเติมในวันนี้ คนที่ธาตุธรรมท่านส่งมา เกิด ไม่ตายทั้งนั้น ไม่ว่าอะไรร้ายแสบ สรุปลแล้วไม่ตาย เว้นแต่หมดอายุขัย เพราะธาตุธรรมท่าน ให้มาทำงาน คือ เมื่อถึงเวลาที่จะต้องเป็นธรรมกาย และเมื่อถึงเวลาที่จะต้องปรามมาร หากท่าน อ่านผลงานปรามมาร ภาค ๒ ท่านจะทราบชัด อย่างข้าพเจ้านี้ อยู่ยาเพิ่งพูดเรื่องมรรคผลนิพพานให้ ยากเลย คนอื่นมีสิทธิ์ แต่ข้าพเจ้าต้องห้าม ธาตุธรรมท่านไม่ยอมเสร็จเรื่องสำคัญของธาตุธรรม เมื่อไร เมื่อนั้นค่อยพูดกันใหม่ บทบาทของข้าพเจ้าเป็นอย่างนี้ เป็นเรื่องแปลกเอามาก ๆ ธาตุธรรม ท่านให้เราหมดทุกเรื่อง ยิ่งเรียนวิชาสูงขึ้นไป ไปเห็นไปรู้อะไรเข้า ต้นใหญ่ท่านก็มาบอกว่า นี่

มันเรื่องของศึกษาฯ เขา ให้ศึกษาฯ เขาแก้ไข หนีมาฟังหลวงพ่อดปากน้ำอาจารย์ของเรา กลับโดนหนักเข้าไปอีก “มันเรื่องของหลวงพ่อดีเมื่อไร ต้นใหญ่รับสั่งชัดแล้ว ศึกษาฯ กับต้นปรามไปคิดกันเอง รู้ไหมต้นใหญ่ท่านคาดคั้นศึกษาฯ ไว้อย่างไร ก็ฟังมาด้วย ถ้าปรามมารไม่หมด ศึกษาฯ มีหวังได้มาเที่ยวในมนุษยโลกอีกแน่ ต้องมาทำงานของธาตุธรรมให้เสร็จ แต่แรกถ้าหลวงพ่อร์ว่าศึกษาฯ ปรามมารได้ หลวงพ่อดีจะได้ไม่ลงมาเกิด” ฟังหลวงพ่อดท่านบ้าง ฟังได้ก็ฟัง ฟังไม่ได้ก็ฟัง

งานปรามมารนั้นยากแสนเข็ญ

อำนาจปกครองมันกว้างขวาง ครอบจักรวาล นิพพานทั้งหมด ภาพของทิพย์ ภาพของพรหม ภาพของอรูปพรหม จักรพรรดิ กายสิทธิ์ มีมากน้อยเท่าไร อยู่ในปกครองของเราทั้งหมด ต้องทำวิชาไปถึงทั้งหมด สรุปแล้วภาคสัมมาทิฐิทั้งหมด ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น ต้องไปดับมารให้เขาทั้งหมด ไม่ว่าจะอยู่ภพใด ลับแคไหน หรือเปิดเผยแคไหน วิชาของเราต้องไปถึงทั้งหมด ให้เป็นเอกภาพทั้งหมด นี่คือ ความรับผิดชอบที่ธาตุธรรมท่านมอบหมาย

รวมทั้งใครเป็นใครตาย จะให้ไปอยู่ที่ไหน ชั้นใด เราต้องไปรับรู้รับทราบด้วย จะตัดสินใจอย่างไร หรือชี้ขาดอย่างไร อยู่ในหน้าที่ด้วย แต่ไม่เคยทำเลย ใครเป็นใครตายก็เรื่องของเขา รู้อยู่ก็แต่พรรคพวกของตัวเองเท่านั้น อย่างรายของท่านเจ้าคุณราชสาครมุนี เจ้าคณะจังหวัดสมุทรสาคร เราต้องไปยุ่งด้วย เพราะท่านช่วยข้าพเจ้าเผยแพร่ วิชาธรรมกาย

เรื่องเหล่านี้ ว่าถึงในมนุษยโลก ไม่มีใครรู้เลย ไม่รู้ว่าข้าพเจ้า ทำอะไร ไม่รู้ว่าข้าพเจ้า ทุกข์ยากอะไร ไม่เคยถาม ไม่เคยพูดถึง ไม่เคยช่วยเหลือเจือจาน รู้อยู่แต่ว่านายการุณย์ บุญมานุช ทำราชการมีตำแหน่งเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี เป็นศิษย์หลวงพ่อดปากน้ำ สอนวิชาธรรมกายได้ เขียนหนังสือวิชาธรรมกายหลายเล่ม เขียนดีมีคนชอบ รู้แค่นี้ ทราบแค่นี้ ไม่รู้ลึกซึ้งไปกว่านี้หากรู้แค่นี้ ท่านว่าประมาท ตายไปแล้วจะให้เขาทำโทษเสียบ้าง ฐานที่ให้เราลำบากอยู่คนเดียว เปล่า ไม่มีอะไร คอยตกลงไปอย่างนั้นเอง

หน้าที่ความรับผิดชอบมันครอบจักรวาล ตามที่บรรยายมานี้แต่ย่อเท่านั้น ถามว่าทำไหวหรือไม่ไหวหรือไม่ไหวก็ต้องทำ เพราะธาตุธรรมท่านมอบหมาย เราอยากทำเมื่อไร ข้าพเจ้าไม่ อยากทำ หากท่านอ่านหนังสือ “ปรามมาร ภาค ๑” ท่านจะทราบรายละเอียด ข้าพเจ้าปฏิเสธแต่แรก ยิ่งปฏิเสธยิ่งถูกคาดคั้น ยิ่งหนียิ่งใกล้ กล่าวถึงคราวของหลวงพ่อดปากน้ำ พอดต้นใหญ่รับสั่งให้ทำวิชาปรามมาร หลวงพ่อดียังต้องคิดใคร่ครวญอยู่ถึง ๘ ปีว่าจะทำดีหรือไม่ดี ที่มาถึงยุคของข้าพเจ้าบ้าง ธาตุธรรมไม่ให้เวลาเราคิดเลย ประชุมพระนิพพานเสร็จแล้ว ออกเป็นมติออกมาว่า นิพพานท่านมีมติเอกฉันท์ให้ศึกษาฯ ทำวิชาปรามมาร ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป พอเราได้ยิน น้ำตาก็ไหลริน กราบทูลคัดค้านว่าให้เอาคนนั้น เอาคนนี้ เขาเก่งกันทั้งนั้น กระผมเป็นนักปฏิบัติสมัครเล่น

และเป็นฆราวาส ทำไมไม่เอาพระสงฆ์ มาเอาฆราวาสมีกิเลสอย่างกระผมทำไม คนนั้นเขามีเงิน ทำไมไม่เอาเขา คนนี้มีชื่อเสียงจะเอาเงินจากใครก็ได้ น่าจะเลือกเขา กราบไหว้ได้ พูดยุติได้ แต่ธาตุธรรมไม่ฟัง รวบหัวรวบหางจะจงแก่เรา เราเลยเอาตัวไม่รอด ต้องทำวิชาปราบมารมาแต่นั้น ยังจำเหตุการณ์ไม่ลืม แต่แรกเราไม่กล้า ครั้งเหตุการณ์มาถึงเข้า ไม่รู้ว่ากล้าขึ้นมาได้อย่างไร

พออารมณ์เราดี มาคิดว่า เราไปเถียงพระพุทธรูปทำไม เถียงไปแย้งไป ได้อะไรขึ้นมา มีแต่จะทำให้อารมณ์ขุ่นมัว เพราะเราอ้างว่าเราทำไม่ได้ พระพุทธรูปท่านก็ว่าได้ ความเห็นไม่ตรงกัน ประเดี๋ยวเราก็ต้องไปกล่าวอุจจโยโทษต่อพระองค์ ต้องไปท่องยะมะหัง สัมมาสัมพุทฺธัง เพื่อขอขมาโทษ ตามบทสวดของหลวงพ่อยูดี ผู้ที่เสียงแข็งจะเอาแก่เราถึงเป็นถึงตาย ก็คือ หลวงพ่อวัดปากน้ำนั่นเอง อาจารย์ของเรานั้นเอง

เรื่องของนิพพาน

ใครจะอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้ามีหน้าที่ทำวิชาปราบมาร ต้องเดินวิชาไปถึงพระพุทธรูป ตามบทบาทหน้าที่ พระพุทธรูปมีมากน้อยปานใด ต้องไปถึงให้หมด หยาบแค่ไหน และละเอียดแค่ไหน วิชาของเราต้องไปถึง เมื่อไปถึงแล้ว ต้องรวมมาเป็น “หนึ่ง” และจากหนึ่งที่ว่านี้ ต้องย่อยแยกธรรมภาคว่าออกไปให้หมด ด้วยวิชิราบ คือ ต้องดับมารเหล่านั้นทั้งหมด ทั้งในรูปแบบของนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ **จุดเล็กที่เราเห็น เป็นละเอียดของเขา จุดเล็กนิดเดียวนี้คือ ธาตุทั้งหมดธรรมทั้งหมดของเขา** เมื่อเราทำให้หยาบขึ้นมา ก็คือ นิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ของเขา ส่วนกายคือ ตัวละครของมารอยู่ในนั้น ต้องจับกายมาดับให้หมดสิ้น นี่คือ หลักความรู้ย่อ ความยากของเราอยู่ที่ไปไม่ถึงละเอียด คือ เราเห็นว่าสะอาดหมดแล้ว ขาวหมดแล้ว นี่คือ ความเข้าใจผิด แต่ก่อนนี้รบกันหยาบ ๆ มีอะไรอยู่ที่ไหน เราเห็นได้หมด ดับได้หมด นั่นคือ เหตุการณ์ปราบมารในปีแรก ๆ

ระยะหลังนี้ ยากขึ้นแล้ว ที่เราว่าสะอาดแล้ว ขาวแล้ว เป็นความเข้าใจผิด ต้องทำวิชาให้ละเอียดไปกว่านั้น จึงจะเห็นจุดดำเล็กซ่อนอยู่ นี่คือ ความยาก ที่จะต้องคิดวิชากันไป

อยากคุยกับท่านว่า ข้าพเจ้าได้รู้เห็นนิพพาน ได้รู้เห็นพระพุทธรูป ได้รู้เห็นปัญหาของธาตุธรรมมาพอสมควรแล้ว ถึงจะไม่ละเอียดนัก ก็พอฟังได้ที่เดียว **ทำให้นึกถึงเกจิอาจารย์ดัง ๆ เล่าลือว่า ท่านเป็นพระอรหันต์ จริง ๆ แล้วไม่เป็นจริงตามนั้นเลย** ตราบใดที่ยังไม่เป็นธรรมกาย ตราบนั้นก็ยังไม่รู้ว่านิพพานอยู่ที่ไหน หน้าตาอย่างไร การไปนิพพานเขาไปอย่างไร ยังไม่มีใครรู้ทั้งนั้น จะรู้ก็แต่ท่านที่เป็นธรรมกายเท่านั้น

จะว่าข้าพเจ้าแจ้งนิพพานหรือเปล่า ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ก็เคยทำนิพพานมาแล้ว เคยทำภพให้แก่ทิพย์ พรหม อรูปพรหม มาแล้ว ถ้ามองว่าทำอย่างไร ถึงเวลาที่ความรู้ของเราเรื่องขึ้นมา

ความรู้นั้นไปเองเป็นไปอัตโนมัติ เราก็ได้หลักว่า ทำภวนิพพานเขาทำกันอย่างนี้ ทำภพทิพย์ พรหม อรูปพรหม ก็แบบเดียวกัน ต่างกันตรงที่ความละเอียดของวิชาเท่านั้น ยืนยันอยู่ว่า หากเราได้มรรค ผลนิพพานขึ้นมา เราจะไปอยู่ที่ไหน เราเคยมาทำกับเขาไว้หรือ เราถือสิทธิ์อะไรที่จะมาอยู่อาศัย เหตุใดนึกคิดเช่นนั้น ก็ไม่ทราบเหมือนกัน

เรื่องบารมี

ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าตัวเองมีบารมีเท่าไร ไม่เคยสนใจ ธาตุธรรมท่านให้ปราบมารก็ปราบ ให้ท่าน คิดแต่อย่างนั้น อยู่มาวันหนึ่ง หลวงพ่อท่านบันเท็งนิโรธขึ้นมา หลวงพ่อท่านบอกว่า “ศึกษา มีบารมีมากกว่ามาร” เราก็ไม่ได้ถามหลวงพ่อ ว่ามารเขามีบารมีเท่าไร และก็ไม่ได้ถาม หลวงพ่ออีกว่า ผมมีบารมีเท่าไร จนวันนี้ก็ยังไม่ทราบว่า ตัวเองมีบารมีเท่าไร หลวงพ่อท่านบอกว่า ถ้าบารมีน้อยกว่ามาร จะปราบเขาไม่ได้ มีแต่เขาจะปราบเรา ท่านว่าของท่านอย่างนั้น

ในเรื่องบารมีนี้โปรดเข้าใจว่า อดีตสนับสนุนปัจจุบัน และปัจจุบันเป็นฐานให้อนาคต บารมีอดีต ปัจจุบัน และอนาคตมีความสัมพันธ์กัน **บารมีคืออะไร บารมีคือ ประสบการณ์ว่า เคยทำอะไรมาบ้าง ในทางธรรมท่านถือเอาดวงธรรมเป็นเกณฑ์ ใครดวงธรรมโต แปลว่า บารมีมาก อะไรทั้งปวงอยู่ในดวงธรรมนั้น** แต่ดวงธรรมสำคัญอยู่ที่ไหน ใครรักษาไว้ เรื่องนี้ต้อง เรียนรู้ อย่างข้าพเจ้านี้ธาตุธรรมท่านไม่ยอมให้ใช้บารมี ภาวนาท่านว่า ทำไมไม่ให้ใช้ ก็เป็นของผม เหตุใดจึงไม่ให้ ท่านรับสั่งว่า กำลังรบกับมารยังให้ไม่ได้ ขึ้นให้ มารมันก็มาระเบิดเอาไป ก็ถาม ต่อไปว่า ที่คนนั้นทำไมเขารวย ก็ไม่ได้มีความรู้อะไรเหนือไปกว่าผม ท่านรับสั่งว่า รายนั้นมารเขาไม่ ขวาง สมบัติเขาจึงรวยได้ แต่ศึกษา คนนี้เป็นคู่ปรับกัน มารเขาไม่ยอม จนกว่าจะดับเขาได้หมด เมื่อไร เราก็ชวนไปว่า ผมไม่มีเงินใช้จะทำอย่างไร ทรงรับสั่งว่า ข้าหาให้ พระองค์หาให้ไม่พอให้ ทรงหัวเราะ ก็จบแค่นี้

เราควรทำความเข้าใจกันแต่วันนี้ว่า บารมีอะไรสำคัญที่สุด และที่ว่าสำคัญนั้นสำคัญ อย่างไร ควรมาคุยกัน เรื่องอื่นเรายุกันมานานแล้ว

ในทัศนะของข้าพเจ้า เห็นว่าการสร้างบารมี ทำได้ไม่ยาก มันยากตรงที่รักษา **จะรักษาบารมีอย่างไร** การรักษาบารมีก็เหมือนการเก็บเงิน แต่ก่อนเราเก็บไว้กับตัว คือ เอาเงินใส่ไห กระเทียมฝังดินไว้ ต่อมาเรานำมาฝากแก่ธนาคาร และธนาคารเขาให้ดอกเบี้ยแก่เราด้วย แต่ในเรื่องบารมียากกว่านั้น ขณะที่ท่านทำความดี คือ บวช รักษาศีล สอนให้เจริญภาวนา จัดการศึกษา บริยัติธรรม ถ้ามองว่าเกิดบารมีอะไร เกิดเท่าไร ใครเป็นผู้ให้ ผู้ทำความดีคือเรา ทราบไหมว่าบารมีของเราเกิดขึ้นเท่าไรและอยู่ที่ไหน ขณะนี้ได้เท่าไรแล้ว เรื่องนี้ยังไม่มีใครตอบให้ทราบเลย ข้าพเจ้า

อยากกล่าวไว้ แต่เห็นว่าเป็นความรู้ขั้นสูง หากกล่าวไว้เกรงจะเข้าใจยาก พบข้าพเจ้าที่ไหน ให้ถามเอาตอนนั้น

พูดถึงบารมี เราต้องพิจารณาว่า บารมีอะไรสำคัญที่สุด

จะว่าไปแล้ว บารมี ๑๐ ประการตามที่เราทราบนั้น เป็นเพียงฐาน เป็นเพียงพื้นฐานเท่านั้น บารมีที่มีฤทธิ์เดช มีอยู่บารมีเดียว คือ บารมีปราบมาร เพราะชนะทั้งปวง ข้าพเจ้าเชิญชวนขอให้ผู้เป็นบัณฑิตทั้งหลาย สนใจวิชาปราบมาร เพื่อจะได้เป็นกำลังให้แก่ธาตุธรรมท่านได้ จะให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบอยู่คนเดียวได้อย่างไรกัน เราต้องช่วยกันในทุกรูปแบบ จึงจะชนะมารเขาได้ เหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงกล้าพิมพ์ตำราเล่มละ ๒๒๕ บาท แจกฟรี ทั้งที่ข้าพเจ้าไม่มีฐานะ ดีที่จะบริการอย่างนั้น แต่โดยเหตุที่เหตุผลก็คือเหตุผล หลักการก็คือหลักการ แม้ฐานะของข้าพเจ้าจะขัดสน แต่ข้าพเจ้าก็มีความเพียรหาเงินมาเป็นค่าพิมพ์ เพื่อบริการแก่นักปราชญ์ผู้มีแววที่จะเข้าถึงวิชาขั้นสูง โดยไม่หวังอะไรตอบแทน ข้าพเจ้าหวังถึงความก้าวหน้าทางวิชาธรรมกาย ไม่หวังชื่อเสียง

พอกันใหม่ในปราบมาร ภาค ๓ ขอให้ทุกท่านโชคดีมีสุข

นายการุณย์ บุญมานุช

ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๑๕ ตุลาคม ๒๕๓๖

***** ติดต่อคณะวิทยากรสังกัด ชมรมจริยธรรม โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้า จังหวัดสมุทรสงครามซึ่งได้รับการฝึกอบรมโดย อาจารย์การุณย์ บุญมานุษย์ อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี (ผู้เขียน) ตามรายนามดังนี้ (ข้อมูล ณ ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ท่านสามารถ Up to date รายนามของสมาชิกได้ที่ http://th.wisdominside.org/index.php?option=com_mambatstaff&Itemid=๑๔๐)

๑. **คุณชูชัย ศรีสุขชินวงศ์** : ๔๒ ถ. จักรพงษ์ แขวงตลาดยอด เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐
โทร (๐๒) ๒๘๒ - ๘๖๖๑
๒. **นพ. นิพนธ์ หลงประดิษฐ์** (พ.บ. วว.โสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา) : ๕๗/๑๖ ซ.ทรงสะอาด ถ.วิภาวดี
รังสิต ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทร. ๐๘-๑๘๑๒-๙๑๔๒
E-mail : niphonl@gmail.com
๓. **นพ. ชำนาญ หล่อเมืองทอง** : กลุ่มงานวิสัญญีวิทยา ร.พ.อุตรดิตถ์ จ.อุตรดิตถ์ โทร. (๐๕๕)
๔๑๑๐๖๔-๑๓๐๙ E-mail : chamnlhon@gmail.com
๔. **ดร.มนัส โกมลทา** : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน อ.เมือง จ.นครราชสีมา ๓๐๐๐๐
โทร. (มือถือ) ๐๘-๖๐๕๒-๑๗๐๙ E-mail : komoltha๔๒๙๙@gmail.com
๕. **ดร.ปริญญา จันทร์ตา** : ๖/๔ ซ.วิเศษเสนานิคม ถ.เพชรเกษม ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ราชบุรี
๗๐๐๐๐ โทร. (มือถือ) ๐๘-๗๑๖๒-๐๖๔๔
๖. **อ.กรณ์ไพบูรณ์ / อ.พิมพ์วิรัชญ์ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖
แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๑๒๕๖-
๐๗๙๘ E-mail : wisdominside@gmail.com
๗. **คุณธรรศ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู
เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๙๔๘๘-๑๗๘๘
E-mail : toucht@gmail.com
๘. **คุณเจษฎา สุนันท์ชัย** : มือถือ ๐๘-๓๙๑๑-๓๙๙๙ E-mail : jeshda@gmail.com
๙. **คุณประวดี สุธีจรรุวัฒน** : ๓๓๘/๒๒ หมู่บ้านกลางเมือง ซ. ลาดพร้าว ๘๐ ถ.ลาดพร้าว กทม.
๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๕๓๐-๒๗๔๓ โทร (ที่ทำงาน) ๐๒-๕๘๖-๕๑๕๙ (มือถือ) ๐๘-๑๙๔๕-๑๓๒๔
E-mail : prawats@cementthai.co.th
๑๐. **คุณ สุชาติ สิริรักษาศักดิ์** : โทร. ๐๘-๑๖๓๔-๐๖๙๙ E-mail : suchartsi@gmail.com
๑๑. **คุณอำนาจ สว่างศรี** : ๙๗๘/๑๓๑ ซ. ๑๘ ม. มัณฑนา ๒ รังสิต ต. ประชาธิปัตย์ อ. ธัญบุรี
๑๒๑๓๐ ปทุมธานี โทร. ๐-๒๙๗๔-๓๐๒๐ มือถือ ๐๘-๖๓๘๘-๘๕๑๑ E-mail :
amnaj.s@bfkt.co.th

ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย
ของ
นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

วิชาธรรมกายชั้นสูง

๑. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๑**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓ กล่าวถึงวิชาปราบมาร ที่รับช่วงงานปราบมารต่อจากหลวงพ่อดัดปากน้ำ เพราะธาตุธรรมขอร้องให้ทำ ไม่ทราบว่าจะปายเบี่ยงอย่างไร มีผลงานประการต่างๆ การปราบมารในช่วงนี้ หลวงพ่อคุณวิชาเต็ม ที่กล่าวถึงไปปราบมารในประเทศอินเดีย ด้วย (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๖.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๒**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖ งานปราบมารในช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม จักรพรรดิภาคปราบทรงพระนามว่า “ต้นปราบ” เสด็จมาช่วย หลวงพ่อถวายนานปราบมารให้ “ต้นปราบ” รับช่วงต่อจากท่าน มีผลงานแปลกๆ ธาตุธรรมประกาศให้วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>)

๓. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๓**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙ โรงพิมพ์เลียงเชียง เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นผลงานในยุคของต้นปราบ พบว่ามารเอาพระพุทธรูปเจ้าและจักรพรรดิของเราไป กว่าจะรบชิงเอากลับคืนมาได้ ทำได้ยากมาก (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>); (เพิ่มเติม: ปราบมารภาค ๔ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>), ปราบมารภาค ๕ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๒๐.htm>))

๔. ชื่อหนังสือ “**แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภารของหลวงพ่อดัดปากน้ำ**” เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๑๕ บท หากรวมบทภาคผู้เลี้ยงด้วย เป็น ๓๐ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๒.htm>)

๕. ชื่อหนังสือ “**แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อดัดปากน้ำ**” เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๔๖ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่

<http://www.crystalmind.org/library/makphol๑/index.htm>); (เพิ่มเติม: แนวเดินวิชาหลักสูตรมรรคผล
พิสดาร ภาค ๒ ของหลวงพ่อดำปากน้ำ <http://www.kayadham.org/index-๑๔.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ “วิชาสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย” (คู่มือของวิปัสสนาจารย์)
การเป็นธรรมกายคือเป้าหมายสูงสุด ต้องสอนเป็นและฝึกเป็นจึงจะเกิดผล เหมาะแก่วิปัสสนาจารย์และผู้
เป็นวิทยากรอย่างยิ่ง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๒๒.htm>)

วิชาธรรมกายหลักสูตรที่ได้รับความนิยมสูง

๑. ชื่อหนังสือ “ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย” เขียนขึ้นเพื่อช่วยขยายความเล่ม ๑๘ ของหลวงพ่อ ให้ง่ายขึ้น เล่มนี้ได้รับความนิยมมาก บัดนี้โรงพิมพ์เลียงเชียงจัดพิมพ์ ได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระใหม่แล้ว น่าอ่านกว่าเล่มเดิม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๘.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ “พระศาสดาพาเราสู่ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติแก่โลก ด้วยวิธีการอย่างไร” ทำขึ้นเพื่อจะถ่ายทอดเป็นภาษาต่างประเทศ ยังไม่ทันแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เกิดความนิยมในบ้านเราอีก

๓. ชื่อหนังสือ “สร้างคุณธรรมสู่แผ่นดินธรรม” เป็นหลักสูตรข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ และผู้บริหารที่จะนำไปสร้างคุณธรรมแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา พิมพ์นานแล้ว และหมดนานแล้ว

๔. ชื่อหนังสือ “ไม่หยุดไม่ถึงพระ” เป็นหนังสือปฏิบัติวิชาธรรมกายเล่มเล็ก ทำขึ้นเพื่อสอนกำนันผู้ใหญ่บ้าน ตามโครงการแผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ของทางราชการ พิมพ์นานแล้ว หมดนานแล้ว เหมาะสำหรับแจกนักเรียน นักศึกษา พิมพ์มากราคาไม่แพง จะใช้แจกงานศพก็ได้ งานมงคลก็ดี เหมาะแก่ทุกงาน

๕. ชื่อหนังสือ “อภินิหารหลวงพ่อดปากน้ำ” เจตนาพิมพ์แต่แรก ก็เพื่อช่วยกิจการของพระสมศักดิ์ มหัพฺพโล ต่อมากลายเป็นที่นิยม พิมพ์คราวนั้นหมดแล้ว ให้ติดต่อโรงพิมพ์เลียงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ “คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำ” เล่มนี้รับรองว่าอ่านสนุก โปรดติดต่อโรงพิมพ์เลียงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๖.htm>)

๗. ชื่อหนังสือ “ทางรอดของมนุษย์ มีทางเดียวเท่านั้น” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๘. ชื่อหนังสือ “ปุจฉา – วิสัชนา วิชาธรรมกาย” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/questions/question๓.asp>)

ประวัติย่อ

นายการุณย์ บุญมานุช (พ.ม., กศ.บ.)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

พ.ศ. ๒๕๔๖ – ๒๕๔๙ เรียนวิชาครูที่ ร.ร. ฝึกหัดครูพระนคร วังจันทร์เกษม ในระหว่างนี้
ไปเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้นที่วัดปากน้ำโดยตลอด

พ.ศ. ๒๕๔๙ – ๒๕๕๐ เรียนจบประกาศนียบัตรประโยคครูประถม (ป.ป.) แล้วบรรจุเข้ารับราชการ
เป็นครูที่ ร.ร. โยธินบูรณะ ในระหว่างนี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำกับ
แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๕๑ ย้ายราชการมาเป็นครูที่ ร.ร. วัดบวรนิเวศ และสอบได้วุฒิประกาศนียบัตร
ประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) และวุฒิการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) ตามลำดับ
ระหว่างนี้ไปเรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีทองสุขที่วัดปากน้ำ อย่างสม่ำเสมอ

พ.ศ. ๒๕๕๑ – ๒๕๕๔ ย้ายสังกัดราชการจากครูมาเป็นศึกษาธิการ เริ่มรับราชการเป็นศึกษาธิการ
อำเภอ ที่อำเภอท่าใหม่ จ.จันทบุรี ระหว่างนี้เรียนวิชาธรรมกายด้วยตัวเอง เพราะห่างครู-อาจารย์

พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๕๖ ย้ายราชการมาเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จ.อ่างทอง ได้พบกับ
แม่ชีถนอม อาสวโรจน์ ศิษย์เอกของหลวงพ่อดาวทอง ได้เรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีถนอม และเป็นวิชา
ธรรมกายอย่างแท้จริงที่นี้ รวมทั้งได้เริ่มต้นเผยแผ่วิชาธรรมกาย โดยเป็นวิทยากรสอนในงานต่างๆ
ของพระสงฆ์ในต่างจังหวัด ตามแต่จะเชิญมา

พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๕๗ เลื่อนตำแหน่งราชการเป็น “ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด” โดยมารับตำแหน่งที่
จ.ปทุมธานี

พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๘ ย้ายไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดสมุทรสาคร และได้เผยแผ่วิชาธรรมกาย
ไว้ที่วัดเจษฎาราม โดยการสนับสนุนอย่างแข็งขันของท่านเจ้าคุณพระราชสาครมุนี
เจ้าคณะจังหวัดฯ ในขณะนั้น

พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๖๐ ย้ายราชการมาเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี ได้เป็นวิทยากร
เผยแผ่วิชาธรรมกายให้แก่สถานศึกษาและวิทยาลัย และเป็นวิทยากรสอนผู้บริหารระดับต่างๆ รวมทั้งยัง
ได้พิมพ์ตำราเกี่ยวกับวิชาธรรมกายเผยแผ่เป็นธรรมทาน ตราบจนเกษียณราชการ นอกจากนี้ ยังได้ทำวิชา
ปราบมารตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ. ๒๕๖๐ มาจนถึงทุกวันนี้

ขณะนั้นมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน มีหนังสือดังกล่าว ไว้ในห้องสมุดแล้วเกือบทั่ว
ประเทศ (ข้อมูลเมื่อ ๕ พ.ย. ๒๕๖๐) คาดว่าอีกไม่นานคงจะครบทุกมหาวิทยาลัยในประเทศ

จึงขอเชิญชวนท่านสร้างบารมีธรรม เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตด้วยการสั่งซื้อหนังสือทั้ง ๘ เล่มนี้ ในราคาพิเศษสุด เพียงชุดละ ๑,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นธรรมทานให้แก่ วัดทุกวัด และห้องสมุด ร.ร. มัธยม — ร.ร. ประถมต่างๆ ทั่วประเทศ เพราะหนังสือชุดดังกล่าวเป็นที่ปรารถนาของวัดทุกวัด และเป็น ที่ปรารถนาของโรงเรียนทุกโรงเรียน

ฉะนั้น ในวันเกิดของท่านก็ดี ในวันที่ท่านทำบุญขึ้นบ้านใหม่ก็ดี หรือในวันที่ท่านโชคดีมีชัย ควรที่ท่านจะซื้อหนังสือชุดดังกล่าวถวายแก่วัดทุกวัด หรือมอบให้แก่โรงเรียนต่างๆ ตามโอกาสอันควร

เป็นโอกาสดีของท่านทานบดื้ทั้งหลายแล้ว ที่ได้สร้างบารมีธรรมชั้นสูง เพื่อเป็นการอนุรักษ์และ สืบสานวิชาความรู้ของพระศาสนา (วิชาธรรมกาย) มิให้ดับสูญสืบไป

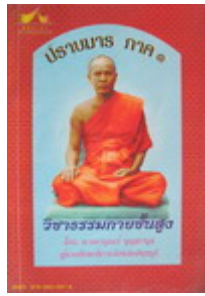
ทางสำนักพิมพ์เสียงเสียง ขอร่วมอนุโมทนาในกุศลเจตนา ของท่านทานบดื้ทั้งหลายมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เพิ่มเติม: อ่านประวัติของ อ.การุณย์ บุญมานุษ อย่างละเอียดเพิ่มเติมได้โดย **คลิกที่นี่**
<http://www.kayadham.org/index-๒๕.htm>

สพพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ (ทาน) ทั้งปวง

ปราชญ์ ภาค ๑
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราชญ์ ภาค ๒
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราชญ์ ภาค ๓
ราคา ๑๕๐ บาท

คำว่า **“ปราชญ์”** เป็นคำที่หลวงพ่อดำน้ำท่านใช้ สมัยที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อได้ทำงานสำคัญอย่างหนึ่ง งานนั้นคือ **“ปราชญ์”** หมายความว่า ต้องเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง จึงจะรู้จึงจะเห็น แล้วใช้ความรู้ขั้นสูงนั้นไปกำจัดอวิชชา (มาร) ที่มายึดอำนาจปกครองในธรรมภาคมาร

งานปราชญ์คือเนื้อหาสำคัญที่สุดในชีวิตของหลวงพ่อ การที่อวิชชา (มาร) มายึดอำนาจปกครองเช่นนี้มีผลกระทบต่อมรรคผลนิพพาน มีผลกระทบต่อธาตุธรรม มีผลกระทบต่อมนุษย์ เกิดความเดือดร้อน มีการข่มเหงรังแกกัน เกิดสงคราม เกิดกบฏ ฝนฟ้าไม่ต้องตกต้องตามฤดูกาลและทุกชีวิตร้อนด้วยประการต่างๆ

ต้องเรียนวิชาธรรมกายถึงระดับแก่กล้า จึงจะรู้ จึงจะเห็น จึงจะทราบ ว่า **“มาร”** เขาทำวิชาปกครองไว้ อย่างละเอียดลึกซึ้ง หากไม่เป็นวิชาธรรมกายแล้ว รู้เห็นไม่ได้เลย แม้เป็นวิชาธรรมกายแล้ว แต่เป็นอย่างอ่อน ก็รู้เห็นไม่ได้เช่นเดียวกัน

การที่หลวงพ่อกำหนดวิชาเพื่อกำจัดอวิชชาที่วุ่น เรียกว่า **“ปราชญ์”** ขอเชิญท่าน โปรดติดตามได้ในหนังสือปราชญ์ภาค ๑-๒-๓-๔-๕ (<http://www.kayadham.org/index-๑๕.htm>)

วิธีสอนและเทคนิคฝึกให้เป็นธรรมกาย

คู่มือวิปัสสนาจารย์

ราคา ๒๕๐ บาท

ตำราเล่มนี้ เป็นหลักสูตรเบื้องต้น คือ หลักสูตรวิชา ๑๘ กาย เมื่อผู้เรียนสามารถกำหนดดวงปฐมมรรคได้แล้ว การที่จะให้เขาเดินวิชา ๑๘ กายได้ตามหลักสูตรหนังสือ “ทางมรรคผล ๑๘ กาย” ของหลวงพ่อดาวนันทน์ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย วิทยากรหรือที่เราเรียกว่า วิปัสสนาจารย์นั้น จะต้องใช้ความรู้และเทคนิคหลายๆ อย่าง เพื่อให้ผู้เรียนทำวิชา ๑๘ กายได้

ตำราเล่มนี้ เขียนขึ้นเพื่อช่วยวิปัสสนาจารย์ ทำให้การสอนได้ผลมากกว่าเดิม ความเชื่อที่ว่า วิชาธรรมกายยากที่จะเรียนรู้นั้น ไม่เป็นความจริง เราต้องเรียนรู้ได้ทุกระดับความรู้ ตามที่หลวงพ่อดาวนันทน์ได้ทำตำราไว้นั้น เราต้องเรียนรู้ได้ทั้งหมด แต่ว่าเราต้องเรียนกับผู้รู้ หากเรียนกับผู้รู้จริงๆ กลางๆ ก็ยากที่จะเข้าถึงความรู้ขั้นนั้น

ขอให้ท่านและวิปัสสนาจารย์ อ่านอย่างใคร่ครวญและจำให้ได้ และทำตามให้ได้ ในที่สุด ท่านก็จะปลื้มใจว่า ท่านประสบความสำเร็จคือคุณค่าของหนังสือเล่มนี้

แนวเดินวิชาหลักสูตร

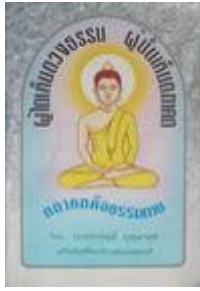
คู่มือสมาธิ

ราคา ๒๕๐ บาท

แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิเล่มนี้ จัดเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง ท่านที่จะเรียนรู้นี้หนังสือเล่มนี้ จะต้องฝึกวิชา ๑๘ กายได้แล้ว และเข้านิพพานได้อย่างคล่องตัว

เมื่อท่านสามารถเลื่อนขั้นมาเรียนหลักสูตรคู่มือสมาธิ ขอให้ท่านตั้งใจฝึกไปที่ละบท ว่าบทเรียนนี้มีความรู้อะไร มีขั้นตอนเดินวิชาอย่างไร มีวิธีฝึกอย่างไร แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดอย่างไร ขอให้บทวนความแม่นยำในทุกๆ ด้าน แล้วจึงเริ่มหลับตาเดินวิชา

ระหว่างเดินวิชา อย่าได้ลืมตามาเปิดตำราเป็นอันขาด ต้องอดทนเดินวิชาให้จบบทฝึก แต่ละบทเรียนให้ฝึกหลายครั้ง จนกว่าจะแจ้งใจ แม้จะใช้เวลานานแค่ไหน ก็อดทนฝึกบทเรียนนั้น ๆ จนกว่าจะแจ้ง ใครมีวิธีเรียนอย่างนี้ หลวงพ่อบอกโมทนาแน่นอน

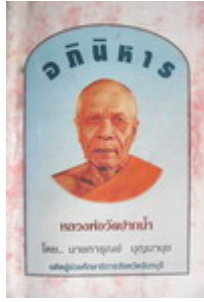

ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต
ตถาคตคือธรรมกาย
ราคา ๘๐บาท

หนังสือเล่มนี้ แสดงวิธีปฏิบัติทางใจ ตามคำสอนของพระบรมศาสดา ข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่า **การทำใจให้สว่างใส**

ได้อธิบายวิธีปฏิบัติทางใจไว้อย่างชัดเจน ว่าทำใจอย่างไรจึงจะสว่างใส และเมื่อสว่างใสแล้ว เราจะเข้าถึงโมกขธรรมอะไรบ้าง และเมื่อเข้าถึงธรรมเบื้องต้นแล้ว เราจะเข้าถึงธรรมชั้นสูงต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด รวมเรียกว่า วิชาธรรมกาย ทั้งนี้ก็เพื่อให้แจ้งมรรคผลนิพพาน อันเป็นยอดปารัตนของพระศาสนา

หนังสือเล่มนี้ได้แสดงความชัดเจนไว้แล้วอย่างครบถ้วน ทั้งความรู้ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ รวบรวมแต่ความพากเพียรของผู้ศึกษาค้นคว้าว่าจะเรียนจริงหรือเรียนเล่น เท่านั้น (หนังสือเล่มนี้พิมพ์แล้วหลายครั้ง พิมพ์เท่าไรก็ไม่พอแก่ความต้องการของประชาชน โดยเฉพาะพระสงฆ์ทั่วประเทศ ให้ความสนใจแก่หนังสือเล่มนี้มาก

อภินิหารหลวงพ่อดำปากน้ำ
ราคา ๑๐๐ บาท

หลวงพ่อดำผู้มีบารมีธรรมสูง สามารถบำเพ็ญกิจทางใจ จนบรรลุวิชาธรรมกาย อันเป็นความรู้สูงสุดในพระศาสนา เป็นผู้ค้นพบความรู้มรรคผลนิพพานจะมีอะไรๆ พิเศษกว่าคนทั้งหลาย หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงประวัติชีวิตของหลวงพ่อดำ ตั้งแต่เยาว์วัยจนกระทั่งมรณภาพว่าหลวงพ่อดำมีคุณสมบัติพิเศษหลาย ๆ ประการ มีบุญญาธิการ จนสามารถสร้างความสำเร็จนานาประการให้แก่พระศาสนาได้สมควรที่เราท่านจะศึกษาจดจำ และเคารพเทิดทูน บูชาในคุณธรรมของหลวงพ่อดำสืบไป

คติธรรม คตินิยม
การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดำปากน้ำ
ราคา ๙๐ บาท

คติธรรม คตินิยม ของหลวงพ่อดำปากน้ำ เป็นที่ใฝ่รู้ของคนทั้งหลาย การตีความคติธรรมของหลวงพ่อดำ ทำให้ง่าย เพราะการบำเพ็ญธรรมของหลวงพ่อดำ ท่านไปเห็นวิชาชั้นสูง ครั้นได้รู้เห็นธรรมอะไรก็จะกล่าวเป็นคติออกมา

บางคติเป็นโวหารคารมคมคาย ทำให้คิดไปได้หลายแง่หลายมุม จะยุติเป็นอย่างไรนั้น สุดแต่บัณฑิตทั้งหลายจะพิจารณาตามที่เห็นสมควรเถิด

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว คติธรรมของหลวงพ่อดำไปใช้ จะสามารถเปลี่ยนจิตใจของเราให้มีคุณธรรม ชีวิตของเราจะมีสาระขึ้นกว่าเดิม มีเหตุผลขึ้นกว่าเดิม สภาพจิตใจจะโปร่งใสขึ้นกว่าเดิม เราจะไม่ปล่อยชีวิตของเราไปตามความผันแปรของสิ่งแวดล้อมอีกต่อไป (หนังสือเล่มนี้ จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ พิมพ์เท่าไร ก็ไม่พอแก่ความต้องการ)

บันทึกจากผู้เขียน

ท่านทั้งหลายรู้จักลุงทั่วกันแล้ว ลุงมีกิเลสไม่แพ้ใคร! แต่ชีวิตของลุงมาเกี่ยวข้องกับวิชาธรรมกายได้อย่างไร? ลุงก็ไม่ทราบ ที่ผ่านมาลุงทำราชการเพียงแต่อาศัยเงินเดือนหล่อเลี้ยงชีวิตให้รอดตายเท่านั้น แต่งานที่ทำมาคู่กับราชการคือ งานเผยแพร่วิชาธรรมกาย งานแต่งตำราวิชาธรรมกาย และงานปราบมาร รวม ๓ งาน เหมือนมีอะไรมาบังคับ ชีวิตต้องเป็นอย่างนี้ ชีวิตต้องพบแต่อย่างนี้

ได้พบเห็นมามาก บางท่านศรัทธาถึงออกบวช บางท่านประกาศตนเจริญตามแบบหลวงพ่อ ลุงเห็นแล้วก็ปลื้มใจ ปลื้มใจในบารมีของเขา ครั้นลุงอายุมากขึ้น ความคิดของลุงเปลี่ยนไปหมด คนที่เราเคยปลื้มใจในเขา กลับถูกมารพลิกธาตุกรรมไปแล้ว กลายเป็นฐานให้มารมาดัดวิชาธรรมกาย เป็นแผนอันแยบยลของมาร กว่าเราจะรู้ว่าอะไรจริงอะไรปลอม ก็แทบจะหมดตัวกันทั้งนั้น นี่แหละคือ **แผนของมาร**
สุดท้าย เขาก็จะดับวิชา

วิชาธรรมกายเรียนยาก จงหมั่นทบทวนตำราเข้าไว้ อย่าให้วิชาเพี้ยน อย่าเรียนโดยไม่เปิดตำรา การเรียนโดยไม่เปิดตำรา เป็นช่องให้มารเข้าแทรก เหมือนเราเป็นฐานทัพให้มาร มารเขาได้จังหวะกำกับการแสดงของเรา เหมือนผู้กำกับการแสดงละครอย่างไรก็อย่างนั้น นี่คือเจตนาดีของลุง จึงฝากข้อคิดนี้ไว้เตือนใจท่านทั้งหลายสืบไป

คำถามท้ายเล่ม

ถาม : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย โดยทำเป็นตำราไว้มีกี่เล่ม? ชื่อหนังสืออะไรบ้าง? พิมพ์แต่เมื่อไร? จงตอบคำถามนี้ ถ้าท่านตอบได้ แปลว่าท่านเฝ้ารู้ ถ้าท่านตอบไม่ได้ จงริบหาความรู้ อย่างด่วน

ตอบ : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย ทำเป็นตำราไว้ ๔ เล่ม คือ

๑. ชื่อหนังสือ **“ทางมรรคผล”** (วิธีไหว้พระบูชาพระก่อนเวลาภาวนา) ปกเป็นภาพ ๑๘ กาย คือ หนังสือฝึกภาวนาเบื้องต้น เป็นวิชาธรรมกายเบื้องต้น
๒. ชื่อหนังสือ **“คู่มือสมาธิ”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง เขียนในนามของ น.ส. ฉลวย สมบัติสุข (ผู้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อ เรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อที่วัดปากน้ำ ในสมัยนั้น) เขียนถวาย สมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ปกหนังสือเป็นภาพพระพุทธรูป บรรยายใต้ภาพพระพุทธรูปว่า นี่คือธรรมกาย หลักสูตรนี้มีความรู้ ๑๕ บท (รวมภาคผู้เลี้ยงด้วย จะเป็น ๓๐ บท)
๓. ชื่อหนังสือ **“วิชามรรคผลพิสดาร”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงระดับยาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยท่านเจ้าคุณภานาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่วิปัสสนา วัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกาย ๔๖ บท เป็นหนังสือปกแข็ง ปกเป็นภาพ ลักษณะของฐานที่ ๗
๔. ชื่อหนังสือ **“วิชามรรคผลพิสดาร ๒”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงระดับยากมาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยท่านเจ้าคุณภานาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่ วิปัสสนาวัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกายหลายบท เป็นหนังสือปกอ่อน ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗
๕. คุณฉลวย สมบัติสุข เล่าว่าวิชาธรรมกายมีอีกเล่มหนึ่ง ไม่ทราบวาใครมาขอยืมหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อก็ให้เขาผู้นั้นยืมไป แล้วไม่ส่งคืนหลวงพ่อ จนบัดนี้ ไม่ทราบวาดำราเล่มนี้อยู่กับใคร หากใครทราบเรื่องราวว่าใครยืมไป โปรดแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด่วน ข้าพเจ้ามีรางวัลให้แก่ท่าน ต้องคิดว่าวิชาธรรมกายคือสมบัติล้ำค่าของชาวโลก ที่ทุกคนต้องช่วยกันอนุรักษ์และสืบสาน

เราเคยเห็นคนเก่งในหลายรูปแบบและหลายลักษณะ

เราเคยเห็นคนมีบุญขนาดให้คนฮือฮากันทั้งบ้านเมือง

เราเคยเห็นคนมีตำแหน่งหน้าที่ราชการสูงส่ง

เราเคยเห็นเศรษฐีพันล้าน

เราเคยเห็นคนมีอำนาจ

แต่เราไม่เคยเห็นคนมีความรู้ที่จะปราบมารได้

เราแสวงหาคนมีความรู้ปราบมาร เราคอยเขาผู้นั้น

ขอให้เราได้พบเขาผู้นั้นเถิด

ปราบมาร เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง

ระดมสรรพความรู้วิชาธรรมกายอันเป็นกรวิชาพิชัยสงคราม

เพื่อกอบกู้เอกราชของชาติธรรม

เพื่อให้ธรรมชนะอธรรม

เพื่อให้บุญชนะบาป

เพื่อให้กุศล ชนะอกุศล

เพื่อให้ความดีชนะความชั่ว

เพื่อให้โลกนี้เป็นที่น่าอยู่น่าอาศัย ไม่มีการข่มเหงรังแกกัน

หนังสือนี้เผยแพร่ เพื่อหาผู้มีบารมีมาปราบมาร

ห้ามผู้ใดคัดลอกบทความบางส่วน หรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อการเผยแพร่ เพื่อธรรมทาน
หรือเพื่อการค้า ด้วยเกรงว่า ผู้คัดลอกอาจเรียบเรียงใหม่ผิดพลาด ฉะนั้น โปรดติดต่อผู้เขียน (เจ้าของลิขสิทธิ์) โดยตรง ผู้ใด
ฝ่าฝืนจะมีความผิดตามกฎหมาย